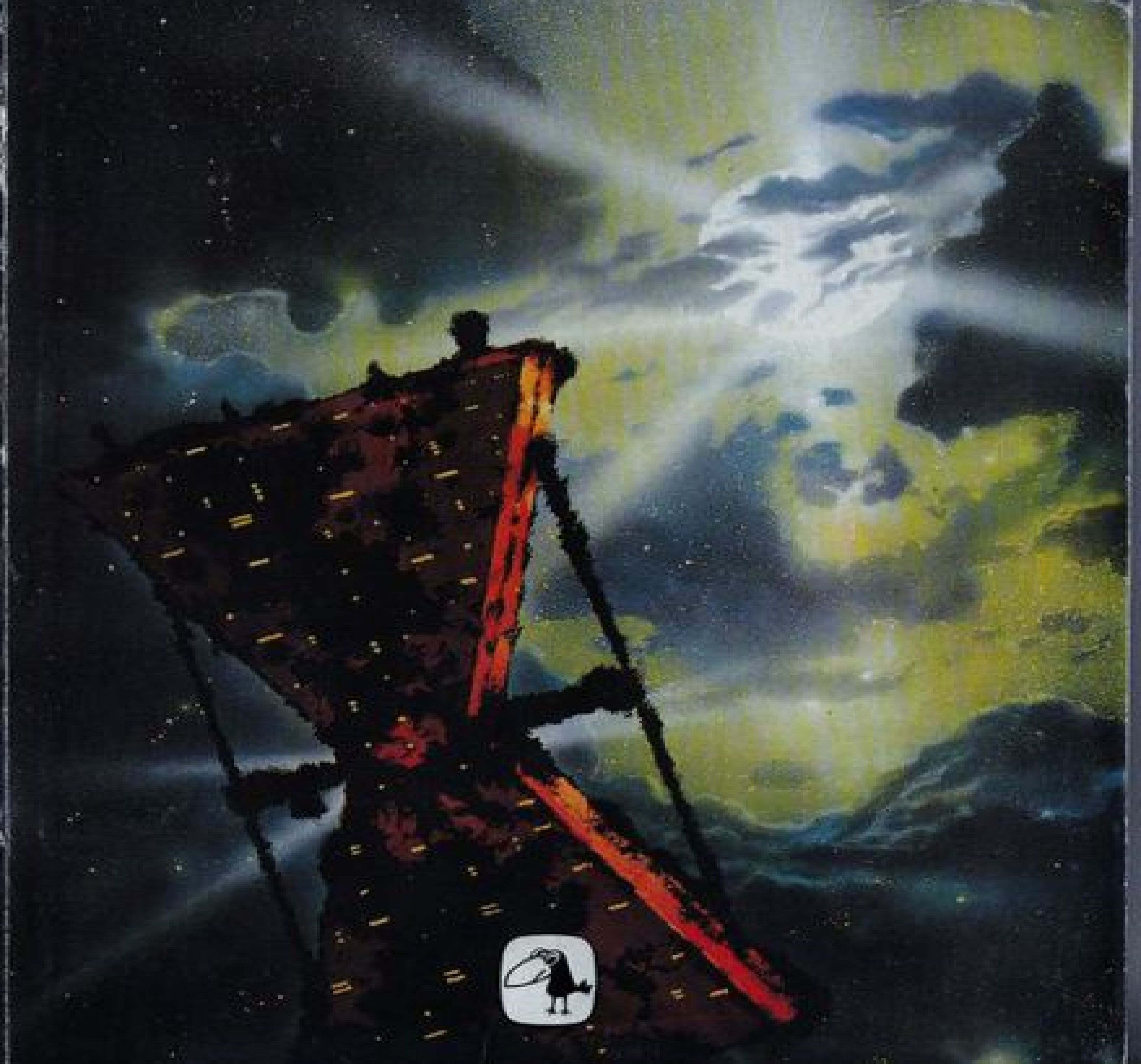
Philip K. Dick

Gökteki Göz

METİS BİLİMKURGU

PHILIP K. DICK

Philip Kindred Dick, 1928'de doğdu. Hayatının büyük bölümünü Kaliforniya'da geçirdi. Bir plakçı dükkânı işletmesi ve radyoda klasik müzik programları yapması dışında, başlıca uğraşı yazarlık oldu. Kırka yakın BK romanı dışında ana-akım romanları da yazdı, ancak pek başarılı olamadı. Ölümünden sonra beş cilt halinde toplanan yüz civarında öyküsü vardır.

Yayınlanan ilk romanı *Solar Lottery nin* (1955, *Uzayda Suikast*, Okat). Bunun ardından *The World Jones Made* (1957, *Yaratıları Dünya,* Okat) ve *Gökteki Göz* (1957) gelir. Dick'in ilk romanları "gerçeklik" kavramının sorgulanması üzerine kuruludur. Çoğu eleştirmenlerce başyapıtı sayılan *The Man in the High Castle* (1962, "Yüksek Şatodaki Adam"), "II. Dünya Savaşı'nı Almanlar ve Japonlar kazansaydı ne olurdu?" sorusu üzerine kurulmuş bir denemedir.

Ridley Scott tarafından *Blade Runner* adıyla filme alınan (1982) *Do Androids Dream of Electric Sheep?* (1968, *Bıçak Sırtı,* Kavram), insan/robot ikileminden hareket ederek bu ikilemi reddeden ve "insan"ın ne olduğunu sorgulayan önemli bir felsefi denemedir. Dick'in 1965'te yazdığı "We Can Remember it for You Wholesale" ("Sizin için Topyekûn Hatırlayabiliriz") öyküsü de Paul Verhoeven tarafından 1990'da *Total Recall* adıyla filme alınmıştır. Bu iki film günümüze kadar yapılmış en iyi BK filmleri arasında ilk sıraları alırlar. 1970'ten sonra romanlarında giderek artan ölçüde teolojik temalara yer veren Dick, 1982'de öldü. Diğer önemli romanları arasında *Martian Time-Slip* (1964, "Mars'ta Zaman Kayması"), *Vulcan's Hammer* (1960, *Vulcan'ın Çekici,* bu yıl Metis'ten yayınlanacak], *The Penultimate Truth* (1964, "Sondan Bir Önceki

Hakikat"), *The Three Stigmata of Palmer Eldritch* (1965, "Palmer Eldritch'in Üç Bilmecesi") ve t/b//c(1969) sayılabilir.

1

Bevatronu'nun Proton Işın Saptırıcısı 1959 yılı Ekim ayının ikinci günü öğleden sonra saat dörtte yaratıcılarına ihanet etti. Bunu izleyen olaylar göz açıp kapayıncaya dek olup bitti. Artık yeterince saptırılmayan -ve dolayısıyla denetim dışı kalanaltı milyon volt gücündeki ışın demeti salonun tavanına doğru yükselirken, halka biçimindeki dev mıknatısa tepeden bakan bir gözlem taraçasını da kül ediverdi.

O sırada taraçada sekiz kişi bulunmaktaydı: bir grup meraklı gezgin ve mihmandarları. Taraça ayaklarının altından yitince bu sekiz kişi Bevatron salonunun zeminine döküldüler ve manyetik alan boşaltılıp sert radyasyon kısmen nötralize edilinceye dek şoka girmiş durumda ve yaralı, öylece yattılar.

Sekiz kişiden dördünün hastaneye kaldırılması gerekti. Yanıkları daha hafif olan iki kişi süresiz gözleme alındı. Kalan iki kişi ise muayene ve ilk tedavileri yapıldıktan sonra salıverildi. Olay San Francisco ve Oakland'daki yerel gazetelerde yer aldı. Kurbanların avukatları dava açma hazırlıklarına girişti. Bevatron'la ilgisi bulunan kimi görevliler Wilcox-Jones Saptırıcısı ve yaratıcıları ile birlikte ıskartaya alındı. Bir grup işçi fiziksel hasarı onarmaya başladı.

Olay topu topu birkaç saniye sürmüştü. Hatalı saptırım saat 4.00'te başlamış ve olağanüstü şarj edilmiş proton ışın demeti mıknatısın dairesel iç salonunu tararken sekiz kişi saat 4.02'de altmış ayak yükseklikten içine düşmüştü, ilk düşerek zemine çarpan, mihmandarlık görevlisi genç bir zenciydi. Son düşen ise yakınlardaki güdümlü bir füze fabrikasından gelen genç bir teknisyen olmuştu.

Genç teknisyen taraçaya giderlerken arkadaşlarından kopmuş, hole geri dönmüş ve sigara için ceplerini karıştırmaya başlamıştı.

Eğer eşini yakalayabilmek için ileri atılmış olmasaydı belki de diğerleriyle birlikte aşağı sürüklenmeyecekti. Beyninde kalan açık seçik son anısı da bu olmuştu: sigaralarının elinden düşüşü ve Marsha'nın çırpınarak kayıp giden ceket yenini yakalayabilmek için boşa atılışı...

Bütün sabah boyunca Hamilton, füze araştırma laboratuvarlarında kalem açmak ve endişeyle terlemekten başka bir şey yapmaksızın oturmuştu. Çevresinde, personeli işlerinin peşinde koşuşturuyor, kurum işlemeye devam ediyordu. Öğleye doğru Marsha, Golden Gate parkındaki evcil ördekler gibi albenili giyinmiş olarak, güleç yüzü ve tüm tatlılığıyla ortaya çıktı. Her nasıl olduysa el koymayı becerdiği ve hem hi-fi düzeneğinden hem de kaliteli viski koleksiyonundan daha çok değer verdiği bu güzel kokulu ve pek pahalı küçük yaratık, onu kara kara düşündüren uyuşukluktan bir an için çıkarıverdi.

"Sorun ne?" diye sordu Marsha, kısa bir süre için gri metal masanın kenarına eldivenli parmakları birbirine bastırılmış ve düzgün bacakları kıpır kıpır, huzursuzca tüneyerek. "Yemek için acele edelim ki oraya vaktinde varabilelim. Bugün saptırıcının, görmek istediğin o kısmın çalıştırılacağı ilk gün. Unuttun mu? Hazır mısın?"

"Gaz odası için hazırım," dedi Hamilton pervasızca. "O da benim için hazır."

Marsha'nın kahverengi gözleri irileşti; havası daha canlı, dramatik bir ton aldı. "Ne oluyor? Yine üzerinde konuşamayacağın kadar gizli şeyler mi? Sevgilim, bugün önemli bir şey olacağım bana söylememiştin. Kahvaltı sırasında bir köpek yavrusu gibi dalgacı ve oyuncuydun."

"Kahvaltı sırasında bilmiyordum." Hamilton kol saatini kasvetle inceleyerek ayağa kalktı. "Bari iyi bir yemek olsun; son yemeğimdir

belki," dedi; "Bu da yapacağım son gezinti," diye ekledi.

Ama yasak bölge bina ve tesislerinin ötesindeki yol üzerinde olan lokanta şöyle dursun, California Bakım Laboratuvarları'nın çıkış rampasına bile varamadılar. Üniformalı bir haberci düzgünce katlanmış beyaz bir kâğıt parçasını uzatarak onu durdurdu. "Bu sizin için, Mr. Hamilton. Albay T.E. Edwards size vermemi söyledi."

Hamilton eli titreyerek kâğıdı açtı. "Eh," dedi eşine hafifçe, "işte geldi. Git salonda otur. Eğer bir saat içinde geri dönmemişsem eve git ve kendine etli kuru fasulye hazırla."

"Ama" Umarsızca bir işaret yaptı Marsha. "Çok çok ciddi görünüyorsun. Ne olduğunu biliyor musun?"

Ne olduğunu biliyordu. Eğilerek onun kırmızı, ıslak ve oldukça korkmuş dudaklarını öptü. Sonra, koridor boyunca habercinin peşi sıra uzun adımlarla hızlı hızlı yürüyerek kurumun Albay Edwards'in bürosunun da bulunduğu katındaki, yüksek rütbelilerin ciddi ifadelerle oturdukları konferans odalarına doğru ilerledi.

Kendini bir koltuğa bırakırken çevresindeki orta yaşlı iş adamlarının donuk varlıkları bir dalga gibi yükselerek onu sarmaladı: puro dumanı, deodorant ve siyah ayakkabı boyasından oluşmuş bir karışım. Uzun, çelik konferans masası boyunca sürekli bir mırıltı gidip geliyordu. Masanın bir ucunda yaşlı T.E.'nin bizzat kendisi hatırı sayılır bir form ve rapor yığınının ardında sipere yatmıştı. Her oturanın, bir dereceye kadar, kâğıtlardan, açık bond çantalardan, kül tablalarından ve birer bardak ılık sudan oluşmuş, kendine ait koruyucu bir tepeciği vardı. Albay Edwards'in karşısında temel görevi füze fabrikasının çevresini kolaçan edip olası Rus ajanlarını enselemek olan güvenlik birimlerinin şefi Charley McFeyffe'ın güdük formu yer alıyordu.

Albay T.E. Edwards gözlüklerinin üzerinden Hamilton'a sertçe göz atarak "Demek buradasın," dedi. "Bu pek uzun sürmeyecek,

Jack. Toplantı gündeminin bir tek maddesi var; başka bir şey dinlemek zorunda değilsin."

Hamilton yanıt vermedi. Sıkıntıyla ve gergin bir ifade ile oturup bekledi. Edwards "Bu eşin hakkında," diyerek parmağını ıslatıp bir raporun sayfalarını karıştırarak söze girdi. "Şimdi, anladığım kadarıyla Sutherland istifa ettiğinden beri araştırma laboratuvarlarının başında tam yetkiyle bulunuyorsun. Doğru mu? "

Hamilton başıyla onayladı. Masanın üzerine bıraktığı elleri kansız, çarpıcı beyaz bir renk almıştı. Sanki çoktan ölmüşmüş gibi çarpık bir düşünce geçti kafasından. Sanki yaşam ve gün ışığından koparılarak boynundan asılmıştı bile. Hormel'in jambonları mezbahanın karanlık dokunulmazlığında nasıl sallanıyorlarsa o da öyle asılmıştı.

Karaciğer bozuğu elleriyle sayfaları karıştırırken, "Eşin fabrika için bir güvenlik riski olarak sınıflandırılmış," diye ağır ağır gümbürdemeyi sürdürdü Edwards, "Rapor burada, elimde." Çenesiyle fabrika polisinin sessiz yüzbaşısını işaret etti. "McFeyffe getirdi onu. Gönülsüzce, eğer eklemek gerekirse."

"Hem de nasıl," diye söze karıştı McFeyffe doğrudan Hamilton'a hitap ederek. Gri, katı gözleri özür diler gibiydi. Hamilton soğuk bir aldırmazlıkla yanıt verdi.

"Sen, kuşkusuz," diye sayıklamasını sürdürdü Edwards, "buradaki güvenlik yöntemlerini iyi biliyorsun. Biz özel girişimcileriz, ama müşterimiz devlettir. Füzelerimizi Sam Amca'dan başka kimse satın almaz. Dolayısıyla kendimize dikkat etmemiz gerekir. Buna dikkatini çekiyorum ki olayı kendi kendine çözümleyebilesin. Özünde bu senin sorunun. Bizim açımızdan önem taşıyan yönü ise senin araştırma laboratuvarlarımızın başında bulunman. Bu durum sorunu sınırlarımız içine sokuyor." Sanki daha önce hiç görmemiş gibi Hamilton'a baktı. Halbuki on yıl önce, 1949 yılında Hamilton daha

M.I.T.'den yeni fırlamış genç, parlak, hevesli bir elektronik mühendisiyken onu işe alan kendisiydi.

Hamilton iki elinin havale geçirircesine sıkılıp açılmalarını seyrederken, "Bu fabrikanın Marsha'ya yasaklandığı anlamına mı geliyor?" diye boğuk bir sesle sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Edwards, "bu, durum değişene kadar, senin gizli belgelerden uzaklaştırıldığın anlamına geliyor.

"Ama bu..." Hamilton kendi sesinin şaşkın bir sessizliğe doğru silindiğini duydu. "Bu ilgilendiğin bütün belgeler demektir."

Kimse yanıt vermedi. Oda dolusu şirket görevlisi çantalarının ve kâğıt tepeciklerinin ardında tahkim olmuş oturuyorlardı. Bir köşede havalandırma aygıtı tenekeden sesiyle inliyordu.

Hamilton aniden yüksek ve çok net bir sesle "Lanet olsun!" diye haykırdı. Birkaç gölge şaşkınlıkla zıpladı. Edwards' in kendisi de ona meraklı bir yan bakış fırlattı. Charley McFeyffe bir sigara yakarak incelen saçlarını yorgun eliyle sinirli sinirli taradı. Sade kahverengi üniformasının içinde göbekli bir karayolu polisini andırıyordu.

"Ona suçlamaları oku," dedi McFeyffe. "Ona kendini savunması için bir şans ver, T.E. Onun da *hakları* var."

Bir an için Albay Edwards önündeki güvenlik raporunun yoğun içeriğiyle mücadele etti. Sonra, yüzü duyduğu şiddetli öfkeyle kararararak, bütün dosyayı McFeyffe'a doğru itti. Sorumluluğu üzerinden atarak, "Senin bölümün topladı bunları," diye homurdandı. "Ona sen anlat."

Hamilton, "Yani onu burada mı okuyacaksınız?" diye protesto etti. "Otuz kişinin önünde mi? Şirketteki bütün görevlilerin varlığında mı?"

"Hepsi de raporu gördüler," dedi Edwards nazikçe. "Aşağı yukarı bir ay önce oluşturulmuştu ve o günden beri elden ele dolaşıyor. Ne

de olsa, aslanım, sen buralarda önemli birisin. Böyle bir konuyu hafife alamazdık."

Utandığı açıkça görülebilen McFeyffe, "Birincisi," dedi, "şu FBI'dan gelen iş var. Bize gönderilmişti."

"Siz mi istediniz?" Hamilton iğneleyiciydi. "Yoksa ülkenin orasında burasında dolaşırken tesadüfen elinize mi geçti?"

McFeyffe'ın yüzü renklendi. "Aslına bakarsan biz istedik gibi. Sıradan bir soruşturma nedeniyle. Aman tanrım, Jack, benim için bile hazırlanmış bir dosya var — Başkan Nixon için bile."

"Bütün o zırvaları okumak zorunda değilsin," dedi Hamilton sesi titreyerek. "Marsha ilerlemeci Partiye 48'de üniversite birinci sınıf öğrencisiyken katıldı. İspanyol Göçmen Komitesi'ne de para yardımında bulundu. *Gerçek abone* oldu. Bütün bunları daha önce de duydum."

Edwards, "Eldeki belgeyi okuyun," diye direktif verdi.

Raporun içini dikkatle karıştıran McFeyffe güncel olan belgeyi buldu. "Mrs. Hamilton İlerlemeci Parti'den 1950 yılında ayrıldı. *Gerçek* halen yayımlanmıyor. 1952 yılında komünist eğilimli bir yan örgüt olan California Sanat ve Bilim Derneğinin toplantısına katıldı. Stockholm Barış Bildirgesi'ni imzaladı. Kimilerince sol sempatizanı sayılan Sivil Özgürlükler Birliği'ne katıldı."

"Sol sempatizanı sayılmak da ne demek oluyor?" diye sordu Hamilton.

"Komünizme sempati duyan kişi ya da gruplara sempati duymak demek oluyor." McFeyffe ıkınıp sıkınarak devam etti. "8 Mayıs 1953 tarihinde Mrs. Hamilton San Fransisco Chronicle'a bir mektup yazarak Charlie Chaplin'in -ne olduğu herkesçe malum bir yoldaşının Birleşik Devletler'e sokulmamasını protesto etti. Rosenberg'leri Kurtaralım Önergesini imzaladı: Tescilli vatan hainleri! Komünist bir

ülke olan Kızıl Çin'in Birleşmiş Milletlere alınmasını destekleyen Kadın Seçmenlerin Alameda Toplantısı'nda, 1954 yılında konuşma yaptı. 1955'te ise Demir Perde ülkelerinde de şubeleri bulunan Uluslararası Birlikte Yaşamak ya da Ölüm Örgütü'nün Oakland dalına kaydoldu. Ve 1956 yılında Renkli İnsanların Kalkınması Derneği'ne para yardımında bulundu." Rakamı da ekledi. "Kırk sekiz dolar elli beş sent."

Salonda sessizlik vardı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Hamilton.

"Evet, ilgili belgeler bunlar."

"O belgeler aynı zamanda," dedi Hamilton sesini sabit tutmaya çalışarak, "Marsha'nın *Chicago Tribunez* abone olduğunu da söylüyor mu? 1952 yılında Adlai Stevenson için kampanyaya katıldığını da? 1953 yılında sokak kedi ve köpeklerinin korunmaları için para yardımında bulunduğunu da?"

Edwards, "Bunların konumuzla ne ilgisi var anlayamıyorum," dedi.

"Tabloyu tamamlıyorlar! Kuşkusuz, Marsha *Gerçek'e* abone olmuştu *New Yorker'*a da abone olmuştu. Wallace bıraktığında o da ilerlemeci Parti'den ayrıldı Genç Demokratlara katıldı. Bunları da yazıyor mu? Evet; komünizm konusuna ilgisi vardı; bu onu komünist mi yapar? Bütün söyleyebildiğiniz Marsha'nın sol-kanat yayınlar okuduğu ve sol-kanat konuşmaları dinlediği bunlar onun komünizmi onayladığını veya Parti disiplini altında olduğunu veya devletin yıkılmasını savunduğunu veya-"

"Eşinizin bir komünist olduğunu öne sürmüyoruz," dedi McFeyffe. "Bir güvenlik riski oluşturduğunu söylüyoruz. Marsha'nın komünist olma olasılığı vardır."

"Aman tanrım!" dedi Hamilton boş yere, "şimdi ben böyle *olmadığımı* kanıtlamak zorunda mıyım? Bunu mu söylüyorsunuz?"

"Bu olasılık karşımızda duruyor," diye yineledi Edwards. "Jack, mantıklı olmaya çalış; sinirlenerek bağırıp çağırmaya başlama. Marsha belki kızıldır, belki değildir. Konu bu değil. Bizim burada, elimizde olan belgelere göre eşin politikayla, üstelik radikal politikayla yakından ilgili. Ve bu da iyi bir şey değil."

"Marsha birçok şeyle ilgilidir. Zeki, eğitimli bir kişidir. Olup bitenlerle ilgilenmek için bütün bir günü var. Evde oturup sadece -" Hamilton sözcükleri aradı, "sadece şöminenin tozunu mu almalıydı yani? Yemek pişirip dikiş mi dilemeliydi?"

McFeyffe, "Elimizde olan bir şablondur," dedi. "itiraf etmeliyim ki, konu edilen şeylerin hiçbiri tek başına belirleyici değil. Ama hepsi bir araya getirildiğinde, istatistik ortalamaları alındığında... Allah kahretsin, çok yüksek çıkıyor, Jack. Eşin sol eğilimli uğraşların içine çok fazla girmiş durumda."

"İlgi nedeniyle suçluluk. O meraklı, o ilgili. Orada bulunması, söylenenlere katıldığı anlamına mı gelir?"

"Aklından ne geçtiğini ne biz ne sen okuyabilirsin. Yargımızı yaptıklarına bakarak vermeliyiz: katıldığı gruplar, imzaladığı dilekçeler, bağışladığı paralar. Elimizdeki yegâne deliller bunlar buna göre karar vermek zorundayız. O toplantılara gittiğini ama düşüncelere katılmadığını söylüyorsun. Pekâlâ, polisin açık saçık bir gösteriyi basarak kızları ve menajerlerini tutukladığım düşün. Ama seyirciler efendim, biz zaten gösteriyi beğenmemiştik diyerek işin içinden sıyrılıyorlar." McFeyffe ellerini iki yana açtı. "Eğer gösteriden hoşlanmasalardı orada olurlar mıydı? Tek bir gösteri olsa, belki. Sırf meraktan. Ama birbiri ardından tekrar ve tekrar."

"Eşin on sekiz yaşından beri on yıldır sol-kanat gruplarla içli dışlı. Komünizm hakkında kesin yargısını verebileceği epey zamanı olmuş. Ama hâlâ bu şeylere katılıyor; kızıllar Güney'deki bir linç

olayını protesto etmek için bir araya geldiklerinde aralarında oluyor ya da en son silah harcaması için yaygara kopardıklarında. Marsha'nın aynı zamanda *Chicago Tribunen* da okuyor olması, seks gösterisini seyreden bir adamın aynı zamanda kiliseye de gidiyor olması kadar uyumlu. Bu, adamın birçok yönünün, hatta çelişkili yönlerinin de bulunduğunu gösterir... ama o yönlerden birinin sırf pislik olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. Kiliseye gittiği için değil; pisliği sevdiği ve pislik seyretmeye gittiği için kayda geçirilmiştir."

"Eşin yüzde doksan oranında safkan Amerikalı olabilir iyi yemek pişirebilir, dikkatli araba kullanabilir, gelir vergisini ödeyebilir, hayır kurumlarına para verebilir, kilise piyangosuna kek pişirebilir. Ama kalan yüzde onu da Komünist Parti ile bağıntılı olabilir. Ve işte bu kadar."

Bir an duralayan Hamilton sitemci bir sesle, "Davanı çok iyi savunuyorsun," dedi.

"Davama inanıyorum. Burada çalıştığınız sürece Marsha ve seni tanıdım. İkinizden de hoşlanıyorum. Edwards da öyle. Herkes seviyor. Ama konumuz bu değil. Telepatiyi geliştirip insanların zihinlerine girinceye dek istatistiklere bel bağlamak durumundayız. Hayır, Marsha'nın yabancı bir gücün casusu olduğunu söyleyemeyiz. Ve sen de olmadığını kanıtlayamazsın. Hakkındaki kuşkuları bir sonuca bağlamamız gerekiyor. Başka türlü davranmamız olanaksız." McFeyffe kalın alt dudağını ovuşturarak sordu: "Onun bir komünist *olabileceği* hiç aklına geldi mi?"

Gelmemişti. Hamilton sessizce terleyerek masanın parlak yüzeyine baktı. Marsha'nın her zaman gerçeği söylediğini, komünizm hakkında sadece biraz merakı olduğunu varsaymıştı. İlk kez sefil, mutsuz bir kuşku içine düşüyordu. İstatistiksel olarak olasılık *vardı.*

"Ona soracağım," dedi yüksek sesle.

"Soracak mısın?" dedi McFeyffe. "Ve o ne diyecek?"

"Hayır diyecek, tabii ki!"

Kafasını iki yana sallayarak, "Bunun bir kıymeti yok, Jack," dedi Edwards. "Ve eğer biraz düşünürsen sen de kabul edersin."

Hamilton ayağa kalkmıştı. "Eşim dışarıda, salonda. Hepiniz gidip ona sorabilirsiniz buraya çağırın ve sorun ona."

"Seninle tartışmayacağım," dedi Hamilton. "Eşin bir güvenlik riski olarak sınıflandırıldı. Sen de yeni bir açıklamaya kadar görevinden alındın. Ya onun komünist olmadığına dair kesin delililler getir, ya da ondan kurtul." Omzunu silkti. "Bir kariyerin var, delikanlı. Bu senin bütün yaşamın."

McFeyffe ayağa kalkarak masanın çevresini ağır ağır dönüp geldi. Toplantı dağılıyordu; Hamilton'ın temize çıkarılması toplantısı bitmişti. Teknisyenin koluna giren McFeyffe onu ısrarla kapıya doğru sürükledi. "Dışarı çıkıp bir nefes alalım. Bir içkiye ne dersin? Üçümüz, sen, ben ve Marsha. Sanırım hepimizin gereksinmesi olacak."

2

Marsha kırılgan ama kesin bir sesle, "içki istemiyorum," dedi. Salonu dolduran şirket görevlilerine aldırmaksızın McFeyffe ile yüz yüze solgun ve kararlı durdu. "Jack ve ben şimdi Bevatron'a gideceğiz ve yeni donanımlarım devreye sokuşlarını izleyeceğiz. Bunu haftalar öncesinden planladık."

"Arabam otoparkta," dedi McFeyffe. "Sizi oraya götüreyim." Müstehzi bir ifadeyle "Biliyorsunuz, ben bir polisim," diye ekledi, "içeri rahatça girmenizi sağlayabilirim."

Bevatron binalarına doğru giden uzun yokuşu tozlu Plymouth Sedanla tırmanırlarken Marsha, “Güleyim mi, ağlayayım mı? Ne yapacağımı bilemiyorum. Olup bitenlere inanamıyorum. Bütün bunlarda gerçekten ciddi misiniz?" diye sordu.

McFeyffe, "Albay Edwards, Jack'e seni eski bir yağmurlukmuşsun gibi atmasını öğütledi," dedi.

Sarsılmış ve şaşırmış olan Marsha eldivenleriyle çantasını sıkıca kavramış kaskatı oturuyordu.

"Yapar mıydın bunu?" diye eşine sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Hamilton. "Aynı zamanda hem sapık, hem komünist, hem de alkolik bile olsan."

"Duyuyor musun?" dedi Marsha, McFeyffe'a.

"Duyuyorum."

"Bu işe ne diyorsun bakalım?"

"İkinizin de çok tadı insanlar olduğunuzu düşünüyorum. Jack başka türlü davransaydı bir namussuzdur derdim." McFeyffe kızardı. "Albay Edwards'a da böyle söyledim."

"İkinizden biri," dedi Hamilton, "burada olmamalıydı. Birinizin kapı dışarı atılması gerekir. Yazı tura atacağım."

Marsha parmakları eldivenlerini amaçsızca çekiştirir, kahverengi gözleri dalgalanırken çarpılmış gibi ona baktı. "Göremiyor musun?" diye fısıldadı. "Bu korkunç bir şey! Sana ve bana karşı düzenlenmiş bir komplo. Hepimize karşı."

"Ben de kendimi oldukça sefil hissediyorum," diye kabullendi McFeyffe. Plymouth'u eyalet otoyolundan çıkararak kontrol kulübesinin yanından geçirdi ve Bevatron bölgesine girdi. Girişteki bekçi el sallayarak selamladı; McFeyffe karşılık verdi. "Ne de olsa sizler benim dostlarımsınız... görevim yaşantıma karışıyor ve beni dostlarım hakkında rapor tutmaya sürüklüyor. Küçük düşürücü belgeleri sınıflamak, dedikoduları soruşturmak bunlardan zevk aldığımı mı sanıyorsunuz?"

"Görevini al da-" diye başlamıştı ki Hamilton, Marsha müdahale etti:

"Haklı; bu onun suçu değil. Hepimiz bu işin içindeyiz; üçümüz de."

Araba ana girişin önüne gelerek durdu. McFeyffe motoru kapattı ve üçü birden çıkarak beton basamakları huzursuzca tırmandılar.

Görünürde birkaç teknisyen vardı ve Hamilton onların basamaklarda bir araya gelmiş gruplarına doğru baktı. Kafaları tıraşlı, güzelce giyinmiş ve nazik nazik çene çalan kravatlı delikanlılar. Girişte denetimleri yapıldıktan sonra Bevatron' un çalışmasını görmek üzere içerilere doğru ilerleyen her za-manki

turist seli yanlarından geçiyordu. Ama Hamilton‟u ilgilendiren teknisyenler oldu; *işte, ben oradayım* diye düşündü kendi kendine.

Ya da, diye geçirdi içinden, şu ana dek oradaydım.

Marsha gözyaşıyla lekelenmiş gözlerini sessizce silerken, "Bir dakika sonra sizi bulurum," dedi. "Makyaj odasına gidip kendime çekidüzen vereceğim."

Hâlâ derin düşüncelerde, "Pekâlâ," diye mırıldandı Hamilton.

Marsha çekip gitti ve Hamilton'la McFeyffe, Bevatron binasının yankılı koridorunda birbirlerine bakarak durdular.

"Belki böylesi daha iyidir," dedi Hamilton. On yıl uzun bir süreydi, her iş için uzun bir süre. Ve sonu nereye varacaktı ki? Bak, bu iyi bir soruydu işte.

"Kırılmakta haklısın," dedi McFeyffe.

"Aslında," dedi Hamilton, "niyetin kötü değildi." Tek başına yürüdü ve ellerini ceplerine sokarak durdu.

Kuşkusuz kırılmıştı. Ve şu bağlılık sorununu öyle ya da böyle çözünceye dek kırgın kalacaktı. Ama asıl sorun bu değildi; düzenine, yaşam biçimine, tüm alışkanlıklarına yapılmış olan saldırıydı, inandığı ve kabullendiği birçok şeye yapılmış bir saldırı. McFeyffe varlığının en derin katlarına dek sızabilmişti; evliliğine ve onun için dünyadaki her şeyden daha değerli olan kadına dek.

Marsha'nın kendisi için her şeyden ve herkesten daha anlamlı olduğunu kavrayabiliyordu, işinden bile daha anlamlı olduğunu. Kendi bağımlılığı eşine karşıydı ve bunu anlamak çok garip geldi. Onu asıl rahatsız eden bağlılık sorunu değildi; olup bitenlerin Marsha'yla onu birbirlerinden uzaklaştırabileceği, koparabileceği düşüncesi huzursuz ediyordu.

"Evet," dedi McFeyffe'a. "Ölesiye kırgınım."

"Yeni bir iş bulabilirsin. Senin deneyiminle-”

"Eşim," dedi Hamilton. "Eşimden bahsediyorum. Senden bunun hesabını sorma fırsatım olur mu dersin? Çok isterdim." Yine de, diye düşündü, bunları söylemek oldukça çocuksu gelmişti. Ama konuşmasını sürdürdü ve "Sen hastasın," dedi, kısmen söylemiş olmak için, kısmen de ne yapacağını bilemediğinden. "Masum insanları mahvediyorsun. Paranoyak sanrıların-"

McFeyffe gergin bir sesle, "Kes şunu!" dedi. "Sana şans verildi, Jack. Yıllarca. Bu çok uzun bir süre."

Tam Hamilton karşılığını kafasında şekillendirirken Marsha göründü. "Bir grup turisti içeri alıyorlar. Kodamanlar çoktan girip bakmışlar bile." Kendini toparlamış görünüyordu. "Şu şey-şu yeni saptırıcı çalışıyor olsa gerek."

Hamilton ağır yapılı güvenlik görevlisinden öteye isteksizce döndü. "Öyleyse gidelim."

McFeyffe onu izledi. "Bu ilginç olmalı," dedi ortaya.

"Öyle," dedi Hamilton, mesafeli, titrediğini fark ederek. Derin bir nefes alıp Marsha'nın ardı sıra asansöre bindi ve otomatik bir hareketle yönünü kapıya döndü. McFeyffe da aynı şeyi yaptı; asansör tırmanırken Hamilton adamın kızarmış ensesini seyretti. McFeyffe'ın da sinirleri bozuktu.

İkinci katta, ceketinin yeninde geniş bir kol bandıyla turistleri grup halinde toparlamaya çalışan genç bir zenciyle karşılaştılar. Gruba katıldılar. Arkalarında kendi sıralarının gelmesini sabırla bekleyen diğer ziyaretçiler vardı. Saat 3.50'ydi; Wilcox-Jones Saptırıcı Sistemi ayarlanmış ve çalıştırılmıştı bile.

Onları koridordan gözlem taraçasına doğru yönlendirirken genç zenci ince ve deneyimli sesiyle, "İşte geldik," diyordu. "Bekleyenlerin de bir şansı olması için hızlı hareket etmek istiyoruz. Bildiğiniz üzere Belmont Bevatron'u Atomik Enerji Komisyonu tarafından denetlenen koşullar altında yapay olarak üretilmiş kozmik ışın olgusunun üst düzeyde incelenmesi amacıyla inşa edilmiştir. Bevatron'un asal öğesi manyetik alanıyla proton ışınına ivme kazandıran ve onlara gittikçe artan bir iyonizasyon olanağı sağlayan dev mıknatıstır. Pozitif yüklü iyonlar lineer odaya Cockroft-Walton ivmelendirici tüpünden alınırlar."

Her ziyaretçi kendi mizacına uygun olarak adamı ya hafifçe gülümseyerek dinliyor ya da hiç aldırmıyordu. Uzun, ince, katı görünüşlü yaşlıca bir adam kollarını kavuşturmuş, sert ağaçtan yontulmuş bir direk gibi, bilimi genel olarak küçük görür havalarda durmaktaydı. Bir asker olmalı, diye gözlemledi Hamilton: adamın pamuklu ceketinin yakasında dövülmüş madenden bir rozet vardı. Canı cehenneme, diye acı acı düşündü. Genelde şovenizmin canı cehenneme. Özel ve yalın olarak. Askerler ve polisler, hep aynı soydan. Aydınlara ve zencilere karşılar. Bira, köpekler, arabalar ve silahların dışındaki her şeye karşılar.

Şişmanca ve pahalı giysilerle donanmış orta yaşlı bir anne yumuşak ama etkili bir sesle, "Bir broşürünüz var mı?" diye sordu. "Okuyabileceğimiz ve eve götürebileceğimiz bir şey istiyoruz, lütfen. Okulda kullanmak için."

Oğlu mihmandara doğru, "Kaç volt var orada?" diye seslendi. "Bir milyon voltun üzerinde mi?"

"Protonlar yörüngelerinden saptırılıp dairesel salondan dışarı çıkarılmadan önce," diye sabırla açıkladı zenci, "altı milyondan biraz fazlasını elektron volt olarak alacaklar. Işın her turu bitirdiğinde şarjı ve hızı artmış olacak."

Otuzlu yaşlarına henüz girmiş, ince yapılı ve işinin ehli görünümlü bir kadın, "Hızları nedir?" diye sordu. Boynuz çerçeveli gözlükler ve kaba kumaştan dokunmuş iş elbisesine benzer bir şeyler giymişti.

"Işık hızının hemen altında."

"Odayı kaç kez dönüyorlar?"

"Dört milyon kez," diye yanıtladı mihmandar. "Astronomik yolları üç yüz bin mildir. Bu uzaklığı 1.85 saniyede alırlar."

Pahalı giysileri olan anne huşu içinde bir sesle, "İnanılmaz," diye ağzından kaçırdı.

"Protonlar lineer ivmelendiriciyi terk ettiklerinde," diye devam etti mihmandar, "on milyon voltluk, ya da bizim deyimimizle on Mev'lik enerjiyle yüklüdürler. Bu aşamada sorun protonları tam istenen konumda ve tam istenen açıyla dairesel bir yörüngeye sokabilmektir ki dev mıknatısın manyetik alanınca yakalanabilsinler."

"Mıknatıs bunu beceremiyor mu?" diye üsteledi bacaksız.

"Korkarım hayır. Bunun için infliktör kullanılır. Yüksek şarjlı protonlar belirli bir rotadan kolaylıkla saparak her yöne dağılmaya eğilimlidirler. Gittikçe genişleyen bir spirale girmelerini engelleyebilmek için karmaşık bir frekans modülasyonu uygulamak gerekir. Ve, ışın bir kez istenen şarja ulaştıktan sonra, onu dairesel salondan çıkarabilmek hâlâ temel sorun olarak durmaktadır."

Taraçanın korkuluğundan aşağıyı işaret eden mihmandar altlarında uzanan mıknatısı gösterdi. Muazzam ve görkemli mıknatıs kaba bir halkaya benziyordu. Güçlü bir mırıltı yaymaktaydı.

"ivme odası mıknatısın içindedir. Uzunluğu dört yüz ayak. Korkarım ki buradan görebilmemiz olanaksız."

"Düşünüyorum da," dedi beyaz saçlı savaş gazisi, "bu harikulade makineyi üretenler Tanrının bir tek kasırgasında bile bu ve insan tarafından yapılmış diğer tüm makinelerdekilerin toplamından daha fazla güç saklı olduğunu idrak edebiliyorlar mı acaba?"

Genç kadın cilveli bir tonda, "Eminim ediyorlardır," dedi. "Bir kasırganın gücünü size gramına kadar söyleyebilirler."

Gazi, kadını uzaktan şöyle bir süzdü. "Siz bir bilim kadını mısınız, hanımefendi?" diye kibarca sordu.

Mihmandar, grubun çoğunluğunu taraçaya çıkarmıştı. McFeyffe yana çekilerek Hamil ton ve eşine, "Önden buyurun," dedi. Marsha şaşkınca ilerledi, kocası onu izledi. McFeyffe taraçanın yakınındaki duvara asılmış çizelge ve grafiklere hevessiz bir ilgi göstererek en geriden geliyordu.

Hamilton eşinin elini kavrayarak sıktı ve kulağına, "Senden vazgeçer miyim sanıyorsun? Nazi Almanya�much sında yaşamıyoruz," diye fısıldadı.

"Henüz değil," dedi Marsha umutsuzca. Hâlâ sinik ve solgun görünüyordu; makyajının büyük kısmını silmişti; dudakları ince ve kansızdı. "Sevgilim, o adamların seni içeri çekip benimle ve yaptıklarımla yüzleştirmeleri, ben sanki bir çeşitbir çeşit orospu ya da bir şeymişim, ya da atlarla ilişki kuruyormuşum gibi... Onları rahatlıkla öldürebilirim. Ve Charley onu dostumuz sanırdım. Ona güvenebileceğimizi düşünürdüm. Kaç kez bize akşam yemeğine geldiğini anımsıyor musun?"

"Arabistan'da da yaşamıyoruz hani!" diye anımsattı Hamilton. "Onu biraz besledik diye kan kardeşimiz de olmadı herhalde."

"Bir daha limonlu mereng pişirmeyeceğim. Ve onun hoşlandığı diğer şeyleri. O ve onun turuncu çorap bağları. Hiçbir zaman çorap bağı kullanmayacağına dair söz ver bana."

"Sadece ve sadece elastik çoraplar." Onu kendine çekti. "Haydi, şu piçi mıknatısın içine itiverelim."

"Onu sindirir mi dersin?" Uçuk benziyle Marsha hafifçe gülümsedi. "Sanmıyorum, geri tükürür. Sindirimi çok güç."

Arkalarında anayla oğul boş boş dolanıyorlardı. McFeyffe çok gerilerdeydi, elleri ceplerinde ve etli suratı keyifsizce sarkık haldeydi.

Marsha, "Pek mutlu görünmüyor," diye gözlemledi. "Onun için üzülüyorum bir bakıma. Bu onun suçu değil."

"Kimin suçu peki?" Hafifçe, şaka yaparmış gibi sordu Hamilton. "Wall Street'in kan emici kapitalistlerinin mi?"

Marsha huzursuzca, "Bu garip bir ifade şekli," dedi. "Daha önce bu şekilde konuştuğunu duymamıştım." Aniden onu yakaladı. "Bütün bunların gerçek olduğunu düşünmüyorsun-" susarak hırçınca ondan uzaklaştı. "Düşünüyorsun. Belki de doğrudur diyorsun."

"Belki de ne doğrudur? Bir zamanlar İlerlemeci Partiye üye olduğun mu? Toplantılarınıza seni Chevrolet arabamla götürdüm, unuttun mu? Bunları on yıldır biliyorum."

"Onları değil. Ne yaptığımı değil. Ne *anlama* geldiğini — onların mantığına göre. Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi?"

Beceriksizce, "Şey," dedi Hamilton, "bodrumda kısa dalga vericisi saklamıyorsun. En azından benim fark ettiğim kadarıyla."

"Araştırmış mıydın?" Sesi aniden soğuk ve suçlayıcıydı. "Belki saklıyorum, belki değil. Belki de burada Bevatron'u, ya da her ne karın ağrısıysa onu sabote etmek üzere bulunuyorum."

"Sesini alçalt," diye uyardı Hamilton.

"Bana emir verme!" Öfkeyle, üzüntüyle ondan uzaklaşarak uzun, sert görünüşlü yaşlı askere doğru geriledi.

"Dikkat edin, genç hanım," diye uyardı yaşlı asker. Bir yandan tırabzandan uzaklaştırırken, "Aşağı düşmek istemezsiniz, değil mi?"

Mihmandar, "Yapım sırasındaki en önemli sorun," diyordu, "proton demetini dairesel salondan alıp hedefe yöneltecek saptırıcıda olmuştu. Birkaç değişik yöntem uygulandı. Asıl olarak, belirli bir anda ivmelendirici devreden çıkarılıyordu; bu da protonların dışarıya doğru spiral yapmalarını sağlıyordu. Ama böylesi bir saptırım yeterince kusursuz olmuyordu."

"Eski Berkeley siklotronunda," diye hırçınca söze girdi.

Hamilton, "bir gün böyle bir ışının denetimden tamamen çıktığı doğru değil mi?"

Mihmandar ona ilgiyle bir göz attı. "Dediklerine göre, evet.

"Bir büronun içinden yakarak geçtiğini duydum. Yanık izlerinin hâlâ görülebildiğini. Ve geceleri, ışıklar söndüğünde, radyasyon hâlâ seçilebiliyormuş."

"Mavi bir hale şeklinde görülüyor olmalı," diye kabullendi mihmandar. "Bir fizikçi misiniz, bayım?"

"Elektronikçi," diye açıkladı Hamilton. "Saptırıcıyla ilgiliyim; Leo Wilcox'u az çok tanırım."

"Bu Leo için büyük bir gün," diye yineledi mihmandar. "Onun birimini daha yeni devreye soktular."

Hamilton, "Hangisi?" diye sordu.

Aşağıyı işaret eden mihmandar mıknatısın bir yanındaki karmaşık bir aygıtı gösterdi. Bir dizi levhanın üzerinde desteklenmiş, kalın,

koyu gri bir boru ve üzerine girift bir biçimde yerleştirilmiş sıvı dolu tüpler vardı, "işte arkadaşın bunu yaptı. O da buralarda bir yerde seyrediyor olmalı."

"Nasıl gidiyor?"

"Daha belli değil."

Hamilton'ın ardında Marsha taraçanın kenarına dek gerilemişti. Peşinden gitti. "Yetişkin gibi davran," dedi alçak, kızgın bir fısıltıyla. "Burada olduğumuza göre ne olup bittiğini görmek istiyorum."

"Sen ve bilimin. Teller ve tüpler bunlar senin için benim yaşantımdan daha değerli."

"Buraya bunları görmek için geldim ve göreceğim. Tadını kaçırma; rezalet çıkarma."

"Rezaleti çıkaran sensin."

"Verdiğin zarar yetmiyor mu?" Hamilton huysuzca sırtını dönerek başarılı görünümlü iş kadınını itip McFeyffe'ın yanından teğet geçerek gözlem taraçasından koridora giden rampaya doğru ilerledi. Sirenlerin ilk uğursuz feryatları mıknatısın mırıltısı üzerinden yükselmeye başladığında cebinde sigara arıyordu.

"Geri!" diye haykırdı mihmandar, ince, esmer kollarını kaldırıp sallayarak. "Radyasyon kalkanı"

Taraçanın üzerine öfkeli bir vızıltı çöktü. Akkora dönüşmüş kıvılcım parçacıkları bir bulut halinde yükseldiler ve dehşet içindeki insanların üzerine dağılarak yağdılar. Çirkin bir yanık kokusu burunlarını sızlattı; taraçanın gerilerine doğru itiş kakış sürüklendiler.

Bir çatlak belirdi. Madeni bir payanda sert radyasyonun içinde yanarak eridi, büküldü ve koptu. Orta yaşlı annenin ağzından kulak tırmalayıcı ve uzun bir çığlık yükseldi. McFeyffe çürüyen taraçadan

ve her yanı kavurmakta olan sert radyasyondan çılgın bir itişme içinde uzaklaşmaya çalışıyordu. Hamilton'a çarptı; panik halindeki polisi bir yana iten Hamilton, Marsha'ya ulaşabilmek için umarsızca çabalıyordu.

Üzerindeki giysiler tutuşmuştu. Platform öne doğru kaykılıp bir an havada asılı gibi durduktan sonra dağılıp giderken, çevresi kendilerini dışarı atmaya çalışan, yanan insanlarla doluydu.

Bevatron'un her yanında otomatik uyarı zilleri çalıyordu. İnsan ve makine çığlıkları bir kakofoni halinde birbirlerine karışmışlardı. Hamilton'ın ayaklarının altındaki zemin muhteşem bir görünümle çöktü. Katılıklarım yitiren çelik, beton, plastik ve kablolar rasgele parçacıklar haline dönüştüler. Ellerini içgüdüyle ileri uzattı; aşağıdaki makinelerin bulanık görüntülerine doğru tepetaklak gidiyordu. Ciğerlerindeki hava iç bulandırıcı bir *hoh* ile dışarı boşaldı; tepesinden aşağı titrek ve dağlayıcı sıva parçaları yağıyordu. Sonra, bir an için, kendini mıknatısı koruyan, arapsaçına dönmüş metal ağın içinden geçerken buldu. Üzeri yırtılan malzemenin cayırtısı ve sert radyasyonun öfkesiyle örtüldü...

Şiddetle yere çarptı. Ağrı elle tutulurcasınaydı: gittikçe yumuşayan ve soğuran radyoaktif bir çelik yumağı gibi parıldayan bir külçe. Ağrı dalgalandı, genleşti ve onu yavaş yavaş soğurdu. Bitip tükenmek bilmeyen yoğun metalik elyafın içinde sessizce emilen acılı, organik bir toptu sanki...

Sonra, bu da azalarak kayboldu. Vücudunun grotesk kırılmışlığını hissederek cansız bir kütle halinde yattı ve refleksleriyle amaçsızca kalkmak için çabaladı. Aynı zamanda *artık* hiçbiri için ayağa kalkmanın bir daha söz konusu olamayacağını da idrak ediyordu. Çok uzun bir süre boyunca.

3

Karanlıkta bir şey kımıldadı.

Uzun bir süre dinleyerek yattı. Gözler kapalı, vücut gevşemiş, hareket etmekten çekindi ve olabildiğince tek bir büyük kulak haline gelmeye çalıştı. Ses, sanki karanlığın içine bir şey girmiş ve çevresini yoklayarak ilerlemeye çalışıyormuş gibi *pat pat* ediyordu.

Eşinin; yatağın birkaç adım ötesinde dalgalanan ve gidip gelen hatlarını sıradan bir göz, optik sinir ve insan beyniyle belli belirsiz seçer gibi oldu, içini bir şükran duygusu kapladı. Marshayoğun radyasyon tarafından kavrulmamıştı, Tanrıya şükürler olsun! Dilsiz bir şükran duası beynini kapladı; gevşeyerek bunun katıksız coşkusunu yaşamaya çalıştı.

Bir doktorun derinden gelen otoriter sesi, "Kendine geliyor," diye gözlemledi.

"Galiba." Konuşan Marsha'ydı. Sesi hatırı sayılır bir uzaklıktan geliyor gibiydi. "Ne zaman emin olabiliriz?"

Hamilton huysuzca, "Ben iyiyim," diyebildi.

Karısının şekli anında yerinden koparak üzerine doğru geldi. Nefessiz kalırcasına, "Sevgilim," diyordu Marsha, onu şefkatle çekiştirir ve okşarken. "Kimse ölmedi herkes çok iyi. Sen de." Dev bir dolunay gibi üzerine eğilmiş coşku yayıyordu. "McFeyffe bileğini burktu, ama iyileşecek. O oğlan çocuğunun beyin sarsıntısı geçirdiğini düşünüyorlar."

"Sen ne durumdasın?" diye halsizce sordu Hamilton.

"Ben de iyiyim." Her yanını rahatça görebilsin diye dönerek kendini sergiledi. Şık küçük pardösüsü ve giysisinin yerine düz beyaz bir hastane üniforması giyiyordu. "Radyasyon giysilerimin çoğunu yaktı bana bunları verdiler." Utanarak kahverengi saçlarım okşadı. "Ve bak saçlarım daha kısa. Yanan kısımlarını kesip attım. Yine uzar."

"Kalkabilir miyim?" diye sordu Hamilton doğrulmaya çabalarken. Başı fırıldak gibi dönüyordu; aniden kendini nefessiz durumda geri yatarken buldu. Küçük, karanlık benekler çevresinde uçuşup dans ettiler; gözlerini vesveseyle yumarak kaybolmalarını bekledi.

"Kendini bir süre güçsüz hissedeceksin," diye açıkladı doktor. "Şok ve kan kaybı." Hamilton'ın koluna dokundu. "Oldukça kötü kesilmişsin. Parçalanmış metal, ama tamamen çıkardık."

"En kötümüz kim?" diye sordu Hamilton gözleri kapalı.

"Arthur Silvester, yaşlı asker. Bilincini hiç yitirmedi, ama keşke yitirseydi diyorum. Omurga kırığı, görünüşe bakılırsa. Cerrahide yatıyor."

"En az yaralanan benim," dedi Marsha duraklayarak. "Ama kendimden tamamen geçmişim. Demek istediğim, bunu radyasyon yaptı. Ana ışının tam içine düştüm; bütün gördüğüm kıvılcım ve şimşeklerdi. Hemen kestiler, tabii. Aslında bir saniyeden daha az sürdü topu topu." Ağlamaklı bir sesle, "Bir milyon yıl gibi geldi," diye de ekledi.

Temiz görünüşlü genç bir adam olan doktor örtüleri çekerek Hamilton'ın nabzını aldı. Yatağın kenarında etkin havalı, uzun boylu bir hemşire dikiliyordu. Birtakım araç gereç Hamilton'ın dirseğine doğru çekilmiş durumdaydı. Her şey kontrol altında ya benziyordu.

Benziyordu... ama yolunda gitmeyen bir şey vardı sanki. Bunu hissedebiliyordu. İçinin derinliklerinde bir kıpırtı, onu huzursuz eden bir duygu çok önemli bir şeylerin yolunda olmadığını ısrarla yineliyordu.

"Marsha," dedi aniden, "bunu sen de hissediyor musun?:

Marsha yatağın kenarına kararsızca yaklaştı. "Neyi hissediyor muyum, sevgilim?"

"Tam olarak bilemiyorum. Ama orada..."

Huzursuz, kararsız bir andan sonra Marsha doktora döndü. "Bir sorunun olduğunu söylemiştim size. Kendime geldiğimde böyle dememiş miydim?"

"Şoktan çıkan herkes gerçeklik duyusunu bir süre yitirebilir," diye açıkladı doktor. "Sık rastlanan bir durum. Birkaç gün içinde düzelecektir. Unutmayın, ikinize de sedatifler enjekte edildi. Ve çok korkunç bir sınavdan geçtiniz; size yüksek şarjlı bir şey çarptı."

Ne Hamilton ne de eşi konuştu. Birbirlerinin yüzlerindeki ifadeyi okumaya çalışıyorlardı.

"Şanslıydık sanırım," dedi Hamilton öylesine. Mutluluk duaları yerini kuşkulu bir kararsızlığa bırakmıştı. *O neydi?* Duyumsadığı şey tamamen mantık dışıydı; ne olduğunu tam olarak söyleyemiyordu. Odaya bakındığında tuhaf olan, yersiz olan hiçbir şey göremiyordu.

"Hem de çok," diye söze girdi hemşire. Sanki bundan kişisel olarak kendisi sorumluymuşçasına gururluydu.

"Burada ne kadar kalmak zorundayız?"

Doktor içinden bir hesap yaptı. "Sanırım bu akşam evinize dönebilirsiniz. Ama birkaç gün daha yatakta olmanız gerekecek.

Önümüzdeki bir ya da iki hafta boyunca ikinizin de bol bol istirahate gereksinmeniz olacak. Eğitimli bir hemşire tutmanızı öneririm."

Hamilton düşünceli düşünceli, "Ödememiz çok zor," dedi.

"Sigortalanacaksınız, tabii," Doktor gücenmiş görünüyordu. "Federal Hükümet bu işi halleder. Sizin yerinizde olsaydım, bir an önce ayağa kalkmayı kendime dert edinirdim."

Hamilton sevimsizce, "Belki de böyle olmasından daha çok hoşlanıyorum," dedi. Konuyu daha fazla büyütmeden bir süre kendi durumuyla ilgili kasvetli düşüncelere daldı.

Kaza ya da değil, durum değişmiyordu. Meğerki baygın yattığı sırada Albay T.E. Edwards kalp krizinden ölmüş olsun. Pek olası değildi.

Doktor ve hemşireyi gitmeye ikna ettikten sonra Hamilton eşine, "Eh," dedi, "artık bir mazeretimiz var. Niçin işe gitmediğime dair komşulara söyleyebileceğimiz bir şey."

Marsha umutsuzca başını salladı. "Bunu unutmuştum."

"Gizli belgelerle ilgili olmayan bir iş aramak zorunda kalacağım. Ulusal güvenliğe bulaşmayan bir şey." Sıkıntıyla düşüncelere daldı. "Einstein'ın 54'te söylediği gibi. Belki de bir sıhhi tesisatçı olurum. Ya da bir TV tamircisi; bu uzmanlık dalıma daha uyar."

"Ne yapmak isterdin hep, anımsıyor musun?" Marsha kısalmış ve oldukça hırpalanmış saçlarım ciddiyetle inceleyerek yatağın kenarına tünedi. "Yeni bant kayıt devreleri bulmak isterdin. Ve FM devreleri. Hi-Fi'da önemli bir isim olmak istiyordun, Bogen, Thorens ve Scott gibi."

Hamilton sesine elinden geldiğince inanç katarak, "Bak bu doğru işte," dedi. "Hamilton Trinaural Ses Düzeni. Bunu düşlediğimiz

geceyi anımsıyor musun? Üç ayrı odaya kurulu. Her odada bir adam oradaki aygıtı dinliyor. Her aygıt farklı bir kompozisyonu çalıyor."

Marsha zayıf bir hevesle, "Birisi Brahms'ın ikili konçertosunu çalıyor," diye araya girdi. "Bunu anımsıyorum."

"Biri Stravinsky'nin Düğünü'nü. Ve birisi de lavta için Dowland müziği. Sonra her üç adamın beyinleri Hamilton Trinaural Ses Düzeninin yardımıyla bir araya getiriliyor: Hamilton Müzifonik Orto-Devresi. Üç beyindeki duyumlar Planck sabiti temelinde kurulmuş sıkı bir matematiksel bir-liktelik halinde bütünleşiyorlar." Kolu zonklamaya başlamıştı; acıyla bitirdi. "Sonuçtaki kompozisyon teyp kaydına veriliyor ve orijinal hızının 3:14 katı hızla çalınıyor."

"Ve kristal bir set ile dinleniyor." Marsha hızla eğilerek ona sarıldı. "Sevgilim, kendimize geldiğimde senin ölmüş olduğunu sandım. Aman tanrım bir cesede benziyordun, bembeyaz, sessiz ve kıpırtısız. Kalbim duracak gibi oldu."

"Sigortalıyım ya," dedi ciddi ciddi. "Zengin olurdun."

"Zengin olmak istemiyorum." Marsha hâlâ ona sarılmış durumda perişan bir halde ileri geri sallanırken fısıldadı: "Bak sana neler yaptım. Sıkıntılı ve meraklı olduğum ve politik sapıklarla oturup kalktığım için işini ve geleceğini kaybettin. Kendimi tekmeleyebilirim. Sen güdümlü füzeler üzerinde çalışırken Stockholm Barış zımbırtısını imzalamamam gerektiğini bilmeliydim. Ama kim bana bir dilekçe uzatsa, *hep* kendimi kaybediyorum. Zavallı, zulüm gören kitleler!"

"Canını sıkma bunlara," diye onu kısa kesti. "Eğer 1943 yılında olsaydık sen normal sayılacaktın. McFeyffe ise işten atılacaktı. Tehlikeli bir faşist olacaktı."

"Zaten öyle," dedi Marsha coşkuyla. "O tehlikeli bir *faşist."*

Hamilton kadını kendinden itti. "McFeyffe kudurmuş bir vatansever ve gerici. Ama bu onu faşist yapmaz. Ama eğer senin gibi düşünmeyen herkesin bir—"

"Bu konuyu keselim," diye araya girdi Marsha. "Kendini yormaman gerekiyor değil mi?" Hırsla, ateşle onu ağzından öptü. "Eve gidinceye dek bekle."

Uzaklaşırken, Hamilton kadını omzundan yakaladı. *"Nedir bu? Yolunda gitmeyen ne?"*

Marsha uyuşmuşçasına başını salladı. "Anlayamıyorum. Bulup çıkaramıyorum. Onu hissettim. Sanki-" Eliyle bir işaret yaptı. "Her an dönmeyi ve karşımda bir... Ne bilmiyorum. Saklanan bir şey. Berbat bir şey!" Ürküntüyle titredi. "Beni korkutuyor."

"Beni de korkutuyor."

Marsha belli belirsiz, "Ne olduğunu bulacağım," dedi. "Belki hiçbir şey değildir... Sadece şok ve sedatifler, doktorun dediği gibi."

Hamilton buna inanmıyordu. O da öyle.

Görevli hekimlerden biri otomobiliyle onları ciddi görünümlü genç işkadını ile birlikte evlerine getirdi. Kadının da üzerinde sade hastane üniformalarından bir tane vardı. Packard, Belmont'un karanlık caddelerinde yol alırken üçü bir arada, arka koltukta sessizce oturdular.

Kadın onlara serinkanlı bir sesle, "İki kaburgamın kırık olduğunu düşünüyorlar," dedi. Ardından, "Adım Joan Reiss," diye ekledi. "Siz ikinizi daha önce de görmüştüm... benim mağazama gelmiştiniz."

"Ne mağazasıydı bu?" diye sordu Hamilton, kendini ve eşini kabataslak tanıttıktan sonra.

"El Camino'daki kitap ve sanat evi. Geçen ağustosta Chagall'ın bir Shira folyosunu aldınız."

"Doğru," diye onayladı Marsha. "Jack „in yaş günüydü... Onları duvara astık. Alt katta, müzik salonunda."

"Bodrum yani," diye açıkladı Hamilton.

Parmakları çantasını ihtiyaçla didiklerken aniden, "Bir şey var," dedi Marsha. "Doktoru fark ettiniz mi?"

"Fark etmek mi?" Hamilton şaşaladı. "Hayır, özellikle değil."

"Benim de söylemek istediğim bu. O bir çeşit yani, bir leke gibiydi. Diş macunu reklamlarında gördüğümüz klişe doktorlar gibi."

Joan Reiss dikkatle dinliyordu. "Ne oluyor?"

"Hiçbir şey," dedi Hamilton kısaca. "Özel bir konu."

"Ve hemşire o da aynıydı, sanki şuradan buradan devşirilip monte edilmiş. Bugüne dek gördüğüm tüm hemşireleri andırıyor gibi."

Hamilton olguyu irdeleyerek arabanın camından dışarı geceye baktı. "Kitle iletişiminin bir sonucu olmalı," diye tahmin etti. "İnsanlar kendilerini reklamlara göre ayarlıyorlar. Öyle değil mi, Miss Reiss?"

Miss Reiss, "Size bir şey sormak istiyordum," dedi. "Merakımı uyandıran bir şey olmuştu."

"Neydi o?" diye kuşkuyla sordu Hamilton; Miss Reiss'in neden bahsettiklerini bilmesini beklemiyordu.

"Taraçadaki polis... tam çökmezden önce. Niçin oradaydı?"

Hamilton sıkılmış halde, "Çünkü bizimle birlikteydi," dedi.

Miss Reiss onu dikkatlice süzdü. "Öyle mi? Düşünmüştüm ki belki de..." Sesi belli belirsiz silindi gitti. "Bana öyle gelmişti ki tam çökmezden önce dönüp geri gitmeye başlamıştı."

"Dönmüştü," diye kabullendi Hamil ton. "Çökmekte olduğumuzu hissetmişti. Ben de, ama ben ters yöne atıldım."

"Yani bile bile mi geri geldiniz? Kendinizi kurtarabilecekken?"

"Eşim," dedi Hamilton onu denercesine.

Miss Reiss başıyla onayladı, tatmin olduğu belliydi. "Üzgünüm... bütün bu şok ve gerilimler. Biz şanslıydık. Bazıları değildi. Garip değil mi: bazılarımız hiç yara almadık ve şu zavallı asker, Mr. Silvester, beli kırıldı. İnsanı düşündürüyor."

"Size söyleyecektim," dedi arabayı kullanan hekim. "Arthur Silvester'in beli kırılmış değil. Sadece bir omurunda kopma ve dalakta kısmen hasar var."

Hamilton, "Ne iyi," diye mırıldandı. "Mihmandardan ne haber? Kimse ondan bahsetmiyor."

"Biraz iç kanaması var," diye yanıtladı doktor. "Tanısı tam olarak açıklanmadı henüz."

Marsha, "Hâlâ depoda mı bekletiliyor?" diye sordu.

Doktor güldü. "Billy Laws mu? Dışarı ilk taşman o oldu; personel arasında dostları var."

"Ve bir şey daha," dedi Marsha aniden. "Düştüğümüz yüksekliği ve bütün o radyasyonu göz önüne alırsak hiçbirimiz ciddi olarak sakatlanmadık. İşte üçümüz sanki hiçbir şey olmamış gibi ortalıkta dolanıyoruz. Bu gerçek dışı. Her şey çok kolay oluyor."

Sabrı tükenen Hamilton, "Sanırım tam da güvenlik donanımının ortasına düştük," dedi. "Lanet olsun-"

Daha söylemek istedikleri vardı, ama hiçbir zaman ağzından çıkaramadı. Tam o anda keskin, şiddetli bir ağrı sağ bacağından yukarı kamçı gibi şakladı. Bir çığlık atarak sıçradı, başını arabanın tavanına çarptı. Çılgın gibi didikleyerek pantolonunun paçasını yukarı çektiğinde küçük, kanadı bir yaratığın sıvışmakta olduğunu ancak görebildi.

Marsha, "Nedir o?" diye endişeyle sordu. Ve sonra o da yaratığı gördü. "Bir arı!"

Hamilton arının üzerine öfkeyle basarak ayakkabısının altında yamyassı etti. "Beni soktu. Tam baldırımdan." Şimdiden çirkin kırmızı bir şiş oluşmaya başlamıştı bile. "Yeterince derdim yok sanki!"

Doktor arabayı hemen yolun kenarına çekmişti. "Öldürdünüz mü? O şeyler araba park edilmiş durumdayken içeri giriyorlar. Üzgünüm iyi misiniz? Yanımda üzerine sürebileceğimiz bir merhem var."

Hamilton yumruyu ihtiyatla ovuştururken, "Sanırım yaşayacağım," diye mırıldandı. "Bir arı. Sanki bir gün için yeterince belaya batmamışım gibi."

Marsha arabanın camından dışarı bakarak teskin edici bir sesle, "Birazdan evde olacağız," dedi. "Miss Reiss, haydi bizimle gelin de birlikte bir şeyler içelim."

Miss Reiss ince, kemikli bir parmakla dudaklarını çekiştirirken, "Yani," diye kaçamaklı konuştu, "bir bardak kahve iyi olur sanırım. Eğer uygunsanız."

"Tabii ki," dedi Marsha hemen. "Biz birbirimizi desteklemeliyiz; sekizimiz de öylesine berbat bir deneyim yaşadık ki."

Miss Reiss huzursuzca, "Bitmiş olmasını dileyelim," dedi.

"İşte buna âmin derim,” diye ekledi Hamilton. Araba bir dakika sonra kaldırımın kenarına yanaşarak durdu; evdeydiler.

Arabadan inerlerken Miss Reiss, "Ne kadar sevimli, küçük bir eviniz varmış," diye gözlemledi. Akşam alacasında, modern California çiftlik tipindeki iki yatak odalı ev, ön sundurmasına çıkan küçük patikayı tırmanmalarını bekliyordu. Ve sundurmada da patilerini göğsünün altına kavuşturmuş bekleyen iri, sarı bir erkek kedi vardı.

Marsha anahtarlarını çantasının içinde avlamaya çalışırken, "İşte Jack'in kedisi," dedi. "Yemek bekliyor." Kediye dönerek, "içeri gir, Uyuşuk oğlan," diye direktif verdi. "Burada yemek yemek yasak."

"Ne kadar tuhaf bir isim," diye sesinde hafif bir nefretle fikir yürüttü Miss Reiss. "Ona niçin bu adı verdiniz?"

"Çünkü çok şapşal," diye kısaca yanıtladı Hamilton.

"Jack'in bütün kedileri için böyle adları olmuştur,” diye açıkladı Marsha. "En sonuncusununki Parnassus Nump'dı."

Hınzır görünüşlü iri kedi doğruldu ve yolun üzerine sıçradı. Mırıldanarak Hamilton'a yanaştı ve bacağına sürtündü. Miss Reiss açık bir tiksintiyle geri kaçtı. "Kedilere hiçbir zaman alışamadım," diye itiraf etti. "Öyle sinsi ve hilebazdırlar ki."

Normal koşullarda Hamilton, klişeleştirmenin zararları üzerine anında kısa bir vaaz verebilirdi. Ama o an için, Miss Reiss'in kediler hakkında ne düşündüğünü pek de takmıyordu. Anahtarı kilide sokarak ön kapıyı itip açtı ve oturma odasının ışıklarını yaktı. Küçük ev pırıldayarak canlandı ve hanımlar içeri girdiler. Uyuşuk oğlan peşlerinden dalıp doğru mutfağa yöneldi, dağınık kuyruğu sarı bir kule gibi dikiliyordu.

Hâlâ hastane formasının içindeki Marsha buzdolabını açarak içi haşlanmış dana yüreği dolu yeşil plastik bir kâse çıkardı. Eti kesip

parçaları kediye atarken yorum yaptı: "Çoğu elektronik dâhilerinin mekanik evcil hayvanları vardır. Hani şu ışığa giden pervaneler gibi, ortalıkta koşuşan ve çarpışan şeyler. İlk evlendiğimizde Jack de bir tane yapmıştı, fare ve sinek avlayabilen bir tane. Ama yetmedi; *onu da* yakalayacak bir İkincisine gerek doğdu."

"Kozmik adalet," dedi Hamilton şapka ve pardösüsünü çıkarırken. "Nüfuslarının çok artmasını istemiyordum."

Uyuşuk oğlan akşam yemeğini açgözlülükle tamamlarken Marsha üzerini değişmek için yatak odasına geçti. Miss Reiss vazoları, tabloları, mobilyaları uzmanca denetleyerek oturma odasını kolaçan etti.

Hamilton marazi bir sesle, "Kedilerin ruhları yoktur," dedi tıkınan, açgözlü yaratığa bakarak. "Evrendeki en soylu kedi bile bir parça domuz ciğeri için bir havucu burnunun ucunda dengede tutabilir."

"Onlar hayvan," diye katıldı Miss Reiss oturma odasından. "Şu Paul Klee baskısını bizden mi almıştınız?"

"Belki de."

"Klee'nin ne demek istediğine bir türlü karar verememişimdir."

"Belki hiçbir şey demek istemiyordur. Belki de sadece hoşça vakit geçiriyordur." Hamilton'ın kolu sızlamaya başlamıştı; sargıların altında nasıl göründüğünü merak etti. "Kahve istediğinizi mi söylemiştiniz?"

"Kahve ve koyu," diye onayladı Miss Reiss. "Hazırlamanıza yardım edebilir miyim?"

"Siz sadece rahatınıza bakın." Hamilton alışkın bir hareketle perkolatöre uzandı. "Toynbee'nin *Tarih'inin* bir baskısı divanın yanındaki dergiliğe sıkıştırılmış olacak."

Marsha'nın sesi yatak odasından keskin ve acil duyuldu: "Sevgilim, biraz gelebilir misin?"

Elinde perkolatörle çevreye sular sıçratarak gitti. Marsha perdeyi aralamış yatak odası penceresinin önünde duruyordu. Alnında gergin, endişeli bir kırışıklıkla dışarıya, geceye bakıyordu. Hamilton, "Ne oldu?" diye sordu.

"Dışarıya bak."

Baktı, ama tüm görebildiği kasvetli, belirsiz bir bulanıklıkla çevredeki evlerin silik hatlarıydı. Orada burada birkaç sönük ışık seçilebiliyordu. Gökyüzü kapalıydı, çatıların arasında basık bir sis perdesi sessizce dolanıyordu. Hiç yaşam belirtisi, hiç devinim yoktu. Hiç insan görülmüyordu.

Marsha sessizce "Ortaçağ gibi," dedi.

Niçin böyleydi ki? O da görebiliyordu; nesnel açıdan görünüm çok sıradandı, soğuk bir ekim akşamı saat dokuz buçukta yatak odası penceresinin alışılmış manzarası.

"Ve bizim konuşmalarımız da aynen böyleydi," dedi Marsha titreyerek. "Uyuşukoğlan'ın ruhu hakkında bir şeyler söylüyordun. Daha önce böyle laflar etmezdin."

"Neyden daha önce?"

"Buraya gelmemizden." Pencereden ayrılarak kareli gömleğine uzandı: bir iskemlenin arkasında asılıydı. "Ve — bu çok saçma aslında, ama doktorun arabasının ayrılışını gerçekten gördün mü? Hoşça kal dedin mi? *Herhangi* bir şey oldu mu?"

"Eh, gitmiş işte," diye kaçamak yanıtladı Hamilton.

Gözleri iri ve ciddi, Marsha gömleğini ilikledi ve kenarlarını pantolonuna sokuşturdu. "Sanırım sayıklıyorum, derler ya. Şok,

ilaçlar... Ama her şey o denli sessiz ki. Sanki yaşayan yegâne insanlar bizmişiz gibi. Işığın, rengin olmadığı gri bir kovanın içindeymişiz gibi ilkel bir yer sanki. Eski dinleri anımsıyor musun? Evrenden önce kaos vardı. Toprak sudan ayrılmadan önce. Karanlık ışıktan ayrılmadan önce. Ve nesnelerin adları yoktu."

"Uyuşukoğlan'ın adı var," diye saptadı Hamilton nazikçe. "Senin de; Miss Reiss'ın da. Paul Klee'nin bile."

Birlikte mutfağa döndüler. Kahve hazırlama görevini Marsha devraldı; birkaç dakika sonra perkolatör öfkeyle fokurduyordu. Mutfak masasının yanında kaskatı oturan Miss Reiss sıkıntılı, gergin görünüyordu; katı, kansız yüzü sanki derin bir keşmekeş içindeymişçesine sert bir anlatımla tek bir noktaya odaklanmıştı. Kum sarısı saçları sıkı bir topuz halinde kafasına yapıştırılmış, kararlı görünümlü, sade bir genç kadındı. Dalga geçmemenin daha hayırlı olacağını düşündüren bir kadına benziyordu Miss Reiss.

Kahve fincanını karıştırırken, "içeride ne konuşuyordunuz öyle?" diye sordu.

Hamilton usançla, "Özel bir konuyu tartışıyorduk. Niçin sordunuz?" diye sordu.

"Bak şimdi, sevgilim," diye serzenişte bulundu Marsha.

Hamilton Miss Reiss'in karşısına dikilip sözünü sakınmadan, "Siz hep böyle misiniz?" dedi. "Ortalıkta dolanıp her şeye burnunuzu mu sokarsınız?"

Kadının daralmış yüzünden hiçbir ifade okunmuyordu. "Dikkatli olmak zorundayım," diye açıkladı. "Bugünkü kaza, içinde bulunduğum tehlikelere karşı beni daha da uyardı." Düzelterek ekledi, "Eğer kaza idiyse."

"Niçin özellikle siz?" diye bilmek istedi Hamilton.

Miss Reiss yanıt vermedi; Uyuşukoğlan'ı gözlüyordu. Yaşlı koca kedi yemeğini bitirmiş, bir kucak aramaya başlamıştı. "Bunun sorunu ne?" diye sordu Miss Reiss korkmuş, ince bir sesle. "Bana niçin öyle bakıyor?"

Marsha teskin ederek, "Siz oturuyorsunuz," dedi. "Kucağınıza gelip uyumak istiyor."

Miss Reiss doğrularak kediyi azarladı. "Sakın bana yanaşayım deme! O pis vücudunu benden uzak tut!" Hamilton'a dönerek, "Eğer pireleri olmasaydı o kadar iğrenmezdim. Üstelik bunun çok hain bir ifadesi var. Eminim payına düştüğünce kuş katlediyordur," dedi.

Hafiften öfkelenerek, "Günde altı yedi tane," dedi Hamilton.

"Evet, mutlaka," diye katıldı Miss Reiss şaşkınlaşmış kediden ihtiyatla uzaklaşırken. "Azılı bir katil olduğunu görebiliyorum. Belediyenin mutlaka bunu yasal olarak engelleyecek bir düzenlemesi olmalı. Tehdit oluşturan evcil hayvanlara ve fasit yaratıklara özel izin çıkartılmalı. Ve belediye gerçekten de-"

"Sadece kuşları da değil," diye kesti Hamilton soğuk, acımasız bir sadizm bünyesini sararken, "yılanlar ve sincapları da. Daha bu sabah ölü bir tavşan getirdi."

"Sevgilim!" dedi Marsha sertçe. Miss Reiss gerçekten de korkuyla büzülmüştü. "Bazı insanlar kedilerden hoşlanmaz. Herkesin senin zevklerini paylaşmalarını bekleyemezsin."

"Kürklü, küçük farecikleri de," dedi Hamilton zalimce. "Düzinesiyle. Kısmen kendi yiyor, kısmen bize getiriyor. Bir sabah yaşlı bir kadın kafasıyla ortaya çıkıverdi."

Miss Reiss'in dudaklarından dehşet dolu bir ciyaklama döküldü. Acınacak halde ve savunmasız geri dönerek panik içinde kaçmaya çalıştı. Hamilton aniden üzülmüştü. Kendinden utanarak yakışıksız esprisini geri almak ve özür dilemek üzere ağzını açtı...

Tepesinden aşağı bir çekirge sağanağı indi. Hamilton kıvıl kıvıl haşarat yığınının içinden çılgınca kurtulmaya çalıştı. İki kadın ve kedi felç olmuşlarcasına, inanmaz gözlerle bakıyorlardı. Bir süre yerde yuvarlanarak sürünen, ısıran, sokan böceklerden kaçmaya uğraştı. Sonra, kendini uzağa sürükleyerek, onları üzerinden silkmeyi başardı ve oflayıp nefes almaya çalışarak bir köşeye sığındı.

Vızıldayıp çırpınan yığından gerilerken çarpılmış gibi, "Ulu Tanrım," diye fısıldadı Marsha.

"Ne... oldu?" Gözlerini kıvıl kıvıl böcek kümesinden ayırmadan konuşabildi Miss Reiss. "Bu olanaksız!"

"Ama," dedi Hamilton titreyerek, "oldu işte.”

Dördü birden yayılmakta olan kanatların ve kütinöz vücutların selinden uzaklaşıp mutfağa doğru gerilerlerken Marsha, "Ama nasıl?" diye yineledi. "Böyle şeyler olamaz ki!"

Hamilton alçak, yumuşak bir sesle, "Ama gayet uygun," dedi. "Arı anımsadın mı? Haklıydık; bir şeyler oldu. Ve her şey birbirine uyuyor. Her şey mantıklı."

4

Marsha Hamilton yatakta uzanmış uyuyordu. Ilık, sarı sabah güneşi çıplak omuzlarına, battaniyenin üzerine ve yerdeki mozaike dökülmüştü. Banyoda, incinmiş kolundaki acıya rağmen Jack Hamilton acımasızca tıraş olmaktaydı. Ayna, üzerinde buğu ve damlacıklarla, yüzünün sabun köpüğü kaplı hatlarını, her zamanki görünümünün çarpık bir parodisini yansıtmaktaydı.

Ev toparlanmış ve sakinleşmişti. Önceki akşamın çekirgelerinin büyük kısmı dağılmıştı; sadece arada bir duyduğu kuru gıcırtılar birkaç tanesinin hâlâ duvarların içinde olduklarını ona anımsatıyordu. Her şey olağan görünüyordu. Bir süt kamyonu evin yanından şangırdayarak geçti. Marsha bir kolunu örtülerin üzerine çıkardı ve mahmur mahmur iç çekerek uykusunda kımıldandı. Dışarıda, arka sundurmada Uyuşukoğlan içeri intikal etmeye hazırlanıyordu.

Dikkatle, kendini sıkı bir disipline sokarak Hamilton tıraşını bitirdi, usturasını temizledi, çenesini ve boynunu pudraladı, çevresinde temiz, beyaz bir gömlek arandı. Önceki gece uykusuz uzanırken başlamak için bu anı seçmişti: temizlenmiş, taranmış, giyinmiş ve iyice uyanık olacağı tıraş sonrası bu anı.

Bir dizinin üzerine sakarca çömelerek ellerini kavuşturdu, gözlerini yumdu, derin bir nefes aldı ve başladı.

"Ulu Tanrım," dedi ciddiyetle fısıldayarak, "zavallı Miss Reiss'e yaptıklarım için pişmanım. Eğer senin için de uygunsa affedilmeyi diliyorum."

Bu kadarının yeterli olup olmayacağını merak ederek bir süre daha dizüstü durdu. Bir de iletişim biçiminin doğru olup olmadığını. Ama tedricen, bu alçakgönüllü pişmanlığın yerini iğneleyici bir öfke aldı. Bu doğal değildi, dizüstü çökmüş yetişkin bir adam. Bir yetişkin için onur kırıcı, yakışıksız bir pozdu hiç alışkın olmadığı bir poz. Gücenmiş durumda, duasına bir kapanış fotoğrafı ekledi.

"İtiraf etmek gerekirse o bunu hak etmişti." Kaba fısıltısı evin odalarına dağıldı; Marsha yine iç çekerek bir cenin gibi kıvrıldı. Birazdan uyanmış olacaktı. Dışarıda, Uyuşukoğlan huysuzca kapıyı tırmalıyor ve hâlâ niçin kapalı olduğunu merak ediyordu.

"Söylediklerini bir düşünelim," diye sözlerini dikkatlice seçerek devam etti Hamilton. "Böylesi anlayışlar, sonunda toplama kampları üretir. Onunki katı, dürtüsel bir kişilik. Kedi düşmanlığının bir adım ötesi Yahudi düşmanlığıdır."

Yanıt gelmedi. Ummuş muydu? Tam olarak *ne ummuştu* ki? Emin değildi. Bir şeyler, en azından. Bir işaret...

Ulaşamıyordu belki de. Dine son kez puslu bir Pazar Okulu gününde, sekizinci sınıftayken bulaşmıştı. Bir gece önce yaptığı yoğun okumalara rağmen sadece konunun ne denli derin olduğuna dair soyut bir kavrayışın dışında kesin bir şey bulamamıştı. Uygun formlar, protokoller... bu iş Albay T.E. Edwards'la bir görüşme ayarlamaktan da zor olacaktı.

Ama bir bakıma da aynı şeydi.

Ardından bir ses duyduğu sırada hâlâ aynı yakarış konumundaydı. Kafasını hızla çevirdiğinde oturma odasında yürüyen birini gözlemledi. Pantolon ve kazak giymiş bir adam; genç bir zenci.

"Benim işaretim misin?" diye sordu Hamilton istihzayla.

Zencinin yüzünden yorgunluk okunuyordu. "Benim kim olduğumu hatırlamıyor musun? Sizleri o taraçaya çıkaran mihmandarım.

Kesintisiz on beş saattir bunu düşünüyorum."

Hamilton, "Bu senin suçun değildi," dedi. "Sen de bizimle birlikte tepetaklak uçtun." Kaskatı ayağa kalkarak banyodan çıktı ve hole geçti. "Kahvaltı ettin mi?"

"Aç değilim." Zenci onu dikkatlice süzdü. "Sen ne yapıyordun öyle? Dua mı?"

Hamilton, "Evet," diye itiraf etti.

"Sık sık yaptığın bir şey midir?"

"Hayır." Duraksadı. "Sekiz yaşımdan beri dua etmemiştim. "

Zenci önce bu bilgiyi sindirdi. "Benim adım Bill Laws." El sıkıştılar. "Görülüyor ki, olayın farkına varmışsın. Ne zaman fark ettin?"

"Dün geceyle bu sabah arasında bir yerde."

"Özel bir şey oldu mu?"

Hamilton ona arıyı ve çekirge sağanağını söyledi. "Bana niçin taktıklarını anlamak güç değildi. Yalan söylemiştim dolayısıyla da cezalandırıldım. Ondan da önce küfrettim ve cezalandırıldım. Neden ve sonuç."

"Dua ederek zamanını boşa harcıyorsun," diye tersledi Laws. "Ben denedim. Tutmadı."

"Ne için dua etmiştin?"

Laws yakasının hizasında kara derisinin başladığı yeri gösterdi alayla. "Bir tahmin hakkın var. İşler o kadar basit değil... Hiç olmadı ve hiç olmayacak"

Hamilton ihtiyatla, "Çok acı konuşuyorsun," dedi.

"Bu oldukça kötü bir şoktu." Laws oturma odasında gezindi, "içeri doğrudan daldığım için üzgünüm. Ama ön kapı kilitli değildi, ben de senin kalkmış olduğunu varsaydım. Bir elektronik görevlisisin, değil mi?"

"Bu doğru."

Laws yüzünü buruşturarak, "Selam, kardeşim," dedi. "Ben de ileri fizik uzmanlık öğrencisiyim. Mihmandarlık işini de bu şekilde ayarlayabildim. Bugünlerde rekabet yoğun." Ardından da, "Dediklerine bakılırsa," diye ekledi.

"Nasıl anlayabildin?"

"Olup bitenleri mi?" Laws omuzlarını silkti. "O kadar da güç olmadı." Cebinden kumaşa benzer bir çıkın çıkardı; açtığında ince bir dilim metal göründü. "Bunu bana yıllar önce kız kardeşim vermişti, taşımam için. Artık alışkanlık oldu." Muskayı Hamilton'a attı. Üzerine iman ve umutla ilgili metafizik sözcükler kazınmıştı ve yıllardır kullanılmaktan pürüzsüzdü.

"Durma," dedi Laws. "Kullan onu.”

"Kullanayım mı?" Hamilton anlayamamıştı. "Doğrusunu istersen, bütün bunlar beni aşıyor."

"Kolunu uzat." Laws sabırsızlıkla işaret etti. "Artık işe yarıyor. Onu yaranın üzerine koy. Önce sargılarını açsan iyi edersin; doğrudan temas halinde etkisi daha çabuk görülüyor. *Yakınsallık* diyorlar buna. Oramda buramdaki çeşitli ağrı ve kırıkları bu yöntemle iyileştirdim."

Kuşkuyla ve büyük özen göstererek Hamilton sargının bir kısmını açtı; morarmış, ıslak et sabah ışığında kanlı kanlı pırıldadı. Bir anlık duraksamadan sonra soğuk metal parçasını yaranın üzerine yerleştirdi.

"İşte başladı," dedi Laws.

Yaranın çirkin çiğliği yavaş yavaş kayboluyordu. Hamilton'ın bakışları altında kırmızı et donuk bir pembeye dönüştü. Üzerini turuncumsu bir kat kapladı; yara yeri büzüldü, kurudu ve kapandı. Geriye sadece belli belirsiz beyaz bir çizgi kalmıştı. O zonklayıcı ağrı da gitmişti.

"Oldu bitti," dedi Laws muskaya uzanırken.

"Daha önce de işe yaramış mıydı?"

"Asla. Sadece bir yığın boş laftı." Cebine attı. "Bu gece birkaç kılımı suya bırakacağım. Sabaha kadar solucana dönüşecekler, elbette. Şeker hastalığını nasıl iyileştireceğini biliyor musun? Yarım kurbağanın tozunu bakireden alınmış sütle karıştır, havuz suyuna banılmış eski bir parça pazene döküp boynuna sar."

"İşe yarayacaktır. Bir zamanlar köylülerin söylediği gibi. Şu ana dek onlar yanılıyorlardı. Ama artık yanılan biziz."

Marsha üzerinde sabahlığıyla, saçları yüzüne dökülmüş, gözleri uykuyla yarı kapalı bir halde yatak odasının kapısında göründü. Laws'i fark ettiğinde irkilerek, "Oh," dedi. "Sen misin? Nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler," diye yanıtladı Laws.

Marsha gözlerini ovuşturarak hızla eşine döndü, "iyi uyuyabildin mi?"

"Uyudum." Eşinin sesindeki bir şey, keskin bir aciliyet, onu, "Neden?" diye sormaya zorladı.

"Düş gördün mü?"

Hamilton düşündü. Sabaha kadar sağına soluna dönmüş, puslu bir şey görür gibi olmuştu. Ama kesin bir şey saptayamıyordu. "Hayır," diye itiraf etti.

Laws'in keskin yüzünde garip bir ifade ortaya çıkmıştı. "Siz düş mü gördünüz, Mrs. Hamilton? Neydi?"

"Çılgınca bir şey. Tam bir düş de değil. Yani, olan bir şey yok. O sadece vardı işte."

"Bir yer mi?"

"Evet, bir yer. Ve biz."

"Hepimiz mi?" diye temkinle sordu Laws. "Sekizimiz de mi?"

"Evet." Hevesle başını salladı. "Düştüğümüz yerdeydik, yatar durumda. Bevatron'un orada.

Hepimiz, öylesine uzanmıştık. Bilinçsizce. Ve hiçbir şey olmuyordu. Zaman yoktu. Değişim yoktu."

"Bir köşede," dedi Laws, "bir şeyler kımıldamıyor muydu? Belki de bazı sağlık görevlileri?"

"Evet," diye yineledi Marsha. "Ama hareket etmiyorlardı. Sadece portatif bir merdivene asılı duruyorlardı. Orada donmuş gibiydiler."

"Kımıldıyorlardı," dedi Laws. "Bunu ben de düşledim. Başlangıçta hareket etmiyorlar sanmıştım. Ama ediyorlardı. Çok yavaş."

Huzursuz bir sessizlik oldu.

Hamilton belleğini yoklayarak yavaş yavaş, "Şimdi siz bahsetmeye başlayınca..." dedi ve omzunu silkti. "Travmanın anısı bu. Şok anı. Beyinlerimize işlemiş; bundan hiçbir zaman kurtulamayız."

"Ama," dedi Marsha gergin bir sesle," o hâlâ sürüyor. Hâlâ oradayız."

"Orada mı? Bevatron'da uzanmış halde miyiz?"

Endişeyle başını salladı. "Hissediyorum, inanıyorum."

Sesindeki alarmı fark eden Hamilton konuyu değiştirdi, iyileşmiş kolunu göstererek, "Sürpriz," dedi. "Bili gelir gelmez bir mucize gösterdi."

"Ben değil," diye koyu gözleri ciddileşerek özellikle vurguladı Laws. "Beni mucizeyle filan uğraşırken yakalayamazsınız.

Hamilton utanarak kolunu ovuşturdu, "işi gören senin muskandı."

Laws madeni muskasını yeniden inceledi. "Belki de gerçekliğin özüne dek indik. Bütün bunlar zaten orada, yüzeyin hemen altındaydı."

Marsha iki adama doğru usul usul yaklaştı. "Biz öldük, değil mi?" dedi sakin olmaya çalışarak.

"Görünüşe göre hayır," diye yanıtladı Hamilton. "Hâlâ Belmont, California‟dayız. Şurada burada ufak değişiklikler olmuş. Birkaç ekleme var. Çevrede *Birisinin* varlığı hissediliyor."

Laws, "Şimdi ne olacak?" diye araya girdi.

"Bana sorma," dedi Hamilton. "Bizi buraya ben getirmedim. Buna Bevatron'daki kazanın yol açtığı apaçık ortada. *Bu* her ne ise."

Marsha sakin sakin, "Şimdi ne olacağını size söyleyebilirim," dedi.

"Ne?"

"Çıkıp iş arayacağım."

Hamilton kaşlarını kaldırdı. "Ne tür bir iş?”

"Ne olursa. Daktilo, tezgâhtarlık, sekreterlik... ki yemek yemeye devam edebilelim... Anımsadın mı?"

"Anımsıyorum," dedi Hamilton. "Ama sen evinde otur ve toz al; ekmek getirmeyi bana bırak." Sinekkaydı tıraşını ve temiz gömleğini gösterdi. "İlk iki adımı çoktan attım bile." .

"Ama," diye ısrar etti Marsha, "işini yitirmiş olmanın nedeni benim."

Laws ironik bir vurgulamayla, "Belki de artık çalışmak zorunda değilizdir," diyerek düşüncelere daldı. "Belki de artık yapmamız gereken tek şey ağzımızı açıp gökten *muz yağmasını* beklemekten ibarettir."

"Bunu denemişsindir sanıyordum," dedi Hamilton.

"Denedim, evet. Ve sonuç alamadım. Ama bazıları alıyorlar. Bu işin dinamiğini kavramak durumundayız. Bu dünyanın, ya da her neyse onun, kendi yasaları var. Bizim alışkın olduklarımızdan daha farklı yasalar. Birkaç tanesiyle zaten karşılaştık. Muskalar iş bitiriyor. Bu demektir ki hayır dualarıyla ilgili tüm mekanizma işliyor." Ardından, "Ve belki beddualar da," diye ekledi.

"Mağfiret," diye mırıldandı Marsha kahverengi gözlerini koca koca açarak. "Ulu Tanrım, gerçekten bir Öbür Dünya var mı dersiniz?"

"Kesinlikle," diye kabullendi Hamilton. Yatak odasına geri döndü; birkaç saniye sonra kravatını ilikleyerek geldi. "Ama buna sonra sıra gelecek. Şimdi yarımada boyunca yukarı gidiyorum. Bankada tamı tamına elli dolarımız kaldı ve bu dua sorununun işe yarayıp yaramayacağını anlamaya çalışırken açlıktan ölmek istemiyorum."

Hamilton füze fabrikasının otoparkından arabasını aldı. Hâlâ "Jack W. Hamilton'a Ayrılmıştır" tabelasının önünde duruyordu.

El Camino Real boyunca giderek Belmont'tan çıktı. Yarım saat sonra Güney San Fransisco'ya giriyordu. Çakıl kaplı otoparkta EGA personeline ait Cadillac'ların ve Chrysler'lerin yanına park ederken

Bank of America'nın Güney San Fransisco şubesinin önündeki saat 11.30'u gösteriyordu.

Elektronik Gelişim Ajansı binaları sağındaydı; uzanıp giden sanayi kentinin tepelerine karşı dikilmiş beyaz beton bloklar. Bir kez, yıllar önce, ileri elektronikle ilgili ilk makalesini yayınlattığında, EGA onu California Maintenance'dan koparmak istemişti. Korporasyonun başında ülkenin önde gelen istatistikçilerinden Guy Tillingford bulunmaktaydı; çok zeki ve özgün bir kişi olmasının yanı sıra Hamilton'ın babasının da yakın bir dostuydu.

Eğer bir iş bulabilecekse, doğru adres burasıydı işte. Ve, en önemlisi, EGA halen askeri projeler üzerinde çalışmıyordu. Resmen dağıtılmalarından önce Princeton'daki İleri Çalışmalar Enstitüsü'nü oluşturan grubun bir üyesi olan Doktor Tillingford'un eğilimi daha çok genel bilimler yönündeydi. EGA'dan bazı en radikal bilgisayarlar, Batı dünyasının her yanındaki sanayide ve üniversitelerde yaygın olarak kullanılan elektronik beyinler çıkmıştı.

Acar görünümlü küçük sekreter kâğıtlarını keskin bakışlarla inceleyerek, "Evet, Mr. Hamilton," dedi. "Burada olduğunuzu doktora söyleyeceğim. Eminim sizi gördüğüne çok sevinecektir."

Hamilton ellerini gergince ovuşturarak ve ağzının içinden bir dua mırıldanarak salonu arşınladı. Dua dudaklarından kolaylıkla dökülüyordu; şu özel dakikalarda kendini zorlamak durumunda kalıyordu. Bankadaki elli dolar Hamilton ailesine pek de uzunca bir süre yetmezdi. Bu mucizeler ve çekirge yağmurları dünyasında bile.

Kalın bir ses, "Jack, aslanım benim," diye gümledi. Doktor Guy Tillingford bürosunun kapısında ışıldayan yaşlı yüzüyle, elini uzatarak göründü. "Ne güzel, seni gördüğüme çok memnun oldum. Kaç yıl geçti? On yıl mı?"

"Neredeyse," diye doğruladı Hamilton içtenlikle el sıkışırken. "İyi görünüyorsunuz, Doktor." Büronun içinde danışman mühendisler ve teknisyenler vardı; düzgün tıraşlı, kravatlı, temiz yüzlerinde canlı

ifadelerle bekleyen genç adamlar. Doktor Tillingford onlara aldırmaksızın Hamilton'ı bir dizi ahşap kapıdan geçirerek özel bir odaya götürdü.

Kendini siyah deri bir koltuğa bırakırken sır veriyormuşçasına, "Burada konuşabiliriz," dedi. "Burayı ben hazırlattın: kendimle baş başa kalıp nefesimi toparlayabileceğim bir çeşit kişisel sığınak." Üzüntüyle, "Eski tempomu yakalayamıyorum artık," diye de ekledi. "Günde birkaç kez buraya sürünüyorum. Gücümü toplamak için."

"California Maintenance'ı bıraktım," dedi Hamilton.

"Ya?" Tillingford başını salladı. "İyi etmişsin. Orası kötü bir yer. Silahlara fazla önem veriyorlar. Onlar bilim adamı değil, hükümet görevlileri."

"İstifa etmedim. Atıldım." Hamilton olup biteni birkaç sözcükle özetledi.

Tillingford kısa bir süre için sessiz kaldı. Kırışık alnını yoğun bir somurtmayla büzerek parmağını düşünceli düşünceli ön dişlerinde tıklattı. "Marsha'yı anımsıyorum. Sevimli kız. Ondan hep hoşlanmıştım. Güvenlik riski bugünlerde çok sorun ediliyor. Ama burada pek takmıyoruz. Hâlihazırda hiç hükümet bağlantımız yok. Fildişi bir kulede gibiyiz." Kuru bir kahkaha attı. "Saf araştırmacılığın son kalıntılarıyız. "

Hamilton, "İşinize yarayabileceğimi düşünüyor musunuz?" diye becerebildiğince hevessiz bir sesle sordu.

"Neden olmasın.” Tillingford tembel tembel küçük bir dua çarkı çıkararak avucunda döndürmeye başladı. "Çalışmalarını biliyorum... Aslına bakarsan, seni daha önce almış olmayı isterdim."

Hamilton gördüklerine inanamadan, şaşkın bir halde hipnotize olmuşçasına Tillingford'un dua çarkına bakıyordu.

Tillingford bir yandan döndürürken, "Tabii," dedi, "her zamanki sorular olacak. Rutin işlemler... Ama yazılı formlar doldurmak zorunda kalmayacaksın. Sana sözlü olarak soracağım. Alkol kullanmıyorsun, değil mi?"

Hamilton afallamıştı. "Alkol mü?"

"Marsha'yla ilgili bu durum belirli sorunlar çıkarıyor. İşin güvenlik yönüyle ilgili değiliz, kuşkusuz... Ama bunu sana sormak zorunda kalacağım. Jack, bana gerçeği söyle." Tillingford cebine uzanarak kara kaplı ve üzerinde altın yaldızlı harflerle *ikinci Bab'ın Beyanı* yazan bir kitap çıkardı ve Hamilton'a verdi. "Üniversitedeyken, radikal gruplara karıştığınızda, nasıl söylesem 'serbest aşk' yaşadınız mı?"

Hamilton'ın yanıtı yoktu. Dili tutulmuş, şaşkınlaşmış, elinde Tillingford'un cebinin sıcaklığı hâlâ üzerinde olan *ikinci Bab'ın Beyanınını* tutarak duruyordu. EGA'nın zeki genç adamlarından ikisi odaya sızdılar; saygılı bir dikkatle olup biteni izlemeye başladılar. Uzun beyaz laboratuvar işlikleri içinde ciddi ve itaatkâr görünüyorlardı. Kısacık tıraşlanmış kafaları ona keşiş adaylarını anımsattı... kısa kesilmiş saçın zahitlerin antik dinselliklerini ne denli çağrıştırdığını hiç fark etmemiş olması ne garipti. Bu iki adam, başarılı genç fizikçi tipinin kuşkusuz iki örneğiydiler; peki o her zamanki küstah patavatsızlıkları neredeydi hani?

"Ve hazır başlamışken," dedi Doktor Tillingford, "sana şunu da sorsam iyi olacak. Jack, evladım, o kitabı sıkı sıkı tut ve bana yanıt ver. Kutsanmış selamete açılan Tek Gerçek Kapıyı bulabildin mi?"

Bütün gözler üzerindeydi. Yutkundu, pancar gibi kızardı, umutsuzca çırpınarak bekledi. "Doktor," diye çıkarabildi sonunda ağzından, "sanırım başka bir zaman uğrasam iyi olacak."

Tillingford kaygıyla gözlüklerini çıkardı ve karşısındaki genç adamı dikkatle süzdü. "Jack, kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Çok fazla gerilim altında kaldım, işimi kaybetmek..." Hamilton aceleyle ekledi: "Ve diğer güçlükler. Dün Marsha ve ben bir kaza geçirdik. Yeni bir saptırıcı bozularak bizi radyasyona buladı, Bevatron'un orada."

"Oh, evet," diye kabullendi. Tillingford. "Bunu işitmiştim. Ölen yok, neyse ki."

"O sekiz kişi," diye söze karıştı zahit genç teknisyenlerden biri, "yüreklerinde Peygamber'imizi taşıyor olmalılar. Çok yüksekten düştüler."

"Doktor," dedi Hamilton boğuk bir sesle, "iyi bir psikiyatrisi önerebilir misiniz?"

Yaşlı bilim adamının bakışları yavaş yavaş inanamaz biçimde bulandı. "Birne? Aklını mı oynattın, çocuk?"

"Evet," diye yanıtladı Hamilton. "Görünüşe bakılırsa."

Tillingford tıkanmış bir sesle, "Bunu sonra tartışırız," diye kısa kesti, iki teknisyenine odayı terk etmelerini sabırsızca işaret etti. "Camiye gidin," dedi onlara. "Sizi çağırıncaya dek tefekküre dalın."

Hamilton'ı sorgulayan bakışlarla süzerek gittiler.

"Benimle konuşabilirsin," dedi Tillingford ağır ağır. "Ben senin dostunum. Babanı tanırdım, Jack. O büyük bir fizikçiydi. Daha iyisi gelmedi. Senin için hep büyük beklentilerim olmuştu. Doğal olarak, California Maintenance için çalışmaya başladığında düş kırıklığına uğramıştım. Ama kuş-kusuz ki, kozmik iradeye boyun eğmek zorundayız."

"Size birkaç soru sorabilir miyim?" Soğuk ter Hamilton'ın ensesinden aşağı kolalı beyaz gömleğine sızıyordu. "Burası hâlâ bilimsel bir kuruluş, değil mi? Yoksa başka bir şey mi?"

"Hâlâ mı?" Şaşkınlaşmış Tillingford *Beyan*ı Hamilton�much'ın cansızlaşmış parmaklarından çekip aldı. "Sorularının nereye varacaklarını kestiremiyorum, çocuk. Daha açık konuş."

"Şöyle diyelim. Ben olaylardan uzak kaldım. Kendi işimle meşgul olurken sahamdaki diğer gelişmeleri izleyemedim. Ve," umarsızca sürdürdü, "diğer dallarda ise neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Belki siz beni genel durum hakkında biraz aydınlatabilirsiniz."

"Genel durum," diye başını sallayarak yineledi Tillingford. "Sıklıkla gözden kaçırılır. Aşırı uzmanlaşmanın yol açtığı bir dert. Ben de sana pek fazla bir şey söyleyemem. Bizim EGA'da yaptığımız çalışmalar oldukça nettir; hatta önceden *belirlenmiştir* bile diyebiliriz. CalMain'de siz kâfirlere karşı kullanılacak silahlar üzerinde çalışıyordunuz; bu çok yalın ve açık. Tam anlamıyla uygulamalı bilim, doğru mu?"

"Doğru," diye onayladı Hamilton.

"Biz ise burada ebedi ve temel bir sorunla, iletişimle uğraşıyoruz. Bizim işimiz -ki hatırı sayılır bir iştiriletişimin temel elektronik örgüsünü sağlamaktır. Elimizde elektronikçilerimiz var — senin gibi. Danışman anlambilimcilerin kaymak tabakası bizde. Çok değerli araştırmacı psikologlar çalıştırıyoruz. Hepimiz insan varlığının temelindeki sorunla baş edebilmek için buradayız: Dünya ve Öbür Dünya arasında iyi işleyen bir iletişim kanalını açık tutmak."

Doktor Tillingford konuşmasını sürdürdü: "Gerçi sen bütün bunlardan kuşkusuz haberdarsın, ama yine de söyleyeceğim. İletişimin katı bilimsel analizlerle yapılmaya çalışıldığı eski günlerde, gelişigüzel bir sistemler karmaşası mevcuttu. Adaklar yakılması, O'nun burnuna ve damağına hitap ederek Tanrı'nın dikkatini çekmeye çalışmak. Çok kaba, .çok bilim dışı. Yüksek sesle dua etmek ve ilahiler okumak, hâlâ cahil sınıflar tarafından uygulanıyor. Eh, bırakalım onlar dualarını etsin, ilahilerini okusunlar." Bir düğmeye basarak odanın birduvarının şeffaflaşmasını sağladı. Hamilton

kendini Tillingford'un bürosu çevresinde halka şeklinde yayılan ayrıntılı araştırma laboratuvarlarına bakarken buldu; dizi dizi insanlar ve araç gereç, makineler ve bulunabilecek teknisyenlerin en iyileri.

"Norbert Wiener," dedi Tillingford. "Sibernetik üzerine çalışmalarını anımsarsın. Ve, daha da önemlisi, Enrico Destini'nin teofonikle ilgili çalışmalarını."

"O da ne?"

Tillingford tek kaşını kaldırdı. "Sen gerçekten de kendi dalına dalmışsın, evladım. İnsanla Tanrı arasındaki iletişim, tabii ki. Wienerin çalışmalarından yararlanarak ve Shannon ve Veaver'ın paha biçilmez verilerini de kullanarak, Destini 1946 yılında Dünya ve Cennet arasındaki ilk yeterli iletişim ağını kurdu. Kuşkusuz o Votan'a tapan, Meşe-Ağacı-Kutsayıcı Hun'lara karşı verilen, Pagan Ordularına Karşı Savaş'ta kullanılan malzemeyle çalışmıştı."

"Yani Nazi'lere mi demek istiyorsun?"

"Bu terimi duymuştum. Sosyolog argosu, değil mi? Bir de şu peygamber inkârcısı, şu Anti-Bab. Hâlâ sağ ve Arjantin' de olduğunu söylüyorlar. Sonsuz gençlik iksirini mi ne bulmuştu. Anımsarsın, 1939 yılında şeytanla işbirliği anlaşması imzalamıştı. Yoksa bunlar senden çok mu önceydi? Ama yine de bilirsin tarihtir."

"Biliyorum," dedi Hamilton boğulurcasına.

"Ve hâlâ Tanrı kelâmını okuyabilmekten aciz kimseler vardı. Bazı insanların kibirlerini kırmakta yarar olduğunu düşünüyorum. Orada burada patlatılacak birkaç hidrojen bombası ve bir türlü ezilemeyen ateist akımlar"

"Diğer dallar," diye kesti Hamilton, "onlar ne yapıyorlar? Fizik... Fizikçilerden ne haber?"

"Fizik kapanmış bir konudur," diye açıkladı Tillingford. "Maddesel evren hakkında hemen hemen her şey biliniyor yüzyıllardır böyle. Fizik mühendisliğin soyut bir yanı haline geldi.

"Ya mühendisler?"

Yanıt olarak Tillingford ona *Uygulamalı Bilimler Dergisi* 'nin Kasım '59 sayısını attı. "Başmakale sana iyi bir fikir verecektir sanıyorum. Şu Hirschbein çok parlak bir zekâ."

Makalenin başlığı *Baraj Yapımının Kuramsal Yanları Üzerine* idi. Altbaşlık ise şöyleydi: *Bütün büyük nüfus merkezleri için düzenli bir lütuf akışı sağlanmasının gerekliliği.*

Hamilton takatsızca, "Lütuf mu?" dedi.

"Mühendisler," diye açıklamaya girişti Tillingford, "dünya üzerindeki her Babist topluluğu için düzenli olarak lütuf pompalanması işiyle meşguller. Bir bakıma, bizim iletişim kanallarını açık tutmaya çalışmamız gibi bir şey."

"Ve bütün yaptıkları bu kadar mı?"

"Eh," diye itiraf etti Tillingford, "sürekli olarak camiler, tapmaklar, sunaklar yapım işi de var. Takdir edersin ki, Tanrı disiplinli bir ustabaşıdır; O'nun şartnamesi kesindir. Açıkçası, laf aramızda kalsın, o arkadaşlara hiç imrenmiyorum. Bir tek hata ve—", parmaklarını şaklattı, "Pof."

"Pof?"

"Yıldırım."

"Ha," dedi Hamilton. "Tabii."

"Dolayısıyla zeki gençlerin çok azı mühendisliği seçiyor.

Ölüm oranı çok yüksek." Tillingford onu bir baba titizliğiyle inceledi. "Evladım, iyi bir sahada çalışmakta olduğumuzu görebiliyorsundur, değil mi?"

Hamilton boğuk boğuk, "Bundan hiç kuşkulanmadım," dedi. "Sadece o sahada neler olduğunu merak etmiştim."

"Senin maneviyatın hakkında ikna oldum," dedi Tillingford. "iyi, temiz, yüreklerinde Tanrı korkusu olan bir aileden geldiğini biliyorum. Baban dürüstlük ve alçakgönüllülüğün bir timsaliydi. Ondan hâlâ arada bir haber alıyorum."

"Haber almak mı?" diyebildi Hamilton belli belirsiz.

"Epey uyum sağladı. Doğal olarak, seni çok özlüyor." Tillingford masasının üzerindeki dahili telefonu gösterdi. "Eğer rahmetli babanla konuşmak istersen-"

"Hayır," dedi Hamilton geri sıçrayarak. "Hâlâ kazanın havasından kurtulamadım. Dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Sen bilirsin." Tillingford elini genç adamın omzuna dostça koydu. "Laboratuvarlarımızı bir görmek ister misin? Laf aramızda, çok iyi donanıma sahibiz." Alçak bir fısıltıyla, bir gizi açığa vurur gibi, "Hani ya, çok miktarda dua etmemiz de gerekmedi değil," dedi. "Senin şu köhne devlet kuruluşundan, CalMain'den de mırıltı sesleri göklere yükseliyordu."

"Ama size nasip oldu."

"Ah, evet. Sonunda, iletişim hatlarını biz kurduk." Tillingford sırıtarak ve kurnazca göz kırparak onu kapıya doğru götürdü. "Seni Personel Müdürümüze teslim edeceğim... Gerekli işlemleri o yapar."

Personel Müdürü, masasındaki formları ve kâğıtları Hamilton için mutlu mutlu karıştırırken neşeyle ona bakan canlı, yumuşak yüzlü bir adamdı. "Başvurunuzu kabul etmekten mutluluk duyacağız, Mr.

Hamilton. EGA'nın sizin deneyiminize sahip kişilere gereksinimi var. Ve eğer Doktor sizi kişisel olarak tanıyorsa-"

"işlemlerini tamamla," diye talimat verdi Tillingford. "Bürokrasiyi bir yana bırak; gerekli yeterlilik testlerine geç."

Müdür bir yandan *İkinci Bab'ın Beyanı*'nın kendi özel baskısını çıkarırken, "Tamam," dedi. Kitabı masanın üzerine yerleştirdi, parmağıyla sayfaları gözleri kapalı karıştırdı ve kitabını rasgele bir yerden açtı. Tillingford omzunun üzerinden merakla uzanmıştı; iki adam mırıldanıp birbirlerine danışarak buldukları paragrafı incelediler.

Tatmin olmuş halde geri çekilirken Tillingford, "İyi," dedi. "Yol açık."

"Kesinlikle," diye onayladı Müdür. Hamilton'a dönerek, "Eğer ilginizi çekerse," dedi, "bu yıl aldığım en kesin olurlardan." Hızlı hızlı okudu: "Vizyon 1931: Bölüm 6, Sure 14, Ayet 1. 'Evet, Gerçek İman inanmayanların içlerindeki cesareti eritir; çünkü onlar Tanrı'nın gazabının ölçüsünü bilirler; onlar toprak çanağı dolduracak ölçüyü bilirler.'"

Beyan'ı kapatarak masaya bıraktı. İki adam da Hamilton'a doğru mudu mutlu bakıyorlardı; bakışlarında iyi niyet ve mesleksel hoşnutluk parıldıyordu.

Afallayan ve ne hissetmesi gerektiğini kestiremeyen Hamilton onu buraya getiren son ince ipe sarıldı. "Aylığımı sorabilir miyim? Ya da bu çok-" Bunu bir şaka haline getirmeye çalıştı, çok kaba ve ticari mi olur?"

İki adam da şaşırmışlardı. "Aylık mı?"

Hamilton içinde yükselen histeriyi bastırmaya çalışarak, "Evet, aylık," diye yineledi. "Hani muhasebe bölümünün iki haftada bir dağıttığı şey. Çalışanlar huzursuzluk çıkarmasınlar diye."

"Alışıldığı üzere," dedi Tillingford sessiz bir vakarla, "sen de her on günde bir IBM'den alacaklandırılacaksın." Personel Müdürü'ne dönerek sordu: "Kesin rakam kaçtı? Böyle şeyleri unutuyorum."

"Saymandan öğreneyim," diyen Müdür bürosundan çıktı; birkaç saniye sonra elinde verilerle geri döndü. "Dört-A sınıfıyla işe başlayacaksın. Birkaç ay içerisinde Beş-A olacaksın. Nasıl buldun? Otuz iki yaşındaki genç bir adam için hiç de fena sayılmaz."

"Dört-A da ne demek?" diye sordu Hamilton.

Bir anlık şaşkınlıktan sonra Personel Müdürü, Tillingford'a bir göz attı, dudaklarını yaladı ve yanıtladı: "IBM Borçlar ve Krediler Kitabını tutar. Kozmik kayıtları." Elleriyle jestler yaparak açıklamaya çalıştı: "Biliyorsun, Günahların ve Erdemlerin Değiştirilmez Yüce Yazıtları. EGA Tanrı'nın işini görür; dolayısıyla sen de Tanrı'nın bir hizmetkârısın. Ücretin her on gün için dört kredi, mağfiret gününe doğru dört lineer birim olacaktır. Ayrıntıları IBM halleder; ne de olsa bunun için var."

Her şey uygundu. Hamilton derin bir nefes alarak, "Bu çok iyi," dedi. "Unutmuştum şaşkınlığımı affedin. Ama-", kendinden geçercesine yalvardı Tillingford'a, Marsha'yla ben nasıl yaşayacağız? Faturalarımızı ödememiz gerek; yememiz gerek."

Tillingford sertçe, "Tanrı'nın bir hizmetkârı olarak," dedi, "gereksinimlerin karşılanacaktır. Kendine ait Beyan'ın var, değil mi?"

"E-evet," dedi Hamilton.

"Sadece imanını sarsmamaya özen göster. Senin maneviyat düzeyine sahip bir kişi yakararak bu işten en azından-" Hesap yaptı. "Eh, diyebilirim ki, haftada dört yüz kazanır. Ne dersin, Ernie?"

Personel Müdürü başıyla onayladı. "En azından."

"Bir şey daha," dedi Hamilton, Doktor Tillingford kendince sorunu tamamen çözmüş olarak gitmeye hazırlanırken. "Biraz önce bir psikiyatrist sormuştum..."

Tillingford tane tane, "Bak evladım," dedi. "Sana söyleyebileceğim bir tek şey var. Yaşam senin ve onu dilediğince sürdürebilirsin. Sana ne yapmanı ve ne düşünmeni söylemeye çalışmıyorum. Senin ruhani varlığın seninle Tek ve Gerçek Tanrı arasındaki bir konudur. Ama eğer şarlatanlara başvurmak istiyorsan ve—"

"Şarlatanlar mı?" diye yineledi Hamilton.

"Sınır çatlaklar. Sokaktaki adam için uygunlar. Sanıyorum eğitimsiz insanlar yığınlar halinde gidiyorlar psikiyatristlere. İstatistikleri okudum; toplumsal yanlış bilgilendirilmenin üzücü bir özeti. Senin için şu kadarım yapacağım." Ceketinden bir not defteri ve kalem çıkardı, hızlı hızlı bir şeyler karaladı. "Doğru olan tek yol budur. Hâlâ bu yola girememişsen, pek bir değişiklik yapmaz. Ama bize denemekten vazgeçmememiz bildiriliyor. Ne de olsa, sonsuz uzunca bir süredir."

Notta *Peygamber Horace Clamp. ikinci Bab Mezarı. Cheyenne, Wyoming* yazılıydı.

"Aynen," dedi Tillingford. "Tamı tamına. Bu seni şaşırttı mı? Bu ne kadar ilgili olduğumu gösteriyor, evladım."

"Teşekkürler," dedi Hamilton düşünmeksizin notu cebine indirirken. "Eğer öyle istiyorsanız."

"İstiyorum," diye yineledi Tillingford otoriter bir tonla. "İkinci Babizm yegâne Gerçek İman'dır oğlum; Cennet'e gidebilmenin tek garantisi. Tanrı Horace Clamp aracılığıyla konuşur, başka kimsenin değil. Yarını bu işe ayır ve oraya git; göreve daha sonra başlarsın, fark etmez. Eğer senin ölümsüz ruhunu Ebedi Lanet'in ateşinden kurtaracak birisi varsa o da Horace Clamp Peygamberdir."

5

Hamilton EGA binalarından tereddütle uzaklaşırken küçük bir grup adam, elleri ceplerinde, yüzleri sakin ve iyi niyetli, sessizce peşine takıldılar. Cebinde arabasının anahtarlarını araştırırken çakıl taşı kaplı otoparkı aşarak dosdoğru ona geldiler. İçlerinden biri, "Selam," dedi.

Hepsi de gençti. Hepsi de sarışındı. Hepsi de tıraşlıydı ve sade, beyaz laboratuvar önlükleri giymişlerdi. Tillingford'un genç ve parlak teknisyenleri, EGA'nın süper eğitilmiş çalışanları...

"İstediğiniz nedir?" diye sordu Hamilton.

"Ayrılıyor musunuz?" dedi liderleri.

"Öyle."

Grup bu bilgiyi aralarında tartıştılar. Bir süre sonra liderleri "Ama geri döneceksiniz," diye gözlemlerini belirtti.

"Bakın," diye başladı Hamilton, ama genç adam sözünü kesti.

"Tillingford sizi işe aldı," dedi. "Önümüzdeki hafta çalışmaya başlayacaksınız. Giriş testlerinizi geçtiniz ve artık laboratuvarları kolaçan edip her şeye burnunuzu sokmaya başladınız.

"Testlerimi geçmiş olabilirim," diye kabullendi Hamilton, "ama bu, işe başlayacağım demek değildir. Aslına bakarsanız"

"Benim adım Brady," diye sözünü kesti grup lideri. "Bob Brady. Belki beni içeride görmüşsünüzdür. Siz ortaya çıktığınızda

Tillingford‟un yanındaydım." Brady gözü Hamilton'ın üzerinde konuşmasını sürdürdü. "Personel İşleri‟ni tatmin etmiş olabilirsiniz, ama bizi değil. Personel İşleri konunun uzmanı olmayan kişilerce yürütülüyor. Birkaç adet çok sıradan bürokratik nitelik testi var ve hepsi bu."

Gruptan birisi, "Ama bizler acemi değiliz," diye söze katıldı.

"Bakın," dedi Hamilton içinde kısmen bir umut ışığı yanarak. "Belki sizinle anlaşabiliriz. Öylesine rasgele bir kitap açma testini sizin gibi kalifiye insanların nasıl kabullenebildiğim merak ediyordum. Kişilerin eğitim ve yetenek düzeylerini ölçmenin uygun bir yolu değil. Böylesi ileri araştırma ortamlarında-"

Brady kaldığı yerden devamla, "Bizi ilgilendirdiği kadarıyla," diye sürdürdü, "aksi kanıtlanıncaya dek siz bir kâfirsiniz. Ve hiçbir kâfir EGA'da çalışamaz. Bizim kendi profesyonel standartlarımız vardır."

"Ve siz de kalifiye değilsiniz," diye ekledi gruptan biri. "H-değerinizi görelim bakalım."

"H-değeriniz." Brady elini uzatmış bekliyordu. "Yakın zamanda Halenizi ölçtürdünüz, değil mi?"

"Anımsadığım kadarıyla hayır," diye tereddütle yanıtladı Hamilton.

"Ben de öyle düşünmüştüm. H-değeri yok." Brady ceket cebinden delikli küçük bir kart çıkardı. "Bu grup içinde H-değeri 4.6'dan aşağı kimse yoktur. Bana sorarsanız, siz 2.0 sınıfına dahi erişemezsiniz. Buna ne diyorsunuz peki?"

"Sen bir kâfirsin," dedi genç teknisyenlerden biri sertçe. "Buraya sızmak istemen ne cesaret!"

"Belki de en iyisi çekip gitmen," dedi Brady Hamilton'a. "Belki buradan cehennem olup gitsen ve geri dönmesen iyi edersin."

Hamilton öfkeyle, "Burada bulunmaya en az sizin kadar hakkım var," dedi.

"Dayanıklılık denemesi," diye konuştu Brady düşünceli düşünceli. "Artık şu işi hemen ve bir defada bitirelim."

"İyi ya," dedi Hamilton memnuniyetle. Pardösüsünü çıkardı, arabasının koltuğuna bırakırken, "Hanginizle güreşiyorum?" diye sordu.

Ona aldıran kimse yoktu; teknisyenler bir çember halinde kafa kafaya vermiş konuşuyorlardı. Yukarıda, geç akşamüzeri güneşi batmaya başlamıştı. Otoyolda arabalar gidip geliyorlardı. EGA binaları silinmekte olan ışıkta pırıl pırıl hijyeniktiler.

"Haydi, bakalım," diye karar verdi Brady. Süslü bir çakmağı elinde sallayarak Hamilton'a yaklaştı. "Uzat bakalım başparmağını."

"Başparmağımı mı?"

"Ateşle sınav," dedi Brady çakmağı çakarken. Sarı bir alev parıldadı. "Cesaretini göster. Erkek olduğunu kanıtla."

Hamilton öfkeyle, "Ben erkeğim," dedi, "ama sizin gibi yeni yetme kolej öğrencilerinin abuk sabuk törenlerine uyarak parmağımı o ateşe sokarsam eğer, lanet olsun bana! Koleji bitirdiğimde bu tür zıpırlıklardan da kurtuldum sanıyordum."

Teknisyenlerin her biri parmaklarını uzattılar. Sırayla Brady çakmağı her parmağın altında tuttu. Parmakların hiçbiri hafifçe alazlanmamıştı bile.

Riyakârca bir imanla, "Sıra sende," dedi Brady. "Erkek gibi davran, Hamilton. Çamurda yuvarlanan bir hayvan olmadığını anımsa."

Hamilton hiddetle, "Canın cehenneme!" diye tersledi. "O çakmağı da benden uzak tut."

"Ateşle sınava girmekten kaçınıyor musun?" diye üzerine basarak sordu Brady.

Hamilton parmağını isteksizce uzattı. Bakarsın, bu dünyada çakmaklar yakmazdı. Bakarsın, farkında olmaksızın ateşe bağışıklık kazanmıştı. Bakarsın-

"Of!" diye haykırdı Hamilton elini hızla geri çekerken.

Teknisyenler ciddiyetle başlarını salladılar. "Eh," dedi Brady muzaffer bir edayla çakmağını cebe indirirken. "Bu iş bu kadar."

Hamilton yanık parmağını ovuşturarak acizce dikiliyordu. "Sizi sadistler," diye suçladı teknisyenleri. "Din taciri yobazlar. Topunuz birden ortaçağa aitsiniz. Sizi gidi Müslümanlar!"

"Lafına dikkat et," diye uyardı Brady. "Tek Gerçek Tanrı'nın bir Şampiyonuyla konuşuyorsun."

Teknisyenlerden biri "Ve sakın ha bunu unutmayasın!" diye lafa karıştı.

"Sen Tek Gerçek Tanrı'nın Şampiyonu olabilirsin," dedi Hamilton, "ama ben de en üst düzeyden bir elektronikçiyim. Bunu bir düşün bakalım."

"Düşünüyorum," dedi Brady hiç etkilenmeden.

"Sen istersen parmağını bir asetilen meşalesine tut. İstersen bir fırının içine dal."

"Dalarım," diye kabullendi Brady. "Yapabilirim."

"Ama bütün bunların elektronikle ne ilgisi var?" Hamilton genç adama gözlerini dikti. "Pekâlâ, çok bilmiş," dedi, "seni bir yarışmaya

davet ediyorum. Ne kadar bildiğini bir anlayalım."

Brady inanamaz bir tonla, "Tek Gerçek Tanrı'nın bir Şampiyonuna meydan mı okuyorsun?" diye sordu.

"Bu doğru işte."

"Ama-" Brady omuzlarını silkti. "Çok mantıksız. Sen iyisi mi evine git, Hamilton. Duygularının seni kontrol etmesine izin veriyorsun."

Hamilton, "Yemedi, değil mi?" diye alay etti.

"Ama sen kazanamazsın. Kaybedeceğin apaçık ortada. Şu halindeki varsayımları bir gözden geçirsene. İlkesel olarak, Tek Gerçek Tanrı'nın bir Şampiyonu mutlaka yenecektir; aksi herhangi bir sonuç O'nun gücünün yadsınmasıdır."

"Vakit kazanmaya çalışma," dedi Hamilton. "ilk soruyu sen sorabilirsin. Üçer soru hakkımız var. Kuramsal ve uygulamalı elektronik dallarında. Kabul mü?"

"Kabul," diye yanıtladı Brady isteksizce. Olayların gidişinden etkilenen diğer teknisyenler koca koca açılmış gözleriyle çevrelerini aldılar. "Senin için üzülüyorum, Hamilton. Belli ki, olup bitenin farkında değilsin. Sokaktaki adamın bu şekilde davranmasını hoş görebilirdim; ama bilimsel açıdan az da olsa eğitilmiş bir kişiden-"

"Sor," dedi Hamilton.

"Ohm Yasası'nı açıkla," dedi Brady.

Hamilton gözlerini kırpıştırdı. Bu birden ona dek saymasını istemek gibi bir şeydi; nasıl kaçırabilirdi ki? "İlk sorun bu mu?"

"Ohm Yasasını açıkla," diye yineledi Brady. Dudakları sessizce kıpırdanmaya başlamıştı.

Hamilton kuşkuyla, "Ne oluyoruz?" diye sordu. "Dudaklarını niçin kıpırdatıyorsun?"

"Dua ediyorum," diye açıkladı Brady. "ilahi destek için.”

"Ohm Yasası," dedi Hamilton. "Gerçekte olan elektrik akımına karşı kütlenin gösterdiği direncin-" Sustu.

"Bir sorun mu var?" diye soruşturdu Brady.

"Dikkatimi dağıtıyorsun. Duanı sonra edemez misin?"

Brady kesinlikle, "Şimdi," dedi. "Sonra etmenin yararı yok."

Hamilton adamın kıpırdayan dudaklarını görmezden gelmeye çalışarak devam etti: "Bir küdenin elektrik akımına olan direnci şu şekilde formüle edilebilir: R eşittir..."

"Devam et," diye cesaretlendirdi Brady.

Hamilton'ın beynine garip, ölü bir ağırlık çökmüştü. Rakamlar ve denklemlerden oluşan bir dizi sembol uçuşup duruyordu. Sözcükler ve terimler kelebekler gibi sıçrayıp dans ettiler ve durulmayı reddettiler. "Direncin mutlak birimi," dedi boğuk boğuk, "bir iletkenin direncinin-"

"Bu bana pek de Ohm Yasasıymış gibi gelmiyor," dedi Brady. Grubuna dönerek sordu: "Size Ohm Yasası'ymış gibi geliyor mu?"

Dindarca başlarını salladılar.

"Yenildim," dedi Hamilton; inanamıyordu. "Ohm Yasası'm bile söyleyemiyorum."

"Tanrıya şükürler olsun," dedi Brady.

"Zındığın işini bitirdik," diye vurguladı teknisyenlerden biri. "Yarışma sona erdi."

Hamilton, "Bu haksızlık," diye isyan etti. "Ben Ohm Yasası'nı adım gibi ezbere bilirim."

"Gerçekleri kabul et," dedi Brady. "Bir kâfir olduğunu itiraf et ve Tanrının rahmetinden uzak dur."

"Peki, benim soru hakkım yok mu?"

Brady düşündü. "Tabii. Durma. Ne istersen."

Hamilton, "Eğer aralarında voltaj uygulanan iki levha arasından geçirilirse," dedi, "bir elektron demeti saptırılır. Elektron yörüngelerine dik açı oluşturan bir kuvvete tabi tutulurlar. Levhaların uzunluğuna L1 diyelim. Levhaların merkezlerinden olan uzaklığı ise...”

Durmak zorunda kaldı. Brady'nin başının biraz yukarısında, sağ kulağına doğru, bir el ve bir ağız görüntüsü oluşmuştu. Ağız Brady'nin kulağına sessiz sessiz bir şeyler fısıldıyordu; elin yardımıyla maskelenen sözcükler Hamilton'a erişemeden uçup gidiyorlardı.

Hiddetle, "Bu da ne?" dedi.

"Pardon?" dedi Brady masumca, el ve ağızı öteye iterken.

"işgüzarlık yapan kim? Kim sana bilgi veriyor?"

"Tanrı'nın bir meleği," dedi Brady. "Doğal olarak."

Hamilton teslim oldu. "Vazgeçtim. Sen kazandın."

"Devam et," diye destekledi Brady. "Bir formül yardımıyla bana ışın demetinin sapmasını belirlememi söyleyecektin." Hamilton'ın zihninde oluşturduğu denklemlerin ana hatlarını az ve öz birkaç cümleyle çiziverdi. "Doğru mu?"

"Bu kalleşlik," diye başladı Hamilton. "Ben böyle kepazeliğin-"

Melek ağzı haince sırıttı ve Brady'nin kulağına kaba bir laf etti. Brady kendine bir anlık gülümseme lüksünü tanıdı. "Çok gülünç," diye tasdik etti. "Çok da yerinde."

O kocaman galiz ağız silinmek üzereyken Hamilton, Dur bir dakika," dedi. "Bekle biraz. Seninle konuşmak istiyorum."

Ağız duraladı. "Aklınızdan geçen nedir?" diye gök gürlemesi gibi yüksek, gümbürtülü bir sesle sordu.

"Zaten biliyor gibisin," diye yanıtladı Hamilton. "Daha şimdi bakmadın mı?"

Ağız küçümsemeyle büzüldü.

"Eğer insanların zihinlerini okuyabiliyorsan," dedi Hamilton, "yüreklerini de okuyabilirsin."

Huzursuzlanan Brady, "Nedir bütün bunlar?" diye lafa karıştı. "Git kendi meleğinle konuş."

"Bir söz vardır hani," diye konuşmasını sürdürdü Hamilton, "bir günahı düşünmekle gerçekten yapmak arasındaki bağıntıyla ilgili bir şey."

"Neler sayıklıyorsun sen?" diye irkildi Brady.

"Bu eski ayeti tefsir ederken," dedi Hamilton, "güdülenmenin psikolojik yönüyle ilgili bir tebliğ olduğunu görüyorum. Buna göre güdünün kendisi en büyük ahlak sorunudur, eyleme geçirilmiş günah sadece şeytansı arzuların açığa çıkmış halidir. Doğru ve yanlış, bir adamın yaptıklarıyla değil hissettikleriyle bağlantılıdır."

İlahi ağzın mimiklerinden kabullendiği anlaşılıyordu. "Söylediklerin doğru."

"Bu adamlar," dedi Hamilton teknisyenleri göstererek, Tek Gerçek Tanrı'nın Şampiyonları gibi davranıyorlar. Kâfirliğin kökünü kazıyor havasındalar. Ama yüreklerinde şeytansı güdüler besleniyor. Sofuca eylemlerinin ardında günah dolu arzular yatıyor."

Brady yutkundu. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen beni para uğruna EGA'dan uzak tutmaya çalıştın. Beni kıskandın. Ve güdüsel açıdan bakıldığında kıskançlık kabul edilemez. Bir mümin olarak bu noktaya dikkat çekiyorum." Hamilton boynunu bükerek ekledi: "Bu benim görevim."

"Kıskançlık," diye yineledi melek. "Evet, kıskançlık günahlar sınıfına girer. Sadece ve sadece Efendi'mizin kıskanç bir Tanrı olmasının dışında. Bu kullanımıyla kıskançlık, ancak ve yalnız bir tane Tek Gerçek Tanrı olabilir demektir. Herhangi bir başka yarı-tanrıya tapınmak O'nun doğasının yadsınması ve İslam-Öncesine dönüştür."

"Ama," diye itiraz etti Brady, "bir Babist de Tanrının yolunda kıskançlıkla yürüyebilir."

"Ancak tüm diğer yol ve sapakları kıskançlıkla reddetmesi halinde," dedi melek. "Bu sözcüğün olumsuz ahlaki özellikleri içermeyen bir tek kullanım alanı vardır. Mirasımızı kıskançlıkla korumaktan bahsedebiliriz. Ki bu da, size ait olanı korumakta inançlı bir kararlılık anlamına gelir. Ancak, bu kâfir, sizi hakkı olan makamdan onu uzaklaştırmak için kıskançlık duymakla itham ediyor. Hasetçi, esirgeyici ve kem bir açgözlülükle güdüleniyorsunuz bu özünde Kozmik Üleşim'e boyun eğmenin reddi demektir."

"Ama-" diyebildi Brady kollarını aptalca çırparak.

"Kâfir, şeytansı amaçlarla güdülenen görünürdeki iyi eylemlerin sadece iyiyi taklit eden işler olduğunu vurgulamakta çok haklıdır. Kötü niyetli hırsınız mümince eylemlerinizin kıymetini kaldırıyor. Her

ne kadar eylemleriniz Tek Gerçek Tanrı'nın sözlerini teyit etmeye yönelikse de ruhlarınız iffetsiz ve lekelenmişler."

"İffetsiz sözcüğüyle neyi kastediyorsunuz?" diye söze girdi Brady; ama artık çok geçti. Karar çoktan verilmişti. Tepelerindeki güneş yavaş yavaş kasvetli, hastalıklı bir sarıya dönüştü ve sonunda tamamen, sessizce sönüp gitti. Kuru, sert bir rüzgâr dehşet içindeki teknisyenlerin çevresinde dolandı. Toprak ayaklarının altında çatlayıp çoraklaştı.

Kasvetli karanlığın içinden meleğin, "Başvurularınızı bilahare yaparsınız," diyen sesi duyuldu. Gitmeye hazırlanıyordu. "Her zamanki kanallardan yararlanmak için bol bol vaktiniz var."

EGA binalarını çevreleyen bir zamanların verimli toprakları şimdi kuraklığın ve çıplaklığın kavruk görünümünü taşıyordu. Yetişen hiçbir bitki yoktu. Ağaçlar ve çayırlar kuru kabuklar halinde solmuşlardı. Teknisyenler yavaş yavaş esmer derili, kıllı, pislik içindeki yüzlerinde ve kollarında cılk yaralar açılmış, güdük, kambur şekiller halinde ufaldılar. Birbirlerine baktıkça kan çanağına dönmüş gözleri yaşlarla doldu.

"Lanet," diye beyhude viyakladı Brady. "Biz lanetlendik!"

Teknisyenlerin selametten ne denli uzak oldukları apaçık görülüyordu. Artık cüceleşmiş, beli bükülmüş şekiller halinde, amaçsız ve perişan bir halde ortalıkta sefil sürünüyorlardı. Gecenin karanlığı havada asılı duran toz zerreciklerinin arasından omuzlarına çöktü. Ayaklarının altındaki kurak toprak boyunca bir yılan kıvranmaya başladı. Hemen ardından onu ilk akrebin klik-klik eden tıkırtısı izledi...

Hamilton boş yere, "Üzgünüm," dedi. "Ama gerçek ortaya çıkmalı."

Brady'nin tıraşsız suratında kızıl parlayan gözleri ona dik dik baktı. Kirli saçları kulaklarına ve ensesine dökülüyordu.

Seni kâfir," diye mırıldandı sırtını dönerken.

"Erdemin ödülü kendisidir," diye anımsattı Hamilton. "Yüce Tanrı‟nın yolları gizemli olur. Hiçbir şey başarının kendisi kadar başarılı değildir."

Arabasına bindi ve anahtarını ateşleme kilidine soktu. Motoru çalıştırmaya uğraşırken ön camın üzerine toz bulutları çöküyordu. Hiçbir şey olmadı; motor bir türlü harekete geçmiyordu. Bir süre gaz vererek oyalandı ve neyin yolunda gitmediğini merak etti. Sonra yılgınlıkla solmuş koltuk döşemelerini fark etti. Bıraktığında gıcır gıcır ve mükemmel olan kaplamalar renksiz ve silikti artık. Araba, ne yazık ki, lanetli alanın sınırları içine park edilmişti.'

Torpido gözünü açan Hamilton kullanılmaktan partallaşmış oto tamir el kitabını çıkardı. Ama kalın kitabın içinde artık otomotiv yapım şemaları yoktu; onların yerini en sık kullanılan günlük dualar işgal etmişti.

Bu dünyada dualar mekanik biliminin yerini alıyordu. Kitabı önüne açarak arabayı birinci vitese taktı, gaza basarken debriyajı saldı.

"Bir tek Tanrı vardır," diye başladı, "ve İkinci Bap‟da O'nun...

Marş bastı ve araba gürültüyle öne atıldı. Egzozu patlayarak ve iniltiler çıkararak otoparktan caddeye doğru süründü. Hamilton'ın ardında teknisyenler kendi lanetli bölgelerinde yitik dolaşıyorlardı. Daha şimdiden nasıl yalvarmaları gerekeceğini tarih ve bilirkişi adları vererek tartışmaya girişmişlerdi. Eski konumlarına geleceklerdir, diye içinden geçirdi Hamilton. Becereceklerdir.

Arabayı otoyol boyunca Belmont'a dek götürebilmek için dört ayrı dua okumak zorunda kaldı. Bir defasında, bir garajın önünden geçerken, durup tamir ettirmeyi düşündü. Ama gördüğü tabela onu bu fikrinden caydırdı:

Nicholton ve Oğulları Oto Şifacısı

Ve bunun da altında, üzerinde *Her gün ve her yönde arabam daha da yeni ve yenileşiyor* sloganı yazılı bir camekânla korunmuş risaleler.

Beşinci duanın ardından motor artık mükemmel çalışıyor gibiydi. Koltuk döşemeleri her zamanki göz alıcılıklarına kavuşmuşlardı. Güveni kısmen yerine gelmişti; çok tatsız bir durumdan kurtulmayı başarmıştı. Her dünyanın kendine özgü kuralları vardı. Tek sorun onları keşfedebilmekteydi.

Akşam karanlığı artık her yere çökmüştü. Alev alev farlarıyla arabalar El Camino boyunca akıp gidiyorlardı. Ardında, San Mateo'nun ışıkları karanlıkta göz kırpıyordu. Yukarıda, gece gökyüzünü netameli bulutlar kaplamıştı. Çok dikkatli sürerek, arabasını trafik akışının içinden çıkarıp kaldırıma çekti.

Solunda California Maintenance uzanıyordu. Ama füze fabrikasına geri dönmesinin artık bir anlamı kalmamıştı; kendi dünyasında bile dışlanmıştı oradan. Şimdi ise neler olabileceğini bir tek Tanrı bilirdi. Her nasılsa, daha da kötü olacağını sezinliyordu. Çok daha kötü. Bu dünyada Albay T.E. Edwards ayarında bit adam kabul edilirlik sınırlarını çoktan aşmış olsa gerekti.

Sağında küçük, tanıdık, pırıltılı bir vaha gördü. *Güvenli Liman*'a birçok akşamüstü sığındığını anımsıyordu... Tam füze fabrikasının karşısında yer alan meyhane, sıcak yaz ortası günlerinde bira içmek isteyen teknisyenlerin en sevdikleri uğrak yeri olmuştu.

Arabasını park eden Hamilton inerek koyu kaldırım taşlarının üzerinden meyhaneye doğru ilerledi. Kırpışan kırmızı neon ışıklarıyla yazılmış *Altın Pırıltı* reklamına yaklaştıkça hafif bir yağmur sessizce omuzlarına dökülüyordu.

Meyhane insanlarla ve dost bir uğultuyla doluydu. Hamilton girişte bir an için durarak içerideki kirli insanlığın varlığını özümsedi. Hiç olmazsa bu değişmemişti. İçki tezgâhının uzak ucunda aynı kara meşin ceketli kamyon sürücüleri biralarına eğilmişler. Yine aynı

gürültücü sarışın kız taburesine tünemişti: Viski renkli suyunu içen kaçınılmaz bar kelebeği. Zevksiz müzik dolabı sobanın az ötesindeki köşede öfkeyle bangırdıyordu. Bir yanda, kelleşmekte olan iki adam bir gemici oyununa dalıp gitmişlerdi.

Hamilton kalabalığın arasından kendisine omzuyla yol açarak barın önündeki taburelere doğru yaklaştı. Tam ortada, büyük aynanın önünde, bira dolu kupasını sallayarak az önce tanıştığı ahbaplarına bağırıp çağıran tanıdık bir şekil gözüne çarptı.

Hamilton'ın çorbaya dönmüş bitkin zihnini sapıkça bir mutluluk kapladı. McFeyffe'ın omzunu yumruklarken, "Senin öldüğünü sanıyordum," dedi. "Seni sefil piç!"

McFeyffe birasını şaşkınlıkla koluna sıçratarak taburesinin üzerine döndü. "Hay cehennem! Kızıl burada!" Sevinçle barmene işaret etti. "Dostuma bir bira ver, lanet olsun."

Hamilton endişeyle, "Yavaş ol," dedi. "Duymadın mı?"

"Neyi duymadım mı?"

"Olup biteni." Hamilton yanındaki boş bir iskemleye çöktü. "Fark etmedin mi? Eski durumla şimdiki durum arasında bir fark görmüyor musun?"

"Görüyorum," dedi McFeyffe. Rahatsız olmuşa benzemiyordu. Ceketini açarak üzerindekileri Hamilton'a gösterdi. Akla gelebilecek her türlü muska sallanıyordu ceketinin içinden; her durum için ayrı bir tane. "Senden yirmi dört saat ilerideyim, ahbap," dedi. "Bab'ın kim olduğunu bilmiyorum, bu bayat Arap dinini nereden bulup çıkardıklarını da; ama dert etmiyorum." Üzerinde daireler halinde şifreli yazılar bulunan altın renkli uğur takısını okşarken, "Benimle dalga geçme, yoksa seni sıçanlara parçalatırım," dedi.

Hamilton'ın birası gelmişti, açgözlülükle biraya sarıldı. Çevresi insanlarla, seslerle, hareketle uğulduyordu; geçici olarak rahatladı,

gevşedi ve kendini olayların akışına bıraktı. Başka bir seçeneği de yoktu aslında.

Sivri yüzlü küçük sarışın, McFeyffe'ın yanına sokulup omzuna dolanarak, "Arkadaşın kim?" diye sordu. "Çok sevimli."

"Kaybol," dedi McFeyffe iyi niyetle. "Yoksa seni solucan yaparım."

Kız, "Çok bilmiş," diyerek burnunu çekti. Eteğini sıyırarak jartiyerinin altındaki beyaz bir nesneyi gösterdi. "Bunu yenmeyi bir dene bakalım," dedi McFeyffe'a.

McFeyffe büyülenmiş gibi baktı. "Nedir bu?"

"Muhammed'in tarak kemiği."

McFeyffe sofuca, "Azizler bizi korusun," dedi ve birasından bir yudum çekti.

Kız eteğini düzeltirken Hamilton'a, "Seni daha önce görmemiş miydim?" diye sordu. "Caddenin karşısındaki şu büyük bomba fabrikasında çalışıyorsun, değil mi?"

"Çalışıyordum," diye düzeltti Hamilton.

"Bu dalgacı kızılın tekidir," diye yetiştirdi McFeyffe. "Üstelik bir ateist."

Kız dehşete kapılarak geriledi. "Şaka yapıyorsun, değil mi?

"Ne münasebet," dedi Hamilton. Bu vakitten sonra onun için hepsi birdi. "Ben Leon Troçki'nin bakire halasıyım. Joe Stalin'i de ben doğurdum."

Anında, midesinin içinde şiddetli bir şimşek çaktı, sancıdan iki büklüm olarak tabureden yere yıkıldı ve dişleri ıstırapla gıcırdayarak kıvranmaya başladı.

"Layığını buldun," dedi McFeyffe acımasızca.

"İmdat!" diye bağırdı Hamilton.

Kız endişeyle yanına çömeldi. "Kendinden utanmıyor musun? Beyan'ın nerede?"

Rengi sancıdan kireç gibi olurken, "Evde," diye fısıldadı. İçinde yeni şimşekler bir aşağı bir yukarı çakıp duruyordu. "Ölüyorum. Apandistim patladı."

"Dua tekerin nerede? Ceket cebinde mi?" Kız çevik hareketlerle üzerini aramaya başlamıştı; hızlı parmakları orasında burasında uçuşup duruyordu.

"Bana-bir-doktor-bulun," diyebildi Hamilton.

Barmen üzerine doğru eğildi. "Onu ya toparlayın ya da dışarı atın," dedi kıza saygısızca. "Burada ölmesin."

Kız tiz bir soprano sesle, "Hiç kimsede okunmuş su var mı?" diye haykırdı.

Kalabalık dalgalandı; sonuçta küçük, yassı bir matara ortaya çıktı. Titiz bir ses, "Hepsini harcamayın sakın," dedi. "Bu su Cheyenne'deki vaftiz kurnasından dolduruldu."

Kız kapağı açarak kırmızı tırnaklı parmaklarım ıslattı ve hemen Hamilton'ın üzerine serpiştirdi. Sancı

suyun dokunduğu yerlerde geriliyordu. Hırpalanmış vücuduna ferahlık yayıldı. Kızın da yardımıyla, bir süre sonra oturabiliyordu artık.

"Laneti kaldırdık," diye açıkladı kız okunmuş suyu sahibine iade ederken. "Teşekkürler, bayım."

McFeyffe sırtını dönmeden, "Ö adama benden bir bira," dedi. "O Bab'ın gerçek bir müridi."

Bir kupa dolusu köpüklü bira kalabalığın içinde kaybolurken Hamilton sefil bir halde taburesine tırmandı. Kimse onu fark etmedi; kız şimdi okunmuş suyun sahibiyle cilveleşmeye gitmişti.

"Bu dünya," diye gıcırdadı Hamilton sıkılı dişlerinin arasından, "çıldırmış."

"Nah çıldırmış!" diye yanıtladı McFeyffe. "Çılgın olan nesi var ki? Bütün bir gün boyunca bira parası ödemedim." Hatırı sayılır muska koleksiyonunu salladı. "Tek yapmam gereken bunlara başvurmak."

"Açıklasana," diye mırıldadı Hamilton. "Burası bu meyhane. Tanrı niçin silip atmıyor burayı? Eğer bu dünya manevi kurallara göre işliyorsa-"

"Bu meyhane manevi düzenin selameti için gerekli. Burası çürümenin ve günahkârlığın aktığı bir lağım, bir fesat çukuru. Lanetlenme olmadan selamet olabilir mi sanıyorsun? Siz ateistlerin sorunu da bu zaten; kötülüğün iç mekaniğini anlayamıyorsunuz. Sen de katıl ve yaşamdan zevk al, ahbap. Eğer inananlardan biri olursan korkacak bir şeyin kalmaz."

"Oportünist."

"Aynen öyle."

"Demek Tanrı senin burada oturup kafa çekmene ve şu fahişelerle oynaşmana izin veriyor. Küfredip yalan söyleyerek canının çektiğini yapmana."

"Haklarımı biliyorum," dedi McFeyffe riyakârca. "Burada neyin geçerli olduğunu biliyorum. Çevrene bak ve öğren. Nelerin olup bittiğine dikkat et."

Aynanın yanında duvara asılı duran düsturda *Peygamber Seni Burada Görseydi Ne Derdi?* Yazılıydı.

McFeyffe, Hamilton'a, "Ne derdi sana söyleyeyim," diye açıkladı. "Derdi ki: 'Bir tane de bana doldurun, çocuklar!' O, kafadan biri. Sizin gibi yumurta kafalı profesörlerden değil."

Hamilton hevesle bekledi, ama gökten zehirli yılan filan yağmıyordu. McFeyffe kendinden emin ve memnun bir ifadeyle birasını götürmeyi sürdürüyordu.

"Görülüyor ki, ben henüz işin içine giremedim," dedi Hamilton. "Bunları ben söylemiş olsaydım çoktan çarpılırdım."

"Sen de, işin içine gir madem öyle."

Hamilton, "Nasıl?" diye sordu. Olup bitenlerin haksızlığı, temeldeki yanlışlıklar omuzlarına kurşun gibi çökmüştü. McFeyffe'a çok mantıklı görünen bu dünya, ona mantıklı bir evrenin karikatürü gibi geliyordu. Bütün bu bulanıklığın, Bevatron'daki kazadan bu yana onu çevreleyen karmaşanın içinde, sürekli olarak umudun küçük ışıltısını yakalamaya çalışıyordu. Onun dünyasını oluşturan değerler, anımsayabildiğince eskiden beri var oluşunu belirleyen ahlak kuralları yok olup gitmişlerdi; yerlerini yabancıya karşı gösterilen kaba, feodal bir hınç, nereden geldiğini bilemediği ilkel bir düzen almıştı.

Titreyerek pardösüsüne uzandı, Doktor Tillingford'un ona verdiği notu çıkardı. İsim buradaydı, Peygamber'in adı. Merkez, kaynak noktası, bir şekilde içeri sızıp dünyasını ele geçiren Batı-dışı bu kültün mimarı. Her zaman bir Horace Clamp olmuş muydu? Bir hafta önce, birkaç gün önce, ne ikinci Bab vardı, ne de Cheyenne, Wyoming'deki Tek Gerçek Tanrı'nın Peygamberi. Ya da yanı başında, McFeyffe kâğıtta yazılı olanları okuyabilmek için gözlerini kısarak eğilmişti. Yüzünde karanlık bir ifade vardı; o kabadayıca mizah kaybolmuş, yerini katı ve boğucu bir ciddiyet almıştı. "Nedir bu?" diye sordu.

"Bu kişiyi aramam gerekiyor," dedi Hamilton.

"Hayır," dedi McFeyffe. Aniden uzanarak notu elinden aldı. "At onu." Sesi titriyordu. "Bununla hiç ilgilenme."

Hamilton çabalayarak notu kurtarmayı başardı. McFeyffe onu omuzlarından yakaladı; kalın parmakları Hamilton'ın etine batıyordu. Hamilton'ın altındaki taburenin dengesi bozuldu ve kendilerini yere düşerken buldular. McFeyffe'ın iri kütlesi üzerine çöktü; ikisi de oflayıp terleyerek yerde yuvarlanıyor, notu ele geçirmek için uğraşıyorlardı.

Tezgâhın çevresini zıplayarak dolaşan barmen, "Bu mekânda cihat olmaz," diye bağırarak üzerlerine geldi. "Birbirinizi parçalamak istiyorsanız dışarı çıkın."

McFeyffe mırıldanarak dengesizce doğruldu. Giysilerini düzeltmeye çalışırken, "Yok et onu," dedi Hamilton'a. Yüzü derinlerden gelen bir huzursuzlukla çarpılmış, kaskatıydı.

Hamilton yerine otururken, "Sorun nedir?" diye sordu. Birasını buldu ve içmek üzere kaldırdı. McFeyffe'ın kaba saba aklından bir şeyler geçiyordu ve o bunların ne olduğunu bilmiyordu.

Tam o sırada, küçük sarışın bar kelebeği onlara doğru geldi. Yanında kederli, çökük biri vardı. Bill Laws bir bardak içki kaparak McFeyffe ve Hamilton'a doğru acıklı bir biçimde eğildi. "Tünaydın," dedi duygusuzca.

"Artık daha fazla kavga etmeyelim. Biz burada hep dostuz."

Tezgâha doğru gözlerini diken McFeyffe, "Her şey bir yana," dedi, "öyle olmak da zorundayız." Abartmıyordu.

6

Küçük sarışın bar kelebeği, Hamilton'a, "Bu şahıs seni tanıdığını söylüyor," dedi.

"Bu doğru," diye yanıtladı Hamilton. "Çek bir tabure ve otur." Soğukkanlılıkla Laws'in gözlerine baktı. "Son günlerdeki durumumuzu ileri fizik açısından değerlendirebildin mi?"

"Fiziğin canı cehenneme," dedi Laws kaşlarını çatarak. "Ben bunları çoktan aştım. Ben artık büyüdüm."

Hamilton, "Git bir baraj kur," dedi. "O kadar çok kitap okumaktan da vazgeç. Biraz temiz hava al."

Laws sıska elini sarışının omzuna koydu. "Grace'le tanış. Barajlar gibi dolu. Solungaçlarına dek."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Hamilton.

Kız kararsızca gülümsedi. "Benim adım Grace değil. Benim adım-"

Laws kızı bir yana iterek Hamilton'a yaklaştı. "Barajdan bahsettiğine sevindim."

"Neden?"

"Çünkü," diye açıkladı Laws, "bu dünyada öyle şeyler yok."

"Ama bir yerlerde olmalı."

"Gel benimle." Laws, Hamilton'ı kravatından yakalayarak bardan uzağa doğru sürükledi. "Sana bir şey göstereceğim. Kelle vergisinden bu yana en büyük buluş."

Laws gedikli müşterilerin arasından kendine yol açarak Hamilton'ı bir köşede duran sigara dağıtıcısının yanına getirdi. Makinenin üzerine avucuyla vurarak, "Eee?" dedi gururla.

Bunun hakkında ne düşünüyorsun bakalım?"

Hamilton makineyi dikkatle inceledi. Her zamanki görünüm: mahiye çalan camıyla yüksek, metalik bir kutu, üst sağ yanda para deliği, ardında çeşitli marka sigara paketlerinin yer aldığı küçük cam pencerecikler, manivelalar ve sigara çıkış kapıcığı. "Normal görünüyor," diye fikir yürüttü.

"Bir şey fark edemedin mi?"

"Hayır, belirli bir şey yok."

Laws kimsenin dinlemediğinden emin olmak için çevresine dikkatli bir göz attı. Sonra Hamilton'ı yanma çekti. "Bu makinenin nasıl çalıştığını gözlüyordum," diye sertçe fısıldadı. "Bir şeyi fark ettim. Bunu anlamayı bir dene bakalım. Sakın şaşkınlığa düşme. Bu makinenin içinde sigara-migara yok. "

Hamilton bir süre düşündü. "Hiç mi?”

Laws yere çömelerek küçük pencereciklerin ardında sergilenen sigara paketlerini işaret etti. "Olanların hepsi bu kadar. Her markadan bir tane. Yedek yok. Ama seyret şimdi." Para deliğinden içeri biraz bozukluk attı. Camel kolunu çekti ve kuvvetlice bastırdı. Dışarı kayan bir paket Camel'ı yakaladı. "Gördün mü?"

"Anlamıyorum," diye itiraf etti Hamilton.

"Çikolata makinesinde de aynı şeyler oluyor." Laws onu çikolata dağıtıcısının yanına götürdü. "Dışarı çikolata veriyor, ama içinde yok. Sadece sergilenen paketler. Kaptın mı? Kavrayabiliyor musun?"

"Hayır.”

"Sen mucizenin ne olduğunu hiç mi okumadın? Çöldeyken su ve yiyecek böyle sağlanmıştı hani; ilk o zaman görülmüştü."

"Ha," dedi Hamilton, "bunu biliyorum."

"Bu makineler de orijinal ilkeye göre çalışıyorlar. Mucizeyle çoğalmak." Laws cebinden bir tornavida çıkardı; çikolata makinesini sökmeye başladı. "Bak sana ne diyorum, Jack, bu insanlarca bilinen en büyük buluş. Bu çağdaş sanayide devrim yapacak. Bütün üretim kavramları, bütün montaj-hattı teknikleri-" Laws elini salladı. "Bitti. Kaput. Artık hammadde kullanmıyoruz, işgücüne gerek yok. Pis, gürültülü fabrikalara elveda. Şu metal kutunun içinde olağanüstü bir giz yatıyor."

"Hey," dedi Hamilton ilgiyle. "Haklı olabilirsin."

"Her neyse, bundan yararlanılabilir." Laws hummalı bir şekilde makinenin arka panelini sökmeye girişti. "Bir el at, adamım. Şu kilidi sökmeme yardım et."

Kilit yerinden çıktı, iki adam çikolata dağıtıcısının arka panelini aralarında taşıyarak götürüp duvara dayadılar. Makinenin içinde depo görevi gören dikine bölmeler Laws'in da tahmin ettiği üzere bomboştu.

"On sentin var mı?" dedi Laws. İç mekanizmayı sergilenen paketlerin arka taraftan da görülebileceği kadar ustaca ayarladı. Sağ yanda çıkış oluğu duruyordu, başlangıcında karmaşık bir devreler, kollar ve çarklar dizisi vardı. Laws fiziksel devreyi kaynağına doğru dikkatlice takip etti.

"Sanırım çikolata yolculuğuna buradan başlıyor," diye iddia etti Hamilton. Laws'in omzu üzerinden

eğilerek düz bir platforma basardı. "Bozuk para bir düğmeyi çevirip şu pistonu eğiyor. O da çikolata paketini iterek çıkış kapısına doğru kaymasını sağlıyor. Kalanını yerçekimi hallediyor."

Laws, "At parayı içeri," dedi sabırsızlıkla. "Şu lanet çikolatanın nereden geldiğini görmek istiyorum."

Hamilton parayı delikten attıktan sonra rasgele bir kola bastırdı. Çarklar ve manivelalar döndü. Gıcırdayan dişlilerin arasından bir paket gofret belirdi. Gofret oluk boyunca aşağıya kaydı ve makinenin dışındaki yuvasına düştü.

Laws huşu içinde, "Yoktan var oldu," dedi.

"Ama belirlenmiş bir alanda. Örnek gofret paketine teğet olarak oluştu. Bu da olayın ikili bir yarılma işlemi biçiminde geliştiğini gösteriyor. Örnek gofret iki ayrı bütün gofrete ayrılıyor."

"Bir on sent daha at. Sana ne diyorum, Jack, olay bu işte." Yine bir paket gofret vücut buldu ve alet tarafından dışarı atıldı, iki adam da hayranlıkla izlediler.

"İş bitirici bir aygıt bu," diye itiraf etti Laws. "Çok hoş bir çizim ve yapım ürünü. Mucize ilkesinden çok iyi yararlanılmış."

"Ama dar bir alanda yararlanılmış," diye vurguladı Hamilton. "Sadece çikolata, alkolsüz içecekler ve sigaralar için. Önemli bir şey yok."

"işte biz de tam bu noktada devreye giriyoruz." Laws sergideki bir fındık ezmesi paketinin arkasındaki boşluğa ihtiyatla bir parça alüminyum folyo kaydırdı. Folyo dirençle karşılaşmadı. "Orada hiçbir şey yok, belli ki. Eğer fındık ezmesini çıkarıp yerine başka bir şey yerleştirirsem..."

Hamilton fındık ezmesi paketini alıp yerine bir gazoz kapağı bıraktı. Kola bastırdıklarında aynı kapaktan bir tane daha oluktan aşağı yuvarlanıp çıkış kapısında görüldü.

"işte kanıtı," dedi Laws. "Kendine teğet olan her şeyi ikiliyor. İstediğimizin kopyasını çıkarabiliriz." Birkaç gümüş dolar çıkardı. "Haydi işe girişelim."

"Kulağa nasıl geliyor?" dedi Hamilton. "Eski bir elektronik ilke: *rejenerasyon.* Çıktının bir kısmı başlangıçtaki model aşamasına geri verilir. Böylece stoklarımız artmayı sürdürürler ne kadar üretirsek o kadar geri dönecek ve çoğaltılacak."

"En iyisi sıvı kullanmak," diye yüksek sesle düşündü Laws. "Geri pompalamak için bir miktar boruyu nereden bulabiliriz?"

Laws bir içki ısmarlamak üzere bara doğru yönelirken Hamilton duvardan bir neon yazısını söktü. Ö neon tüpünü alete monte ettiği sırada Laws elinde sarı ışıklar saçan bir bardak sıvıyla göründü.

"Brendi," diye açıkladı. "Gerçek Fransız konyağı en iyisinden."

Hamilton bardağı daha önce fındık ezmesine ait olan bölüme yerleştirdi. İçindeki neon gazı boşaltılmış olan boru kopyalama bölümünden başlayarak ikiye ayrılıyordu. Hamilton, "Oran dörde bir," diye belirtti. "Çıkışa dört kısım ürün olarak verilir. Bir kısım kaynağa geri döner. Kuramsal olarak, gittikçe artan bir üretim elde etmeliyiz. Sınırımız sonsuz hacimdir."

Laws usta bir hareketle mekanizmayı işleten kolun arkasına bir takoz sıkıştırdı. Bir anlık beklemenin ardından konyak çıkış deliğinden akıp makinenin önüne damlamaya başladı. Laws doğrularak makinenin söktükleri arka panelini getirdi; iki adam levhayı yerine takarak kilitlediler. Çikolata makinesi sessiz ve sürekli olarak gittikçe artan oranlarda kaliteli konyak seli akıtıyordu.

"işte oldu," dedi Hamilton memnuniyetle. "Beleş içki herkes sıraya girsin."

İlgilenen gediklilerden birkaçı ayaklarını sürüye sürüye yanaştılar. Kısa sürede bir kalabalık birikmişti.

Eski çikolata makinesinin önünde oluşan kalabalığın gittikçe büyümesini seyrederlerken, "İşte makineyi tam anlamıyla kullanıma soktuk," diye yavaş yavaş mırıldandı Laws. "Ama temel ilkeyi halen kavrayabilmiş değiliz. Ne yapabildiğini ve mekanik açıdan nasıl yapabildiğini biliyoruz. Ama niçin, bilmiyoruz."

"Belki de," diye tahmin yürüttü Hamilton, "ilkesi falan yoktur. 'Mucize' bu anlama gelmez mi zaten? işleme yasası yok — düzenliliği ve nedeni olmayan rasgele bir olgu. Sadece oluyor; önceden tahmin etmek ya da kaynağını bulabilmek olanaksız."

"Ama burada bir düzenlilik var," diye çikolata makinesini göstererek ısrar etti Laws. "Para atıldığında dışarı bir paket çikolata çıkıyor; pingpong topu ya da kurbağa yavrusu değil. Doğa yasalarının özü de bu zaten, basitçe bir tarifi olup bitenin. Düzenliliğin açıklanması. İşin içinde nedenselliğe yer yok sadece diyoruz ki A ile B'yi topladığımızda C elde ederiz, D değil."

"Hep C'yi mi elde edeceğiz?" diye sordu Hamilton.

"Belki öyle, belki değil. C elde ettiğimiz sürece gofretlerimiz gelecektir. Şimdi de brendi alıyoruz, böcek ilacı değil. Düzenliliğimiz, modelimiz işliyor. Tek anlamamız gereken şey bu modeli oluşturmak için hangi öğelerin gerekli olduğudur."

Hamilton heyecanla, "Eğer model nesnenin kopyalanabilmesi için neyin bulunması gerektiğini çıkarabilirsek-" dedi.

"Doğru. Sürecin başlamasını sağlayan bir şey var. Bunu nasıl yapabildiği derdimiz değil tek bilmemiz gereken neyin bunu yaptığı. Kükürt, potasyum nitrat ve kömürün barutu nasıl oluşturabildiklerini

bilmemiz gerekmiyor; bunu niçin yaptıklarını da. Tek bilmemiz gereken belirli oranlarda karıştırıldıklarında bunu yaptıkları."

Brendiyi toplamakta olan gediklilerin yanından geçerek bara doğru yöneldiler. "Demek ki bu dünyanın da kuralları var," dedi Hamilton. "Bizimki gibi. Yani, bizimki gibi değil demek istiyorum. Ama kurallar yine de."

Bill Laws'in yüzünden karanlık bir gölge geçti. "Öyle." Aniden tüm hevesi kaçmıştı. "Unuttum."

"Sorun ne?"

"Bunlar bizim dünyamızda işlemeyecek. Sadece burada işleyecekler."

"Eh," dedi Hamilton gevşeyerek. "Doğru."

"Zamanımızı boşa harcıyoruz."

"Eğer burada kalmak istemiyorsak."

Barda Laws bir taburenin üzerine yerleşti ve bardağını kendine doğru çekti. Kamburlaşmış ve somurtkan bir halde, "Belki de yapmamız gereken budur," diye mırıldandı. "Burada kalmak."

"Tabii," dedi kulak misafiri olan McFeyffe dostça. "Burada kal. Kafanı kullan... Kârdayken oyunu terk et."

Laws Hamilton'a bir göz attı. "Kalmak ister misin? Buradan hoşlandın mı?"

"Hayır," dedi Hamilton.

"Ben de. Ama belki de seçme şansımız yoktur. Hâlâ nerede olduğumuzu bile bilmiyoruz. Ve buradan kurtulmak konusuna gelince-"

"Burası hoş bir yer," diye protesto etti küçük sarışın bar kelebeği. "Ben hep buradayım ve iyi olduğunu düşünüyorum."

"Bardan bahsetmiyoruz," dedi Hamilton.

Laws kadehini sertçe kavrarken, "Geri dönmek zorunda kalacağız," dedi. "Bir şekilde, buradan kurtulmanın yolunu bulmamız gerekecek."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Hamilton.

"Süpermarkette ne satıldığını biliyor musunuz?" diye ekşi ekşi sordu Laws. "Size söyleyeyim. Tütsülenmiş adak konservesi."

"Peki hırdavatçıdan ne satın alabileceğimizden haberiniz var mı?" diye karşılık verdi Hamilton. "Ruh baskülleri."

Sarışın huysuzca, "Bu çok saçma," dedi. "Ruhların ağırlığı yoktur."

"Öyleyse," diye yüksek sesle düşündü Hamilton, "bir adedini postayla bedava gönderebilirsiniz."

Laws alayla, "Bir mektup zarfına," diye tahmin yürüttü, "kaç ruh sığdırılabilir? En son dinsel tartışma konusu, insanlık fraksiyonlara bölünecek. Mezhep savaşları. Oluk gibi akan kan."

"On," diye tahmin etti Hamilton.

"On dört," diye karşı çıktı Laws.

"Zındıklar! Bebek katili canavarlar!"

"Pis kan içiciler!"

"Bok yiyen şeytan dölleri!"

Laws düşündü. "Pazar sabahlan televizyonda ne bulacağınızı biliyor musunuz? Size söylemeyeceğim; kendiniz keşfedin." Boş kadehini dikkatlice tutarak aniden taburesinden aşağı kaydı ve kalabalığın içinde gözden kayboldu.

"Hey," dedi Hamilton şaşkınlıkla. "Nereye gitti bu?"

"Kafayı yemiş," dedi sarışın aldırmaz bir sesle.

Bili Laws'un yüzü bir an için yine göründü. Kara suratı kederle daha da kararmıştı. Gülen, uğuldayan gedikli kalabalığının üzerinden Hamilton'a, "Jack, biliyor musun ne oldu?" diye seslendi.

"Ne?" diye sordu Hamilton merakla.

Zencinin yüzü akut, amansız bir acıyla seğirdi. "Bu dünyada—" Gözleri kederle bulanmıştı. "Bu lanet yerde, yürürken ayaklarımı sürümeye başladım."

Hamilton'ı düşünceleriyle baş başa bırakarak gitmişti.

"Ne demek istedi?" diye merakla sordu sarışın. "Ayaklarına ne sürüyormuş?"

"Kendini sürüyor," diye karamsar mırıldandı Hamilton.

"Bunu hep yaparlar," diye vurguladı McFeyffe.

Bili Laws'un boşalttığı tabureye yerleşen sarışın, Hamilton'a sistematik olarak sıvanmaya başlamıştı. "Bana bir içki ısmarlasana, bebeğim," dedi umutla.

"Ismarlayamam."

"Niçin? Yaşın mı tutmuyor?"

Hamilton boş ceplerini karıştırdı. "Hiç param yok. Hepsini şu çikolata dağıtıcısında harcadım."

"Dua et," dedi McFeyffe. "Çılgınlar gibi dua et."

"Ulu Tanrım," dedi Hamilton tatsız tatsız. "Şu değersiz elektronik uzmanına yanındaki şımarık yeniyetmeye ısmarlayabilmesi için bir bardak renkli su ihsan eyle." Peşinden saygıyla ekledi. "Âmin!"

Renkli su ile dolu bardak dirseğinin dibinde, tezgâhın üzerinde vücut buldu. Kız gülümseyerek kabul etti. "Çok tatlısın. Adın ne senin?"

"Jack."

"Tam adını söyle."

İçini çekti. "Jack Hamilton."

"Benim adım İpeksi." Hamilton'ın yakasını oyuncu bir kedi gibi çekiştiriyordu. "Şu dışarıdaki Ford senin mi?"

"Evet," diye yanıtladı Hamilton sıkıntıyla.

"Haydi bir yerlere gidelim. Buradan nefret ediyorum. Ben-"

Hamilton aniden, "Niçin?" diye sert ve yüksek bir sesle saldırdı. "Tanrı sanki o duaya ne diye yanıt verdi ki? Niçin diğer bazı dualara değil de buna? Niçin Bili Laws'unkine değil?"

"Tanrı senin duanı uygun buldu," dedi İpeksi. "Ne de olsa bu O'na kalmış bir şey; nasıl düşüneceğine o karar verir."

"Bu rezillik."

İpeksi omuzlarını silkti. "Belki öyledir."

"Buna nasıl dayanabiliyorsunuz? Ne olacağını hiç bilemezsiniz bir düzen, bir mantık yok." Kızın karşı çıkmaması, her şeyi olduğu gibi kabul etmesi onu çıldırtıyordu. "Çaresiziz; işimiz keyfe kalmış.

Bu bizi insan olmaktan alıkoyuyor beslenmeyi bekleyen hayvanlara benziyoruz. Ödüllendirilen ya da cezalandırılan hayvanlara."

İpeksi onu inceledi. "Çok garip bir çocuksun sen."

"Ben otuz iki yaşındayım; çocuk falan değilim. Üstelik evliyim."

Kız şefkatle koluna asılarak onu dengesi bozuk taburesinden kısmen doğrulttu. "Gel hadi, bebeğim. Baş başa ibadet edebileceğimiz bir yere gidelim. Denemekten hoşlanacağın birkaç ayinim var."

"Bu nedenle Cehennemi boylamayayım?"

"Eğer doğru kişileri tanıyorsan boylamazsın"

"Yeni patronum Öbür Dünya'yla doğrudan telefon bağlantısı kuruyor. Bu yeterli mi?"

İpeksi onu taburesinden ayırmaya çalışmayı sürdürdü. "Bunları sonra konuşuruz. Şu İrlandalı goril fark etmeden kaybolalım."

Başını kaldıran McFeyffe, Hamilton'a baktı. Gergin, ikircikli bir sesle. "Gidiyor musunuz?" diye sordu.

Hamilton taburesinden sessizce doğrulurken, "Tabii," diye yanıtladı.

"Bekle." McFeyffe peşinden geldi. "Gitme."

"Sen kendi ruhunla ilgilen," dedi Hamilton. Ama McFeyffe'ın yüzündeki özgüven kaybını da yakalamıştı. "Sorun nedir?" diye sordu kendini toparlayarak.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi McFeyffe.

"Ne göstermek istiyorsun?"

Hamilton ve İpeksi'nin yanlarından geçen McFeyffe çok büyük, kara bir şemsiye aldı; onlara dönerek bekledi. Hamilton peşi sıra gitti, İpeksi de onu izledi. Kapıları iterek açan McFeyffe güneşliğe benzeyen koca şemsiyesini dikkatlice yukarı doğrulttu. Hafif serpinti şiddetlenmişti. Soğuk sonbahar yağmuru ıslak kaldırımlara, sessiz sokak ve mağazalara vuruyordu.

İpeksi titredi. "Öyle kasvetli ki. Nereye gidiyoruz?"

Loş ışıkta Hamilton'ın arabasını fark eden McFeyffe tekdüze bir sesle kendi kendine mırıldanıyordu. "Hâlâ orada olmalı."

Hamilton, arabasıyla bitmek bilmeyen ıslak otoyolda kayarlarken marazi bir sesle sordu. "Ayağını niçin sürüyor dersin? Eskiden böyle yapmazdı."

Direksiyonun gerisinde sırtı kamburlaşmış ve neredeyse uyur gibi çökmüş duran McFeyffe arabayı sırf refleksleriyle kullanıyordu. "Dediğin gibi," dedi doğrulurken. "Bu zenciler böyledir."

"Bir anlamı olmalı," diye ısrar etti Hamilton. Sileceklerin ritmik fırt-fırtları ona ninni gibi geliyordu; uykulu uykulu İpeksi'ye yaslandı ve gözlerini yumdu. Kız parfüm ve sigara dumanı kokuyordu. Güzel bir koku... Hoşlanmıştı bundan. Yanağına dokunan saçları hafif ve kuruydu. Kimi yabanıl otların filizleri gibi.

McFeyffe, "Şu İkinci Bab dalgasını biliyor musun?" diye sordu. Sesi yüksek, sert ve umarsızdı. "Hava gazı. Abuk sabuk bir tarikat. Bir avuç zırdeli. Fikirlerini de beraberinde getirmiş bir avuç Arap sadece. Öyle değil mi?"

Ne Hamilton ne de İpeksi yanıt verdi.

"Böyle sürmeyecek," dedi McFeyffe.

İpeksi tedirginlikle, "Nereye gittiğimizi bilmek istiyorum," dedi. Hamilton'a biraz daha sokuldu; "Gerçekten evli misin?

Ona aldırmayan Hamilton McFeyffe'a, "Neden korktuğunu iyi biliyorum," dedi.

"Hiçbir şeyden korktuğum falan yok," diye diklendi McFeyffe.

"Tabii ki korkuyorsun," dedi Hamilton. Kendine rağmen o da huzursuzdu.

Arabaları hiçbir yaşam belirtisi göstermeyen, hiçbir devinim ya da ses duyulmayan evlerin ve sokakların aralarından geçmeye başlayıncaya dek San Fransisco karşılarında gittikçe yakınlaştı ve büyüdü. McFeyffe nereye gitmek istediğini tam olarak biliyor gibiydi; araba dar sokaklara dalıncaya dek dönüp dolaştı. Sonra aniden yavaşladı. Yukarı uzanarak camdan ilerisini gözledi. Suratı vehimle kasılmıştı.

İpeksi başını Hamilton'ın pardösüsüne gömerken, "Bu çok fena," diye sızlandı. "Ne işimiz var mezbeleliklerde? Anlayamıyorum."

Arabayı durduran McFeyffe kapıyı açtı ve ıssız sokağa çıktı. Hamilton da onu izledi ve ikisi birlikte sokakta dikildiler. Arabada kalmayı tercih eden İpeksi tatsız tuzsuz bir akşam müziği dinliyordu. Metalik ses kapalı dükkânların ve hantal, pejmürde binaların arasında dolanan sise karışarak karanlıkta dağıldı gitti.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Hamilton sonunda.

"Evet." McFeyffe başıyla onayladı. Şimdi, gerçekle yüz yüze geldiğinde, suratından hiçbir duygu okunamıyordu.

İki adam rengi solmuş, döküntü bir dükkânla, sarı boyası çoktan dökülüp gitmiş ve altından yağmur çürüğü tahtaları ortaya çıkmış ahşap, köhne bir yapıyla karşı karşıyaydılar. Binanın girişini çöp ve eski gazete tomarları kaplamıştı. Sokak lambasının ışığında Hamilton pencerelere yapıştırılmış duyurular gördü. Sararmış ve sinek pisliğiyle kaplı risaleler gelişigüzel atılmıştı. Daha ileride kirli bir perde ve onun da ötesinde çirkin sandalye sıraları vardı.

Sandalyelerin arkasında dükkânın içi karanlıkta kaybolmuştu. Girişin üst kısmına eski ve paçavralarmış el yazması bir tabela asılmıştı. Üzerindeki yazı şöyleydi:

Babist Olmayanların Kilisesi Herkes Hoş Geldi

McFeyffe boğuk bir iniltinin ardından kendini toparladı ve kaldırıma doğru yürümeye başladı.

"İyisi mi boş verelim gitsin," dedi Hamilton onu izlerken.

"Hayır." McFeyffe başıyla itiraz etti, "içeri giriyorum.' Kara şemsiyesini kaldırarak dükkânın girişine ilerledi; birkaç saniye sonra şemsiyesinin sapıyla kapıya düzenli olarak vurmaya başlamıştı. Vuruşları yankılı sesler halinde ıssız sokak boyunca yukarı aşağı dağıldılar. Bir çıkmazdan telaşa kapılmış bir hayvanın çöp tenekeleri arasındaki tangırtısı geldi.

Sonunda kapıyı hafifçe aralayarak dışarı bakan şekil küçük, beli bükülmüş bir adamcağızdı. Bir çift çelik çerçeveli gözlüğün ardından ürkek ürkek onları gözlüyordu. Giysisinin yenleri eskimiş ve kirliydi; sararmış, nemli gözlerinde temkin vardı. Titreyerek, tanımaksızın McFeyffe'a baktı.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu ince, vızıltılı bir sesle.

"Beni tanıyamadınız mı?" diye sordu McFeyffe. "Neler oldu, Peder? Kilise nerede?"

Kupkuru, yaşlı adam sakarca mırıldanarak kapıyı kapamaya çalıştı. "Gidin buradan. Beş para etmez iki ayyaş. Kaybolun yoksa polis çağırırım."

McFeyffe kapı kapanırken şemsiyesini araya sıkıştırdı. "Peder," diye yalvardı, "bu çok korkunç. Anlayamıyorum. Kiliseni çalmışlar. Ve sen ufacık kalmışsın. Bu olanaksız." Sesi inanmazlıkla silindi gitti.

"Sen öylesine..." Umarsızca döndü, "O öyle iriyarıydı ki. Benden bile iri."

"Gidin buradan," diye vızıldayarak uyardı küçük yaratık.

McFeyffe şemsiyesini çekmek için hiçbir harekette bulunmadı; "içeri girebilir miyim?" diye sordu. "Lütfen bırak içeri girelim. Başka nereye gidebiliriz ki? Yanımda bir zındık var... İmana gelmek istiyor."

Küçük adam duraksadı. Yüzünü tedirgince ekşitip Hamilton'ı dikizledi. "Sen mi? Sorunun ne? Yarın gelemez misin? Gece yarısını geçti; çoktan uyumuştum." Kapıyı bırakarak isteksizce yana çekildi.

"işte hepsi bu gördüğün kadar," dedi McFeyffe Hamilton'a, birlikte içeri dalarlarken. "Daha önce hiç gelmemiş miydin? Taştan örülmüştü; büyüklüğü en az..." Beyhude bir jest yaptı. "En büyükleriydi."

Küçük adam önlerinde giderken, "Bu size on dolara patlayacak," dedi. Eğilerek tezgâhın altından toprak bir çanak çıkardı. Tezgâhın üzerinde yığınlarca risale ve cüz duruyordu; birkaçı yere düştü, ama o fark etmedi. "Peşin," diye ekledi.

McFeyffe ceplerini karıştırırken çevresine bakındı. "Org nerede? Ya mumlar? Mumların bile yok mu?"

"Böyle şeylere harcayacak param yok," dedi ötelere doğru kaçan küçük adam. "Şimdi, istediğiniz tam olarak nedir? Bu zındığı imana getirmemi mi istiyorsunuz?" Hamilton'ı kolundan kavrayarak alıcı gözüyle bir tarttı. "Ben Peder O'Farrel'im. Diz çökmek zorundasın, genç adam. Başını da eğ."

Hamil ton, "Hep böyle miydi?" diye sordu.

Bir anlık duraklamanın ardından Peder O'Farrel, "Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?" dedi.

Bir merhamet dalgası kapladı Hamilton'ı. "Boş ver.”

"Bizim örgütümüz çok eskidir," dedi Peder O'Farrel tereddütle. "Kastettiğin bu mu? Yüzyıllar öncesine gider." Sesi titredi, "ilk Bab'dan bile önceye. Kaynağının kesin tarihinden emin değilim. Dediklerine göre-" Takıldı. "Pek otoritemiz yok. İlk Bab, tabii, 1844'teydi. Ama ondan da önce-"

"Tanrıyla konuşmak istiyorum," dedi Hamilton.

"Evet, evet," diye kabul etti Peder O'Farrel. "Ben de, genç adam." Hamilton'ın koluna dostça vurdu; vuruşu öylesine hafifti ki neredeyse hiç hissedilmeyecekti. "Herkes gibi."

"Bana yardım edemez misiniz?" dedi Hamilton.

"Çok zor," dedi Peder O'Farrel. Arkadaki bir bölümde, kargaşa içindeki bir depoda kayboldu. Hırıltıyla soluyup çevresine tutunarak geri geldiğinde hasır bir sepet dolusu kemik, kurumuş saç ve deri parçaları taşıyordu. "Elimizde olanın hepsi bu kadar işte," diye soluklandı sepeti yere koyarken. "Belki bunlardan bazılarını kullanabilirsiniz. Canınızın istediğini seçin."

Hamilton birkaç parçayı ihdyada çıkarırken McFeyffe kısık bir sesle, "Şunlara bak," dedi. "Bir yığın sahte ıvır zıvır."

"Elimizden geleni yapıyoruz," dedi Peder O'Farrel ellerini kavuşturarak.

Hamilton, "Oraya yükselebilmemizin bir yolu var mı?" diye sordu.

Peder O'Farrel ilk kez gülümsedi. "Ölmüş olmanız gerekir, genç adam."

Şemsiyesini toparlayan McFeyffe kapıya yöneldi. "Gidelim artık," dedi Hamilton'a boğuk bir sesle. "Çıkalım buradan, yetti artık."

"Bekle," dedi Hamilton.

McFeyffe duraklarken sordu, "Tanrıyla ne demeye konuşmak istiyorsun ki? Neye yarayacak? Durumu görebiliyorsun. Bir bak çevrene."

"Neler olup bittiğini bize ancak o anlatabilir," dedi Hamilton.

Kısa bir duraksamanın ardından McFeyffe, "Neler olup bittiği umurumda bile değil," dedi. "Ben gidiyorum."

Hızla eyleme geçen Hamilton diş ve kemik kalıntılarını bir çember halinde dizdi. "Yardım etsene," dedi McFeyffe'a. "Sen de bu işin içindesin."

"Senin peşinde olduğun," dedi McFeyffe, "bir mucize."

"Biliyorum," dedi Hamilton.

McFeyffe geri geldi. "Bir işe yaramayacak. Boşuna!" O kocaman kara şemsiyesini kavramış dikiliyordu. Olup bitenle şaşkına dönmüş olan Peder O'Farrel salonu huzursuzca arşınlamakla meşguldü.

"Bütün bu işlerin nasıl başladığını bilmek istiyorum," dedi Hamilton. "Bu İkinci Bab'ı, bütün bu tantanayı. Eğer orada bulamazsam-" Uzanarak McFeyffe'ın elindeki büyük kara şemsiyeyi kaptı ve derin bir nefes alarak kaldırdı. Şemsiyenin kolları tepesinde meşin bir akbaba gibi açıldılar; üzerinden yere birkaç damlacık süzüldü.

Kemiklerin üzerinden atlayarak geçen McFeyffe şemsiyesine uzanırken, "Ne oluyoruz?" dedi.

"Sıkı tutun." Şemsiyenin sapına sıkı sıkı yapışan Hamilton Peder O'Farrel'e, "Şu çanakta bu var mı?" diye seslendi.

Toprak çanağa bir göz atan Peder O'Farrel, "Evet," diye yanıtladı. "Biraz, dibinde."

"Suyu serperken," dedi Hamilton, "yukarı göndermekte kullanılan kısmı ezberden oku bakalım."

"Yukarı mı?" Peder O'Farrel afallayarak geriledi. "Ben-"

"Et resurrexit. Anımsarsın."

"Ha," dedi Peder O'Farrel. "Evet, galiba." Başıyla onaylarken ellerini tedirginlikle çanağa daldırdı ve okunmuş suyu serpmeye başladı. "Bunun işe yarayacağından gerçekten de çok kuşkuluyum."

"Oku," diye emir verdi Hamilton.

ikircikli Peder O'Farrel mırıldanmaya başladı: ***"**Et resurrexit tertia die secundum scripturas, et ascendit in coelum, sedet ad dexteram partis, et iterum venurus est cum gloriajudicare vivos et mortuos, cujas regni non eritfiniş..."*

Şemsiye Hamilton'ın ellerinde titredi. Zahmetle, yavaş yavaş yükselmeye başladı. Dehşet içinde inleyen McFeyffe yaşam korkusuyla şemsiyenin sapına yapıştı. Şemsiyenin tepesi birkaç saniye içinde dükkânın basık tavanını zorlamaya başlamıştı bile; Hamilton ve McFeyffe ayakları tozlu gölgelerin arasında çırpınarak şemsiyenin altında abuk sabuk sallanıyorlardı.

' "Tavan penceresi," diye bağırdı Hamilton. "Aç şunu."

Peder O'Farrel korkmuş bir sıçan gibi koşuşturarak uzunca bir sopa kaptı. Pencere kapağını kenara çekti; nemli gece havası yılların kokuşmuşluğunu iterek içeri doldu. Engelinden kurtulan şemsiye yukarı fırladı;

köhne ahşap bina altlarında yitip gitti. Her an daha da yükselirken soğuk sis Hamilton'ı ve McFeyffe‶ı çekiştirir gibiydi. İşte şimdi ikiz

Tepelerle aynı yüksekliğe erişmişlerdi, işte şimdi bir şemsiyenin sapında sallanarak koca San Fransisco kentinin, kırpışan bir tabak dolusu sarı ışığın tepesine gelmişlerdi.

"Ya bırakırsak," diye haykırdı McFeyffe, "ne olacak?"

"Kuvvet vermesi için Tanrı'ya dua et!" diye bağırdı Hamilton gözlerini yumup şemsiyenin sapma çılgınlar gibi yapışırken. Her geçen an ivme kazanan şemsiye yukarı, daha da yukarı fırlıyordu. Hamilton kısa bir an için gözlerini aralayıp çevresine bir göz atmaya cesaret edebildi.

Üzerlerinde alabildiğince uzanan uğursuz görünümlü kara bir bulut kütlesi vardı. Ardında neler yatıyordu? O bekliyor muydu?

Şemsiye karanlık gecenin içine doğru yükseldi ve yükseldi. Artık geri dönmek için çok geçti.

7

Onlar yükseldikçe kaotik karanlık da dağılmaya başladı. Islak bulut katmanları iki yanlarından akıp gitti; şemsiye nemli bir sürtünme sesiyle birlikte bulutları yarıp geçti. Gecenin ürpertici soğuğunun yerine, tekdüze bir grilik, uzayıp giden kasvetli bir renksizlik ve biçimsizlik ortamında yükseliyorlardı.

Altlarında Yer uzanıyordu.

Hamilton'ın bugüne dek gördüğü en güzel Yer manzarasıydı bu. Birçok yönüyle beklentilerine tam bir karşılık veriyordu. Daireseldi ve bir küre olduğu çok açıktı. Kasvetli ama etkileyici bir cisim olarak ortamda sessizce asılı duruyordu.

Özellikle de tek ve eşsiz olduğu için etkileyiciydi. Hamilton görünürde başka hiçbir gezegenin olmadığını irkilerek fark etti. Gözlerini endişeyle kıstı, çevresine bakındı, neler görebildiğini tedricen ve çekingenlikle çıkarmaya çalıştı.

Dünya gök kubbede yalnızdı. Alevler içindeki küçücük bir başka küre, hareketsiz ve dev bir kütlenin çevresinde uçuşan pervane gibi Yer'in çevresinde daireler çiziyordu. Bunun Güneş olduğunu kederli bir heyecanla kavradı. Ufacıktı. Ve hareket ediyordu.

Si muove. Ama Arz değil! *Si muove* Güneş!

Şansına, o parıldayan ve yanan fosforlu parçacık güçlü Arz'ın öte yanındaydı. Yavaş yavaş hareket ediyordu; bir tam devir süresi yirmi dört saatti. Bu yanda ise daha da küçük, neredeyse fark edilemeyen bir zerrecik vardı. Zar zor hareket eden, önemsiz ve gözden

çıkarılabilir bir çürük madde topağı. Ay, çok uzakta değildi; şemsiye onları neredeyse uzanıp dokunabilecekleri kadar yakına taşımıştı. Topak, gri bulanıklığın içinde gözden yitip gidinceye dek inanamadan ardından baktı. Madem öyle, bilim hata mı yapıyordu? Bütün evren modeli büyük bir yanlışlık mıydı? Copernicus'un o müthiş ve ezici güneş merkezli evren modeli tümden geçersiz miydi?

Karşısındaki model dev ve durağan Yer'in tek olduğu ilkel ye çağdışı geosentrik evrendi. Şimdi Mars ve Venüs'ü seçebilmeye başlamıştı, o denli önemsiz zerreciklerdi ki yok sayılsalar da olurdu. Ve yıldızlar. Onlar da inanılmaz ölçüde ufaktılar... Önemsiz bir örtü gibi. Kafasındaki kozmolojinin bütün dokusu bir an içinde gülünç bir yıkıntı halinde çöküvermişti.

Ama bütün bunlar sadece burası için geçerliydi. Burası Ptolemaios'un ilkel evreniydi; O'nun evreni değil. Küçücük güneş, ufak ufak yıldızlar, kocaman şişko Yer küresi, tam orta yerde şişmiş ve kabarmış. Bunlar burada doğruydu evrenin gidişi bu şekildeydi.

Ama bunlar kendi evreni için hiçbir şey ifade etmiyordu... Tanrıya şükür!

Olan biteni bir kez kabullendikten sonra, Yer'in de aşağılarında kızılımsı bir katmanın, gri bulanıklığın çok daha derinlerinde başka bir katın daha var olduğunu gözlemlemek onu pek şaşırtmadı. Sanki evrenin ta dibinde ilkel bir maden ocağı çalışıyor gibiydi. Demirci ocakları, yüksek fırınlar ve uzaklarda bir yerde bir çeşit kaba volkanik kaynama, gri bulanıklığın içinde kızıl parıltılar saçıyordu.

Cehennemdi bu.

Ve yukarıda ise... Boynunu iyice uzattı. Şimdi daha net görebiliyordu. Cennet, işte buradaydı telefon hattının diğer ucu: elektronik teknisyenlerinin, anlam bilimcilerin, iletişim uzmanlarının, psikologların Yer'i bağlamaya çalıştıkları istasyon burasıydı. Büyük kozmik A noktası.

Akıp giden grilik şemsiyenin üzerinden silinmeye başladı. Kısa bir aralık boyunca her şey kayboldu; onu kemiklerine dek titreten dondurucu rüzgâr bile. McFeyffe bir yandan şemsiyeyi sıkı sıkı kavrarken bir yandan da Tanrı'nın yaklaşmakta olan katını gittikçe artan bir huşu ile seyrediyordu. Henüz görünürde pek bir şey yoktu. Yoğun bir maddeden örülü bitmek bilmeyen bir duvar iki yana uzayıp gidiyor ve pek bir şeyin görülebilmesine izin vermiyordu.

Duvarın üzerinde birkaç adet ışıltılı tanecik uçuşuyordu. Tanecikler yüklü iyonlar gibi sağa sola sıçrayıp duruyordu. Sanki canlıymışlar gibi.

Bir olasılıkla meleklerdi bunlar. Kesin bir şey söyleyebilmek için henüz erkendi.

Şemsiye yükseldikçe Hamilton'ın merakı da artıyordu. Gariptir ki kendini çok dingin hissediyordu. Bu koşullar altında herhangi bir his duyabilmek olanaksızdı; ya özdenetimine tamamen sahipti ya da duygulanımı iflas etmişti. Ya biriydi ya öteki; arası yoktu. Birazdan, beş dakikaya kalmaz, duvarın öte yanına geçerlerdi. O ve McFeyffe cenneti göreceklerdi.

Uzun bir yol, diye düşündü. Bevatron binasının holünde karşılıklı durarak ufak tefek şeyleri tartışmamızdan bu yana çok uzun bir yol geldik...

Tedricen, neredeyse ayırt edilemeyecek kadar usulca, şemsiyenin yükselişi yavaşladı. Artık çok ağır yükseliyordu. Sınıra gelmişlerdi. Buradan ötesi yoktu. Hamilton tembel tembel ne olacağını düşündü. Şemsiye yükseldiği gibi sabırla geri inmeye mi başlayacaktı? Ya da çöküverip onları Cennet'in orta yerinde mi bırakacaktı?

Görüş alanlarına girmekte olan bir şeyler vardı. Halen koruyucu duvara paralel konumdaydılar. Budalaca bir fikir geliverdi zihnine: bu duvar gelen geçenin içeriyi görmemeleri için değil, içeridekilerin

dışarı saçılmamaları için örülmüştü. Yüzyıllar boyunca geldikleri dünyalarına tepetaklak geri dökülmemeleri için.

"Biz-" diye hırıldadı McFeyffe. "Biz neredeyse geldik."

"Evet," dedi Hamilton.

"Bu —bir insanın görüşlerini— oldukça etkiliyor.”

"Ne demezsin," diye onayladı. Birazdan görülebilecekti. Bir saniye daha... yarım saniye... duvarın ardındaki arazinin görünümü belirsizce ortaya çıkmaya başlamıştı bile. Kafayı karıştıran bir görünüm; bir çeşit dairesel devamlılık, sisli, bulanık bir yer. Bu bir havuz muydu, bir okyanus mu? Devasa bir göl, girdaplar. Uzak kıyıda ise dağlar ve bitmek bilmeyen bir çalılık.

Ansızın, kozmik göl ortadan kayboldu, sanki üzerine bir perde inmişti. Ama kısa bir aradan sonra perde yine açılıp çekildi. Göl işte yine oradaydı; sınırları belirsiz, nemli bir cisim.

Bugüne dek gördüğü en büyük göldü bu. Tüm dünyayı içine alabilecek kadar büyük. Yaşadığı sürece daha büyük bir göl göremeyeceğinden emindi. Aylak aylak hacminin ne olabileceğini düşündü. Merkezde daha yoğun, mat bir madde vardı. Bir çeşit göl içinde göl gibi. Bütün Cennet bu dev gölden mi ibaretti? Görebildiği kadarıyla, sadece ve sadece bu göl vardı.

Ama bu bir göl değildi. Bu bir gözdü. Ve bu göz onunla McFeyffe'a bakıyordu!

Bu gözün kime ait olduğunun söylenmesine hiç hacet yoktu.

McFeyffe acı bir çığlık attı. Suratı karardı; nefesi boğazında hırıldadı. Mutlak bir dehşet dalgası bir nefes gibi vücudunda dolaştı; bir an için şemsiyenin ucunda parmaklarını gevşetmek ve gözün görüş alanından kurtulabilmek için çırpındı. Çılgın gibi ve boş yere gözden uzaklaşmaya çabalıyordu.

Göz şemsiyede odaklandı. Keskin bir pop sesiyle şemsiye alev aldı. Yanan parçalar, şemsiyenin sapı ve çığlık çığlığa iki adam taş gibi düşmeye başladılar.

Geldikleri gibi inmiyorlardı. Neredeyse göktaşı hızıyla düşüyorlardı, ikisinin de bilinçleri kapanmıştı. Bir keresinde, Hamilton dünyanın pek de aşağılarda olmadığını yarım yamalak fark eder gibi oldu. Sonra sersemletici bir sadmenin ardından yine havaya sıçradığını, neredeyse eskisi kadar yükseldiğini hissetti. Bu ilk zıplayışta neredeyse gerisin geri Cennet'e kadar.

Ama tam olarak değil. Yine düşüyordu. Yine yere çarptı. Epey süren tarifsiz zıplamaların ardından elleriyle Yer'i kavramış durumda devinimsiz ve nefessiz yattı. Kuru, kırmızı killi bir toprakta yetişen bir tutam kuru ota umutsuzca tutunarak. Temkinle, acıyla gözkapaklarını araladı ve çevresine bakındı.

Uzanıp giden tozlu, kavruk bir ovada yatıyordu. Yeni bir günün erken saatleriydi ve oldukça da soğuktu. Uzakta tek tük yapılar yükseliyordu. Az ötesinde Charley McFeyffe'ın hareketsiz vücudu vardı.

Cheyenne, Wyoming.

Uzun bir aradan sonra Hamilton, "Sanırım," diyebildi, "en önce gelmem gereken yer burasıydı."

McFeyffe'dan yanıt çıkmadı. Bilinci bütünüyle kapanmıştı. Tek ses, birkaç yüz adım ötedeki cılız ağaca tünemiş kuşların tiz cıvıltılarıydı.

Acıyla doğrulan Hamilton sendeleyerek yanma gidip arkadaşını inceledi. McFeyffe yaşıyordu ve görünürde yarası yoktu, ama soluması yüzeysel ve hırıltılıydı. Yarı açık ağzından akan salya boynuna doğru ince bir sızıntı oluşturmuştu. Yüzünde hâlâ ezici bir umutsuzluk, şaşkınlık ve dehşet ifadesi vardı.

Umutsuzluk nedendi? McFeyffe Tanrı'sıyla karşılaşmaktan memnun olmamış mıydı?

İşte dosyalanacak bir miktar daha tuhaf gerçek. Bu garip dünyanın garip verileri, işte Babist Evren'in ruhani merkezinde, Cheyenne, Wyoming'teydi. Tanrı yolunu şaşırarak Cennet'e yönelen serüvenciyi doğru adrese göndermişti. McFeyffe onu yoldan çıkarmıştı; ama kesinlikle doğru patikadaydı artık. Tillingford

gerçekleri söylemişti: Ulu Tanrı oryan Horace Clamp Peygambere gelmesini istiyordu.

Yakınlardaki soğuk, gri kasabanın hatlarını merak içinde inceledi. Önemsiz yapıların ortasında tek başına, muazzam bir kule yükseliyordu. Kule erken sabah güneşinin ışıklarıyla öfke içinde yanıyordu. Bir gökdelen miydi? Bir anıt mı?

İkisi de değil. Bu, Tek Gerçek İnanç‟ın tapınağıydı. Bu uzaklıktan, millerce öteden, ikinci Bab'ın Kabrini görebiliyordu. Şu ana kadar karşılaştığı Babist Güç, bundan sonra göreceklerinin yanında solda sıfır kalırdı.

Kımıldandığını fark edince McFeyffe'a, "Kalk artık," diye seslendi.

"Ben değil," diye yanıtladı McFeyffe. "Sen devam et. Ben burada kalıyorum." Başını kolunun üzerine yasladı ve gözlerini yumdu.

"Beklerim." Hamilton beklerken bir yandan da durumu gözden geçirdi, işte soğuk bir güz sabahı cebinde otuz sent para ile Wyoming'in orta yerindeydi. Ama Tillingford ne demişti? Titredi. Yine de denemeye değerdi. Başka bir şansı da yoktu zaten.

"Ey Ulu Tanrım!" diye başladı geleneksel pozisyonu alarak; bir diz yerde, eller önde kavuşturulmuş, gözler dindarca gökyüzüne çevrilmiş. "Şu hakir kulunu Dört-A Sınıfı elektronikçilerin her zamanki maaş bordrolarına göre ödüllendir. Tillingford dört yüz dolardan bahsetmişti."

Bir süre hiçbir şey olmadı. Soğuk, çıplak bir rüzgâr kızıl kil ovasının üzerinde ıslık çalarak dolaştı, kurumuş dalları hışırdatıp paslı bira tenekelerini tıngırdattı. Neden sonra başının üzerindeki havada kımıltılar hissetti.

"Kafanı kolla," diye haykırdı McFeyffe'a.

Onluklardan, yirmiliklerden ve yarım dolarlıklardan oluşan bir bozuk para sağanağı ışıltılı bir çağıltı halinde yağmaya başladı. Teneke bir oluktan boşalan kömür gibi bir sesle bozuk paralar onu kör ve sağır ederek tepesinden aşağı döküldüler. ilk heyecanı geçtikten sonraki tepkisi huysuz bir düş kırıklığı olmuştu. Dört yüz dolar falan yoktu burada; bir avuç bozukluk, dilenciye atılırcasına gönderilmişti.

Eh, bunu da hak etmiyor değildi.

Hesabını yaptığında toplam kırk dolar yetmiş beş sent çıkıyordu. işe yarardı; en azından karnını doyurmaya devam edebilecekti. Ve bunlar da tükendiğinde-

"Unutmayasın," diye marazi bir sesle mırıldandı McFeyffe doğrulmaya çabalarken. "Bana on papel borcun var."

McFeyffe hiç sağlıklı bir adam görünümünde değildi. Kocaman suratı lekeli ve hastalıklıydı; etleri yakasına doğru hamur gibi kıvrım kıvrım sarkıyordu. Parmakları yanağındaki bir seğirtiyi huzursuzca kaşıyordu. Değişim inanılmazdı. McFeyffe Tanrı'sının görüntüsü karşısında paramparça olmuştu. Yüz yüze gelmek onun moralini sıfıra indirmişti.

Birlikte otoyola doğru ağır ağır ilerlerlerken, "Umduğunu bulamadın mı?" diye sordu Hamilton.

McFeyffe homurdanarak bir ot tutamının üzerine kızıl kil tozu tükürdü. Elleri ceplerinde, bakışları bomboş, kırılmış bir adam gibi omuzları çökük sürüklemeye çalışıyordu kendini.

"Tabii," diye kabullendi Hamilton, "bu benim işim değil."

McFeyffe'ın bütün katkısı, "Bir içki işime yarardı," diyebilmek oldu. Otoyolun banketine tırmanırlarken cüzdanını kontrol etti. "Seninle Belmont'ta buluşuruz. On papeli ver; uçak bileti için gerekli."

Hamilton on dolarlık bozukluğu isteksizce saydı, McFeyffe yorumsuz kabul etti.

Hamilton uğursuz bir önseziye kapıldığında Cheyenne'nin dış mahallelerine giriyorlardı. McFeyffe'ın ensesinde bir dizi çirkin görünümlü, şişmiş, kırmızı yara oluşmaktaydı. Göz göre göre büyüyüp irileşen yangılardı bunlar.

"Çıbanlar çıkıyor," diye gözlemledi Hamilton şaşkınlıkla.

McFeyffe sessiz bir ıstırapla ona baktı. Ardından çenesinin sol yanını ovuşturdu. Tamamen yenilmiş bir tonda, "Bir de apse yapmış yirmi yaş dişi," diye ekledi. "Çıbanlar ve bir apse. Benim cezalarım."

"Ne için?"

Yine yanıt yoktu. McFeyffe kendi kasvetine gömülmüş, görünmez düşmanlarla mücadele ediyordu. Hamilton eğer Tanrı‟sıyla olan bu karşılaşmasını atlatabilirse onun şanslı sayılacağını anladı. Tabii, günah çıkartmanın ince bir mekanizması da yok değildi; McFeyffe uygun bir günah çıkartmayla iltihaplı dişinden ve çıbanlarından kurtulabilirdi. Şu doğuştan fırsatçı McFeyffe bir yolunu bulurdu mutlaka.

İlk otobüs durağında durdular ve kendilerini bitkinlik içinde nemli sıranın üzerine bıraktılar. Cumartesi alışverişlerini tamamlayıp dönmekte olan insanlar onlara meraklı bakışlar atıyorlardı.

Hamilton meraklı bir çift gözü, "Hacıyız," diye soğuk soğuk yanıtladı. "Batde Creek, Michigan'dan buraya emekleyerek geldik."

Bu kez tepesine ceza yağmadı. Hamilton iç çekerek keşke yağsaydı diye düşündü; O'nun kişilik yapısındaki bu kaprisçi eğilime kudururcasına öfkeleniyordu. Yapılanlarla cezaları arasında çok hafif bir bağ vardı; belki de kentin öbür ucunda masum bir Cheyenne'linin tepesine yıldırımlar yağmaktaydı şu an.

McFeyffe, "İşte otobüsümüz," dedi minnetle doğrulurken. "Bozuklukları çıkar bakalım."

Otobüs havaalanına eriştiğinde McFeyffe yalpalayarak dışarı çıktı ve ofis binalarına doğru sefilce yürümeye başladı. Hamilton Tek Gerçek Kabir olan upuzun, ışıltılı, görkemli yapıya doğru yolculuğuna devam etti.

Horace Clamp Peygamber onu binanın muhteşem girişinde karşıladı. Her yanda müthiş mermer sütunlar yükseliyordu; Kabir geleneksel antik mezarların bir kopyasıydı. Devasa ve etkileyici de olsa üzerine zevksiz bir orta-sınıf kabalığı çökmüştü. Masif ve tehditkâr tapmak, estetik bir canavardı. Sovyetler Birliği'ndeki hükümet binaları gibi sanat duygusu olmayan insanlar tarafından inşa edilmişti. Sovyet hükümet binalarının aksine üzerine rokoko tarzında parmaklıklar ve oymalar, sayısız süsleme, müsrifçe cilalanmış bronz tokmak-larla bezenmiş ve sıvanmıştı. Gizlenmiş ışıklar seramik yüzeylerde oynaşıyordu, ihtişamla uzanan harikulade kabartmalarda Ortadoğu'dan kır manzaraları, gerçeğinden daha büyük rlarak betimlenmişti. İşlenen kişilerin törensel ve inançlı bir havası vardı. Ve titizlikle giydirilmişlerdi.

Tombul, soluk bir eli kutsar gibi kaldıran Peygamber, "Selamlar," diye konuştu. Horace Clamp canlı renklerle boyanmış dini bir posterden fırlamış gibiydi. Badi badi yürüyen, şişman, yüzünde dalgın ve munis bir ifade, sırtında başlıklı bir pelerin olan adamdı Clamp; Hamilton'ı aldı ve tapınağın içlerine doğru götürdü. Müslüman ruhani önderlerinin canlı örneğiydi. Zengin döşenmiş çalışma odasına birlikte girerlerken Hamilton keyifsizce neden

buralarda olduğunu düşündü. Bunlar Tanrı'nın kafasından geçenler miydi?

"Seni bekliyordum," dedi Clamp ciddi bir edayla. "Geleceğin bana bildirildi."

"Bildirildi mi?" Hamilton'ın kafası karışmıştı. "Kim tarafından?"

"(Tetragrammaton) (Dört harfli kelime) tarafından, tabii ki."

Hamilton afallamıştı. "Yani sizin peygamberliğini yaptığınız Tanrı'nın adı o—"

Kurnaz bir çeviklikle, "Adı zikredilemez," diye kesti Clamp. "Çok kutsaldır. (Tetragrammaton) terimiyle hitap edilmesini uygun bulur. Bunu bilmiyor olman beni oldukça şaşırttı. Halka açık bir bilgidir bu."

"Epey cahil sayılırım," dedi Hamilton.

"Anladığım kadarıyla, yakın zamanda bir görüntüyle karşılaşmışsın."

"Eğer söylemek istediğiniz (Tetragrammaton) 'u görüp görmediğim ise, yanıtım evet." Bodur peygamber daha şimdiden ona itici gelmeye başlamıştı bile.

"O nasıllar?"

"Sağlığı yerinde gibiydi," dedi Hamilton, "O yaştaki biri için," diye eklemekten de kendini alıkoyamadı.

Clamp çalışma odasının içinde işgüzarca dolaşıyordu. Neredeyse tamamen kelleşmiş kafası cilalı taş gibi parlamaktaydı. Teolojik gurur ve debdebenin bir özeti gibiydi. Hamilton onun neredeyse bir karikatür olduğunu gözlemledi. Ezelden beri var olan saçma öğelerin tümüne sahipti... Clamp gerçek olamayacak kadar muhteşemdi.

Bir karikatür ya da birilerinin fikrine göre Tek Gerçek Inanç'ın ruhani önderinin nasıl olması gerektiği.

Hamilton sözünü sakınmadan, "Bak Peygamber," dedi, "doğrudan konuya girsem iyi olacak. Ben bu dünyada kırk saattir bulunuyorum, daha fazla değil. Açıkçası, tüm olanlar beni şaşırttı. Bana sorarsanız bu evrenin çivisi çıkmış derim. Bezelye iriliğinde bir Ay maskaralık! Dünya merkezli evren Güneş Yer'in çevresinde dolanıyor... İlkellik! Ve bütün bu çağdışı Tanrı kavramı; paralar ve yılanlar yağdıran, çıbanlar çıkartan yaşlı adam..."

Clamp ona keskin bir bakış fırlattı. "Ama, sevgili beyefendi, doğanın işleyişi böyle. Bunlar O'nun yarattıklarıdır."

"Bunlar, belki. Ama benimkiler değil. Benim geldiğim yerde-"

"Belki de," diye kesti Clamp, "bana nereden geldiğini söylesen iyi olur. (Tetragrammaton) olayın bu yönü hakkında beni aydınlatmadı. Bana tek söylediği yolunu şaşırmış bir canın gelmekte olduğuydu."

Hamilton olup bitenin ana hatlarını pek heves göstermeksizin açıkladı.

"Ah!" dedi Clamp o bitirdiğinde. Ellerini ardında kavuşturarak keder ve kuşkuyla çalışma odasının içinde dört döndü. "Hayır," diye ilan etti, "bunu kabul etmem çok güç. Ama öte yandan öyle olabilir de; gerçekten de olabilir. Demek, öne sürüyorsun ki, orada dikilip ilan ediyorsun ki, geçen perşembe gününe kadar O'nun varlığının değmediği bir dünyada yaşıyordun."

"Öyle söylemiyorum. Kaba, abartılı bir varlığın dokunmadığı bir dünyada diyorum. Bu feodal mabut saçmalığının. Bu yaygara ve gök gürültüsünün. Ama O orada da olabilir, rahatlıkla. Daha öncelikli bir şekilde. Perde gerisinde, her yoldan çıkana koşup tekmeyi yapıştırmadan."

Peygamber'in Hamilton'ın açıklamalarından etkilenmiş olduğu apaçıktı. "Bu sansasyonel bir olay... tamamiyle kâfir olan koskoca dünyaların varlığından haberdar değildim."

Bu noktada Hamilton artık sinirlerine hâkim olamadı. "Ne söylemek istediğimi anlayamıyor musun? Bu ikinci sınıf evren, bu Bab ya da her neyse-"

"İkinci Bab," diye müdahale etti Clamp.

"Bab dediğiniz nedir ki? Birinci Bab nerelerde? Bütün bu saçmalıklar nereden çıktı?"

Clamp bir anlık kibirli duraksamanın ardından, "9 Temmuz 1850 tarihinde," dedi, "Birinci Bab Tebriz kentinde idam edildi. Müritlerinden yirmi bini, Babistler, hunharca katledildi. Birinci Bab Tanrı'nın gerçek peygamberiydi; ölümü olağanüstü oldu, zindancılarını bile ağlattı. Kalıntıları 1909 yılında Carmel Dağı'na taşındı." Clamp sözlerine dramatik bir ara verdi, gözleri duygu doluydu. "1915'te, ölümünden altmış beş yıl sonra, Bab dünyada yine ortaya çıktı. Chicago'da, 4 Ağustos sabah saat sekizde, lokantada yemek yiyen bir grup insan tarafından gözlemlendi. Hem de, kemiklerinin hâlâ Carmel Dağı'nda olduğunun kanıtlanmasına rağmen!" "Anlıyorum," dedi Hamilton.

Clamp ellerini kaldırarak, "Daha ne kadar kanıt istiyorsun?" diye sordu. "Dünyanın tanık olduğu daha büyük bir mucize var mı? İlk Bab Tek Gerçek Tanrı'nın sadece bir peygamberiydi." Clamp sesi titreyerek tamamladı sözlerini. "Ve ikinci Bab ise O 'dur!'

"Niçin Cheyenne, Wyoming?" diye sordu Hamilton. "ikinci Bab dünyadaki günlerini tam bu noktada bitirdi. 21 Mayıs 1939 günü inananların gözleri önünde beş melek tarafından taşınarak Cennete yükseldi, insanın içini titreten bir andı. Ben, kendim-" Clamp konuşamayacak kadar duygulanmıştı. "Ben, kişisel olarak, O'nun dünyadaki son saatinde, ikinci Bab'dan-" Çalışma odasının duvarındaki bir oyuğu işaret etti. "Orada bir adet diş protezi var

diğerleri sahiciydiler ve O'nunla birlikte Cennet'e gittiler. Ben, İkinci Bab yaşadığı sürece, onun kayıtlarını tutuyordum. Beyan'ın çoğu bölümlerini şurada gördüğün daktilo ile bizzat yazdım." Altında Underwood Model Beş cinsi, eski ve yıpranmış bir daktilo makinesinin durduğu cam koruyucuya dokundu.

"Ve şimdi de," diye devam etti Peygamber Clamp, "senin tanımladığın şu dünyayı bir düşünelim. Açıktır ki, sen buraya benim o dünyadan haberdar olmam için gönderildin. Tek Gerçek Tanrıyı görmeleri engellenmiş tüm bir dünya, milyarlarca insan." Gözleri şevkle parıldadı. Ağzı "cihad" sözcüğünü oluştururken parıltı daha da canlandı.

"Buraya bak," dedi Hamilton endişeyle; ama Clamp onu sertçe kesti.

"Bir cihad," dedi Clamp heyecanla. "California Maintenance'daki Albay T.E. Edwards'la iletişim kuracağız... Hemen uzun menzilli roketlerin üretimine başlanmalı. Önce, bu lanetlenmiş topraklar kutsal içerikli yazılarla bombalanacak. Kutsal ateşi bir kez yaktıktan sonra propaganda ekiplerimizle devam edeceğiz. Bunun da ardından, Gerçek inancı medyanın çeşitli yollarıyla takdim edecek yerel bir gezgin dervişler yığını. Televizyon, filmler, kitaplar, kayıtlı şehadetnameler. Sanırım (Tetragrammaton) on beş dakikalık bir kinoskopta rol almaya ikna edilebilir. Sonra inanmayanlar için uzun dönemli bazı iletiler."

Ve bütün bunlar diye düşündü Hamilton, onun Cheyenne, Wyoming'e atılmış olmasının nedeni miydi? Peygamber Clamp'ın tavırlarındaki kendinden eminlik onun sarsılmasına neden olmuştu. Belki de o biadın gerçekleştirilmeye başlanması için gönderilmiş bir işaretti; belki de burası (Tetragrammaton)'un sinesinde sakladığı gerçek dünyaydı.

"Kabri dolaşabilir miyim?" diye konuyu değiştirdi, "ikinci Babizmin ruhani merkezinin neye benzediğini görmek istiyorum."

Clamp dalgınca başını kaldırdı. "Ne? Tabii." Daha şimdiden iletişim panelindeki düğmelere basmaya başlamıştı bile. "(Tetragrammaton)'la derhal bağlantı kuruyorum." Hamilton'a eğilip elini kaldırarak bir soru sormak için duraladı: "Acaba karanlıklarda kalmış bu dünya hakkında bizi niçin uyarmamıştı dersin?” Yüzünde, ikinci Bab‟ın peygamberinin o kendinden emin ve kibirli yüzünde, korkunun gölgesi dalgalandı. "Sanırdım ki..." Başını iki yana sallayarak mırıldandı. "Ama Tanrı'nın yöntemleri zaman zaman çok gariptir."

"Hem de nasıl," dedi Hamilton. Çalışma odasından çıkarak yankılı mermer koridor boyunca yürüdü.

Bu erken saatte bile sofular orada burada dolaşıyor, kutsal sergileri ağızları açık seyrediyorlardı. Onların görünümleri Hamilton'ın içini kararttı. Büyükçe bir salonda, çoğunluğu orta yaşlı ve iyi giyimli bir grup kadın ve erkek, ilahiler söylüyorlardı. Hamilton önce yanlarından geçip gidecekken vazgeçerek geri döndü.

İnananlar grubunun üzerinde hafifçe ışıltılı -ve de kıskanç bir Varlık asılıydı. "Belki de," diye düşündü, "peşleri sıra gitmek daha akıllıca olacak."

Durarak gruba katıldı ve onlarla birlikte okumaya başladı. Ezgiler onun için yabancıydı, ama genel ritmi kapmakta gecikmedi, ilahilerin aşırı bir yalınlıkları vardı; aynı sözler ve melodi karşısına tekrar tekrar çıkıyordu. Biteviye yinelenen aynı tekdüze düşünceler. (Tetragrammaton)'un doymak bilmez bir iştahı olduğuna karar verdi. Sürekli olarak en açık bir biçimde övülmek isteyen, tam olgunlaşmamış, çocuksu bir kişilik. Hemen öfkelenebilen (Tetragrammaton)‟un heyecana kayması da aynı derecede hızlı oluyor, en bariz yağcılığa bile hemen kapılıveriyordu.

Bir denge, ilahi uyutmanın bir yöntemi. Ama ne ince bir mekanizma! Herkes her an tehlikede... Aniden heyheylenen o Varlık hep yakınınızda. Hep dinlemekte.

Dinsel görevlerini yerine getirdikten sonra ciddiyetle yoluna devam etti. Hem binada, hem de insanlarda (Tetragrammaton)'un ödünsüz yakınlığının etkileri görülüyordu. O'nun varlığını her yerde hissedebiliyordu; kalın, bunaltıcı bir sis gibi. Tanrı'nın varlığı her şeyin üzerine çökmüştü. Hamilton, huzursuzca, ışıklandırılmış devasa bir duvar yazısını inceledi.

İnananların İsim Listesi. Sizin Adınız da Burada mı?

Liste alfabetikti; gözden geçirdiğinde adının yazılı olmadığını gördü. İstihzayla gördü ki, McFeyffe'ın da adı yoktu. Zavallı McFeyffe! Ama o başarırdı. Marsha'nın adı da yoktu. Toplam olarak liste şaşırtıcı ölçüde kısaydı; tüm insanlıktan sadece bu ufacık grup mu Cennet'e alınmaya layık bulunmuştu?

İçten içe içerliyordu bu duruma. Bildiği bazı büyük isimlerin olup olmadıklarını rasgele kontrol etti: Einstein, Albert Schweitzer, Gandhi, Lincoln, John Donne. Hiçbiri yoktu. Öfkesi şiddetlendi. Bunun anlamı neydi?'Cheyenne, Wyoming'deki İkinci Bab'ın izleyicileri olmadıkları için cehennemlik mi olmuşlardı?

Tabii ki. Sadece İnananlar alınıyordu. Kalan herkesin, milyarlarca insanın ortak yazgıları Cehennem'in kavurucu ateşlerine atılmaktı. Bu kendini beğenmiş adamların listesini Tek Gerçek İnanç‟ı oluşturan görgüsüz taşralılar doldurmuştu. Kıytırık kişilikler, sıradanlığın ufak tefek kırıntıları...

Tanıdık bir ad buldu. Bunun ne anlama geldiğini huzursuzca irdeleyerek, uzunca bir süre durup baktı; gittikçe artan bir tasayla bu adın niçin orada olduğunu ve bunun ne demeye geldiğini merak etti.

Silvester, Arthur

Yaşlı savaş gazisi! Belmont'taki hastanede yatan sert asker. Tek Gerçek İnanç‟ın ayrıcalıklı bir üyesiydi o.

Her şey uygundu. Her şey öylesine uygundu ki, kazılı isme bir süre hiç kımıldamadan, görmeksizin bakakaldı.

Dermansızca ve yarım yamalak da olsa parçaların nasıl bir bütün oluşturduklarını kavramaya başlamıştı. İşin dinamiği su yüzüne çıkıyordu. Sonunda, en sonunda, işin örgüsünü görebilmişti.

Bundan sonraki adım Belmont'a dönmek olacaktı. Ve Arthur Silvester'ı bulmak.

8

Cheyenne Havaalanı'nda bütün parasını tezgâhın üzerine döken Hamilton, "San Fransisco'ya bir bilet, yalnız gidiş," dedi, "icap ederse bagajda bile gidebilirim."

Yetmemişti. Ama Marsha'ya çekilen acele bir telgrafla açık kapatıldı... Böylece banka hesapları da sıfırlanmış oldu. Parayla birlikte örtülü, karamsar bir de mesaj gelmişti: *Belki de hiç dönmemelisin. Bana çok kötü bir şeyler oluyor.*

Buna pek o kadar şaşırmadı... Aslında, neler olabileceğine dair bir fikri bile vardı.

Uçak onu San Fransisco Havaalanı'na tam öğleden önce bıraktı. Oradan Belmont'a giden bir Greyhound otobüsüne atladı. Evin ön kapısı kilitliydi; pencerede onun anahtarlarını araştırmasını seyreden Uyuşukoğlan'ın kederli, sarı silueti duruyordu. Marsha görünürlerde yoktu — ama orada olduğunu biliyordu.

Kapıyı açarak, "Ben geldim," diye seslendi.

Karanlık yatak odasından hafif bir burun çekişiyle hıçkırık duyuldu. "Sevgilim, ben ölüyorum." Loşluktan Marsha'nın umutsuz kıpırtıları geliyordu. "Dışarı çıkamam. Bakma bana. Lütfen bakma bana."

Hamilton pardösüsünü çıkardı ve telefona uzandı. "Çabuk buraya gel," dedi Bill Laws sonunda yanıt verdiğinde. "Ve bulabildiğin kadarıyla grubu toparla. Joan Reiss, şu kadın ve oğlu, bulabilirsen McFeyffe."

"Edith Pritchet ve oğlu hâlâ hastanedeler," dedi Laws. "Diğerlerinin nerede olduklarını Tanrı bilir! Hemen olması şart mı?" Ardından, "Biraz akşamdan kalmayım da," diye açıkladı.

"Akşama, öyleyse."

"Şunu yarma yapalım," dedi Laws. "Pazar geldi zaten. Neler oluyor?"

"işin içinden çıktım sanırım."

"Tam da hoşlanmaya başlamıştım." istihzayla devam etti Laws: "Ve yarın pek büyük bir gün olmak burada. Efendi, efendi! Var bij çok eğlenmek, şahib."

"Nen var senin?"

"Hiç, sahip." Laws sevimsizce kıkırdadı. "Hiç bişim olmamak."

"Pazara görüşürüz öyleyse." Hamilton telefonu kapattı ve yatak odasına döndü. Keskince, "Dışarı çık," diye seslendi karısına.

"Çıkmayacağım." Marsha'nın sesi inatçı ve kararlıydı. "Bana bakamazsın. Kararımı verdim."

Yatak odasının kapısına dikilen Hamilton sigara paketini araştırdı. Yoktu; sigaralarını İpeksi'de bırakmıştı. Onun hâlâ Peder O'Farrel'in Babist Olmayanların Kilisesi'nin karşısına park ettiği Ford'un içinde bekleyip beklemediğini merak etti. Belki McFeyffe‟la birlikte Cennet'e yükselişlerini görmüştü. Ama' o akıllı bir kızdı; şaşırmazdı bunlara. Olanların zararı yoktu demek ki sadece, arabasına kavuşabilmek için bir süre beklemesi gerekecekti.

"Haydi ama bebeğim," dedi eşine. "Canım kahvaltı istiyor. Ve eğer düşündüğüm gibiyse-"

"Çok berbat!" Marsha‟nın sesi nefret ve acıyla titriyordu. "Kendimi öldürecektim. Neden? Ben ne yaptım ki? Neyin cezası bu?"

"Ceza değil bu," dedi ona şefkatle. "Zaten geçip gidecek."

"Gerçekten mi?" Sesinde cılız bir umut vardı. "Emin misin?

"Eğer durumu doğru idare edebilirsek. Oturma odasında Uyuşukoğlan'la birlikte oturacağım; bekliyoruz."

"O zaten gördü," dedi Marsha gergin, boğuk bir sesle. "Tiksindi benden."

"Kedi kısmı çabuk tiksinir." Oturma odasına dönen Hamilton kendini divana atarak sabırla beklemeye başladı. Bir süre hiçbir şey kıpırdamadı. Sonra, karanlık yatak odasından, çok yavaş kıpırtılar duyuldu. Dışarı doğru biçimsiz ve hantal bir suret geliyordu. Hamilton'ın göğsünden bıçak gibi bir acıma duygusu koptu. Zavallı lanetlenmiş yaratık! Nedenini de anlayamıyordu.

Kapıdan dışarı bir şekil çıktı. Çirkin, güdük şekil karşısında durup ona baktı. Önceden hazırlıklı da olsa şok bütün benliğini kapladı. Marsha'yla olan benzerlik çok azdı. Şu fıçı gibi şişmiş ucube onun karısı mıydı?

Marsha'nın kaba yanaklarından aşağı gözyaşları döküldü. "Ne—" diye fısıldadı. "Ne yapacağım ben?"

Hızla doğrularak eşinin yanma koştu. "Çok uzun sürmeyecek. Bir tek senin başına gelmedi. Laws ayak sürüyerek yürüyor. Ve karikatürlerdeki zenciler gibi konuşuyor."

"Laws benim umurumda değil. Bana ne olacak?"

Değişim her yerini etkilemişti. Bir zamanlar yumuşacık olan kahverengi saçları şimdi kirli sicimler halinde ensesine ve omuzlarına karmakarışık sarkıyorlardı. Teni grileşmiş ve pütür pütür sivilcelerle

kaplanmıştı. Vücudu şekilsiz, yumrulu grotesk bir puding gibiydi. Elleri kocaman, tırnakları kara ve kırıktılar. Bacakları iki koca ayakla sonlanan beyaz kürklü sütunlara benziyorlardı. Her zamanki şık giysilerinin yerine kaba yünlü bir süveter, lekeli tüvit etek, tenis ayakkabıları ve kırışık erkek çorapları giyiyordu.

Hamilton inceleyerek çevresinde döndü. "Her şey uyuyor.

"Bunlar Tanrı'nın-"

"Bunların Tanrı'yla bir ilgisi yok. Bu Arthur Silvester adlı eski bir savaş gazisinin işi. Kendi tarikatına ve basmakalıp düşüncelerine dalmış, kafadan çatlak asker eskisinin. Ona sorarsan, senin gibi insanlar tehlikeli radikallerdir. Bir radikalin -genç bir radikal kadının nasıl olacağına dair de çok katı fikirleri var."

Marsha'nın kaba hatları acıyla burkuldu. "Bir karikatür gibi görünüyorum."

"Arthur Silvester'a göre üniversiteli, genç bir militan kadının görünmesi gerektiği gibi görünüyorsun. Bu hepimiz için çok zor olacak... Eğer bir an önce kendimizi Silvester'ın dünyasından dışarı atamazsak, işimiz bitik."

Pazar sabahı şafak daha henüz sökerken Hamilton evin içini dolduran çılgın bir yaygarayla uyandı. Her yanı tutulmuş durumda yataktan inmeye çalıştı ve Bili Laws'un pazar gününün erken saatleri için dehşetengiz bir olay öngördüğünü anımsadı.

Boru sesleri ve canhıraş çığlıklarla seyreden velvele oturma odasından geliyordu. Hamilton içeri girdiğinde televizyon alıcısının mucizevi bir biçimde kendi kendine çalışmaya başlamış olduğunu gördü; ekran hareketle dopdoluydu. Abartılı şekiller oradan oraya akıp çarpışıyorlardı; tüm ekran öfkeli kızıllar ve morlarla kaplı, başıboş bir girdap gibiydi. Hi-Fi kolonlarından kulakları sağır eden bir gök gürlemesi, acımasız ve duyarsız, lanetli bir cehennem uğultusu boşanıyordu.

Bunun bir pazar sabahı vaazı olduğunu anladı. Ve vaaz bizzat (Tetragrammaton) tarafından verilmekteydi.

Televizyonu kapattıktan sonra sessizce yatak odasına geri döndü. Marsha pencereden süzülen gün ışığının parlaklığından sakınmaya çalışarak mutsuz bir tepecik halinde yatağın içinde kıvrılmıştı. "Kalkma zamanı," diye seslendi. "Kadir-i Mutlak'ın oturma odasındaki patırtısını duymuyor musun?"

"Neden bahsediyor?" diye küskün mırıldandı Marsha.

"Belirli bir şey yok. Ya tövbe edersiniz ya da sonsuza dek lanetlenirsiniz. Her zamanki aşiret palavraları."

"Beni seyretme," diye yalvardı Marsha. "Ben giyinirken arkanı dön. Aman Tanrım, bir ucubeye dönüşmüşüm."

Oturma odasında televizyon alıcısı kendi kendine yine tam gaz bağırmaya başlamıştı; haftalık sıkıntı salatasına müdahale etmek olanaksızdı. Hamilton elinden geldiğince duymamaya çalışarak banyoya yürüdü ve yıkanıp tıraş olmanın ezeli rutinini yineledi.

Kapı zili çaldığında odasına dönmüş giyinmekle meşguldü.

"Geldiler," dedi Marsha'ya.

Kendisi de giyinmiş ve halen saçlarıyla mücadele etmekte olan Marsha ıstırapla feryat etmeye başladı. "Onlarla yüz yüze gelemem. Gönder onları."

Ayakkabılarını bağlarken, "Bak sevgilim," dedi kararlılıkla, "eğer eski haline geri dönmek istiyorsan—"

"Evde misinij?" Bill Laws'un sesiydi bu. "Ben kapıları açmak ve içeri girmek, şahib."

Hamilton aceleyle oturma odasına geçti. Laws karşısındaydı: ileri fizik öğrencisi! Kolları iki yana sarkık, gözlerinin akı porselen gibi, dizler bükük, vücut ipince, tuhaf bir ayak sürümeyle Hamilton'a doğru yaklaştı.

Hamilton'a bakarak "Görün hepinij," dedi. "Bak da gör şahib ben ne hale gelmek. Bütün bu olanlar zavallı jenciyi kıçından nasıl tekmelemek..."

Hamilton gülmek mi ağlamak mı gerektiğine karar veremeden, "Bunu bile bile mi yapıyorsun?" diye sordu.

"Javallı jenci hiçbir şey bilmemek." Boş gözlerle ona baktı. "Şen ne demek, Efendi Hamilton?"

"Sen ya tamamen Silvester'ın eline düşmüşsün, ya da bugüne dek gördüğüm en dalgacı herifsin."

Laws'un gözlerinde aniden kıvılcımlar çaktı. "Silvester'ın eline mi? Ne demek istiyorsun?" Konuşması düzelmişti; gerilmiş ve uyanıklaşmıştı birdenbire. "Ben her şeyden âlemlerin Tanrısı sorumludur sanıyordum."

"Konuşma şeklin bir numaraydı, öyle değil mi?"

Laws'un bakışları pırıldadı. "Mücadele ediyorum, Hamilton. Dürtü içimi kemiriyor zaman zaman beni zorlayışını hissediyorum. Ama ondan hep bir boy üstünüm." O sırada ;özüne Marsha ilişti. "Bu da kim?"

Hamilton yılgınlıkla açıkladı: "Eşim. Onu ele geçirdiler.

"Tanrım!" dedi Laws alçak sesle. "Ne yapacağız biz?"

Kapı zili yine çaldı. Marsha sızlanarak yatak odasına geri .caçtı. Bu kez gelen Miss Reiss'tı. Titiz bir iş giysisi içinde, öksesiz ayakkabıları ve beyaz çerçeveli gözlükleriyle canlı ve ciddi oturma

odasına daldı. Tutuk konuşarak, "Günaydın," dedi. "Mr. Laws bana-" şaşkınlıkla sustu. "Şu yaygara." Televizyondan dökülen uğultu ve çınlamaları kastederek, "Sizde de mi?" diye sordu.

"Tabii. Herkese tam muamele çekiliyor."

Miss Reiss belirgin biçimde gevşemişti. "O'nun sadece beni seçtiğini sanmıştım."

Aralık duran sokak kapısından içeri Charley McFeyfFe'ın ağrıdan iki büklüm olmuş sureti girdi. "Herkese selam," diye mırıldandı. İyice şişmiş olan çenesi sargılar içindeydi. Ensesine beyaz bir bez dolamış ve yakasının içine sıkıştırmıştı. Bastığı yere özen göstererek Hamilton'a doğru ilerledi.

"Üstesinden gelemiyor musun?" diye acıyarak sordu Hamilton.

McFeyffe somurtarak başını salladı. "Yapamıyorum."

"Nedir bütün bunlar?" diye sordu Miss Reiss. "Mr. Laws bize açıklamak istediğiniz şeyler olduğunu söyledi. Tezgâhlanan şu tuhaf komplo ile ilgili bir şeyler."

"Komplo mu?" Hamilton ona huzursuzca baktı. "Bu pek de uygun bir terim olmadı."

Miss Reiss söylenmek isteneni yanlış algılayarak şevkle, '-'Katılıyorum," dedi. "Basit bir komplonun çok ötesinde bir Hamilton vazgeçti. Yatak odasının kapısını ivedilikle çaldı. "Dışarı gel, canım. Hastaneye gitme zamanı."

Acılı bir bekleyişin ardından Marsha ortaya çıktı. Kalın bir palto ve kot pantolon giymiş ve sıçan gibi saçlarını saklayabilmek için de başını kırmızı bir eşarpla sarmıştı. Makyaj yapmamıştı; sadece zaman kaybı olurdu nasılsa. Benzi uçmuş durumda, "Pekâlâ," dedi. "Ben hazırım."

Hamilton, McFeyffe�much ın Plymouth'unu hastane avlusuna park etti. Beşi bir arada çakılların üzerinden hastane binalarına doğru giderlerken Bill Laws, "Bütün bunların anahtarı Silvester mi?" diye sordu.

"Bütün bunlar bizzat Silvester'ın kendisi," dedi Hamilton. "Asıl anahtar senin ve Marsha'nın gördüğü düş. Ve diğer bazı gerçekler senin yürüyüşündeki ve onun da görünüşündeki değişiklikler. İkinci Babistler'in toplumsal güçleri. Bütün bu dünya merkezli evren. Arthur Silvester'ın içini dışını bildiğimi düşünüyorum. Özellikle de beş para etmez ciğerini.”

"Emin misin?" dedi Laws kuşkuyla.

"Sekizimiz birden Bevatron'da proton demetinin içine düştük. Bu süre zarfında içimizden bir tek kişinin bilinci yerindeydi, bir tek referans noktası vardı. Silvester kendini hiç kaybetmemişti."

"Ve de," dedi Laws pratik bir sonuca vararak, "biz aslında burada değiliz."

"Fiziksel olarak Bevatron'un zemininde sırtüstü yatıyoruz. Ama düşüncelerimiz burada. Işının serbest enerjisi Silvester'ın kişisel dünyasını halka açık bir evrene dönüştürdü. Kafadan çatlak bir yobazın mantığına tutsak olduk; otuzlu yıllarda Chicago'da oluşturulmuş, tahtaları eksik bir tarikatı seçmiş yaşlı bir adamın. Sofuca batıl ve cahil tüm itikatlarının işlediği özel evrenindeyiz. Biz adamın kafasının içindeyiz." Eliyle çevreyi gösterdi. "Bu topraklar. Bu arazi. Bir beynin kıvrımları gibi; Silvester'ın beyninin tepeleri ve vadileri."

Miss Reiss, "Aman Tanrım!" diye fısıldadı. "Onun gücü altındayız. Bizi mahvetmeye çalışıyor."

"Olup bitenin farkında olduğundan çok kuşkuluyum, ironik olan da bu zaten. Büyük olasılıkla Silvester bu

dünya ile ilgili hiçbir tuhaflık görmüyor. Niçin görsün ki? Bütün yaşamını geçirdiği kendi fantezi dünyası burası."

Hastane binasına girdiler. Görünürde kimsecikler yoktu; bütün odalarda (Tetragrammaton)'un pazar sabahı vaazı gümbürdüyordu.

"Tamam, işte," diye kabullendi Hamilton. "Bunu unutmuştum. Dikkatli olmak zorundayız."

Danışma masası boştu. Bütün görevliler vaazı dinliyor olmalıydılar. Mekanik rehberi karıştıran Hamilton, Silvester'ın oda numarasını buldu. Bir dakika sonra sessiz hidrolik asansörün içinde üst katlara yükseliyorlardı.

Arthur Silvester'ın oda kapısı ardına dek açıktı. İçeride zayıf ve yaşlı adam dimdik oturmuş, dikkatle televizyon seyretmekteydi. Yanında Mrs. Edith Pritchet ve oğlu David vardı. Mrs. Pritchet ve David huzursuzca kıpırdanıyorlardı; içeri girmekte olan grubu biraz rahatlayarak selamladılar. Ancak Silvester hiç hareket etmedi. Amansızca, fanatik bir katılık içinde yüzünü Tanrı'sına dönmüş, odayı dolduran kavgacı, meydan okuyucu düşünceler girdabına gömülmüştü.

Arthur Silvester'ın kendisini yaratanı tarafından hitap edilir durumda bulmasına hiç şaşırmadığı apaçıktı. Belliydi ki bu onun her zamanki pazar sabahının bir parçasıydı. Bu saatlerde haftalık manevi besinini sindiriyordu.

David Pritchet huysuzca Hamilton'un yanına sokuldu. "Bu da kim ola?" dedi parmağıyla ekranı göstererek. "Dayanılacak gibi değil." Orta yaşlı ve tombul annesi, yumuşak yüzünde her türlü kavrayış ifadesinden uzak, oturmuş bir elmayı zarifçe dişlemekle meşguldü. Odanın içerisinde çın çın öten zırıltıya gösterdiği belli belirsiz bir tiksintinin dışında, ekranda olup bitenlere tamamen ilgisizdi.

Hamilton çocuğa, "Bunu açıklaması oldukça zor," dedi. "Daha önce O'nunla hiç karşılaşmamışsındır."

Arthur Silvester'ın yaşlı, kemikli kafası hafifçe döndü; bir çift katı ve amansız göz Hamilton'a dikildi. Hamilton'ın içini buz kestiren bir sesle, "Konuşmak yok," dedi. Başka bir şey eklemeksizin ekranına geri döndü.

Dünyasına düştükleri adam buydu işte. Hamilton kazadan beri ilk kez saf ve tartışmasız bir dehşet duydu içinde.

"Ben öyle şanmak ki," dedi Laws ağzının kenarından, "yani javallı jenci bu konuşmayı hep dinleyecek galiba, şahib."

Laws'un söyledikleri doğruya benziyordu. O sahneyi bir kez ele geçirdiğinde ne kadar kalırdı ki?

On dakika sonra Mrs. Pritchet dayanabileceği en son noktaya gelmişti. Öfkeli bir iniltiyle doğruldu ve odanın gerilerine, diğerlerinin yanma geldi.

"Olacak şey değil," diye yakındı, "şu ağzı kalabalık papazları da hiç çekemem doğrusu. Bu kadar çok kuru gürültüyü bütün hayatım boyunca bir arada duymamıştım."

Neşelenen Hamilton "Vazgeçecektir," dedi. "Soluksuz kalıyor."

Yüzünü hoşnutsuzluk içinde buruşturarak, "Bu hastanedeki herkes seyrediyor," diye açıkladı Mrs. Pritchet. "Bunlar David için iyi değil... Dünyayı rasyonel bir gözle görecek biçimde yetiştirdim onu. Burası ona uygun bir yer değil."

"Haklısınız," diye destekledi Hamilton, "kesinlikle delil-"

Mrs. Pritchet, "Oğlumun iyi bir eğitim almasını istiyorum," diye süslü şapkasını sallaya sallaya gevezelik etmeyi sürdürdü. "Büyük klasikleri okusun, yaşamın güzelliklerinden tat alsın. Babası Alfred B. Pritchet'ti; *llyadâ'*nın o mükemmel çevirisini gerçekleştiren kişi. Sıradan insanların yaşantılarında büyük sanatın da bir payının

olması gerektiğini düşünüyorum; ya siz? Bu, varlığımıza zenginlik ve anlam katabilir."

Mrs. Pritchet de en az (Tetragrammaton) kadar sıkıcıydı.

Miss Joan Reiss sırtı ekrana dönük durumda, "Buna bir dakika daha katlanabileceğimi sanmıyorum," dedi. "Şu berbat yaşlı adamın orada oturmuş, bu zırvaları yalamadan yutuşuna hele bir bakın." Gergin yüzü seyiriyordu. "Her ne olursa artık, alıp kafasına indirmek istiyorum."

"Hanım şahib," dedi Laws, "bu yaşlı adam, efendim, eğer böyle bir şeye kalkışırşanıj, şijin işiniji hiç olmadığınıj gibi bitirir."

Mrs. Pritchet, Laws'un konuşma biçimini yavan bir ilgiyle dinledi. "Nerelisiniz, Mr. Laws?"

Laws düzgün düzgün, "Clinton, Ohio," dedi. Kadına hiddetli bir bakış fırlattı; böyle bir soru beklemiyordu.

Mrs. Pritchet o yumuşak neşesini yitirmeden, "Clinton, Ohio," diye yineledi. "Oradan geçmiştim. Clinton'un çok hoş bir opera binası yok muydu?"

Hamilton eşine dönerken Mrs. Pritchet en sevdiği operaları saymakla meşguldü. "İşte hiçbir dünya kalmasa bile fark etmeyecek bir kadın," dedi Marsha'ya.

Alçak sesle konuşmuştu. Ama, tam o sırada, vaazın gümbürtüsü aniden kesildi. Ekrandaki öfke girdabı kayboldu; oda bir anda sessizliğe gömülüverdi. Hamilton ağzından dökülen son sözcüklerin sessizlikte bir boru gibi öttüklerini üzüntüyle fark etti.

Yavaşça, amansızca Silvester'ın yaşlı kafası çöpten boynunun üzerinde döndü. "Pardon?" dedi soğuk ve alçak bir sesle. "Bir şey mi söylemiştiniz?"

"Bak bu doğru," diye yanıtladı Hamilton; artık geri adım atmak için çok geçti. "Seninle konuşmak istiyorum, Silvester. Biz yedimizin görülecek bir hesabımız var. Ve hesap pusulasını da sen alacaksın."

Köşedeki televizyon alıcısının ekranı popülerleştirilmiş ilahiler söyleyen bir grup mutlu meleği gösteriyordu. Melekler boş bakışlarla iki yana gevşek gevşek sallanıyor, hüzünlü ritme hafif bir şov katıyorlardı.

Hamilton gözlerini yaşlı adamın üzerinden ayırmadan, "Bir sorunumuz var," dedi. Büyük olasılıkla Silvester yedisini birden cehennemin dibine gönderme gücüne sahipti. Ne de olsa, burası onun dünyasıydı; eğer (Tetragrammaton)'dan torpilli biri varsa, bu mutlaka Silvester'dı.

"Hangi sorunmuş bu?" diye sordu Silvester. "Topunuz birden tam ibadet vakti niçin buradasınız?"

Hamilton ona aldırmadan devam etti; "Yaşadığımız kaza hakkında bir şeyler keşfettik. Bu arada, yaralarınız ne durumda?"

Kendinden hoşnut olmanın küçümseyici gülüşü yaşlı adamın solgun yüzünde dolaştı. "Yaralarım," diye açıkladı, "çoktan iyileştiler. İnanç sayesinde, bu her şeye burnunu sokan doktorların sayesinde değil, inanç ve dua kişinin her türlü sınavı atlatmasını sağlar." Ardından, "Sizin 'kaza' dediğiniz şey yaratanın bizi yargılamasıydı," diye ekledi. "Ne tür malzemeden dokunduğumuzu anlamak için O'nun bir yöntemiydi."

"Ama, bakın," diye kendinden emin gülümseyerek protesto etti Mrs. Pritchet. "Yaratanın insanları bu tür sıkıntılı sınavlara tabi tutmayacağından eminim."

Yaşlı adam onu soğuk soğuk inceledi. Kesin bir ifadeyle, Tek Gerçek Tanrı," dedi, "katı bir tanrıdır. Uygun gördüğünce cezalandırır ya da ödüllendirir. Boyun eğmek bizim yazgımızdır. İnsanoğlu bu

dünyanın yüzeyine Kozmik Otorite'nin iradesini gerçekleştirmek üzere yerleştirilmiştir."

"Sekizimizden," dedi Hamilton, "yedisi düşüşün sadmesiyle kendinden geçmişti, içimizden sadece bir kişi bilincini yitirmedi. O da şendin."

Silvester, kendinden memnun, onayladı. "Ben düşerken," diye açıkladı, "Tek Gerçek Tanrıya beni esirgemesi için dua ettim."

"Neyden esirgemesi?" diye müdahale etti Mrs. Pritchet. Kendi sınavından mı?"

Hamilton onu aradan çıkararak devam etti: "Bevatron'un içinde dolaşan bir yığın serbest enerji vardı. Normal olarak her bireyin kendine özgü bir gerçeklik çerçevesi vardır. Ama biz hepimiz enerji demetinin içinde kendimizden geçmiş ve sen ise ayık olduğun için-"

Silvester dinlemiyordu bile. Israrla Hamilton'ın ardına, Bill Laws'a doğru bakmaktaydı. Çökük avurtlarında erdemden kaynaklanan bir öfkenin kızarıklığı vardı. "Şu gördüğüm," dedi alçak sesle, "renkli bir şahıs mıdır?"

"O bizim mihmandarımız," dedi Hamilton.

Silvester aynı tonda, "Devam etmeden önce," dedi, "o renkli şahsın odayı terk etmesini isteyeceğim. Burası beyaz bir insanın özel odasıdır."

Hamilton'ın verdiği yanıt ölçülü bir mantığın ürünü değildi. Söylediklerinin özrü yoktu; sözcükler ağzından savunulamayacak kadar doğal ve tepkisel dökülüvermişti. "Canın cehenneme!" diye haykırdı ve Silvester'ın suratının taş kesildiğini gördü. Eh, olan olmuştu artık. Bari tam yapsaydı şu işi. "Beyaz adam ha? Eğer şu ikinci Bab ya da ne karın ağrısıysa, şu tezgâhladığın (Tetragrammaton) safsatası, senin bu şekilde konuşmanı seyirci kalıp izleyecekse, sen ne kadar bir insan taklidiysen, o da ancak o

kadar beş para etmez, abuk sabuk bir ilah taklididir. Bu kadarı da size yeter."

Mrs. Pritchet nefesini tuttu. David Pritchet kıkırdadı. Miss Reiss ve Marsha çarpılmış gibi gerilediler. Laws yüzü acılı ve müstehzi, kaskatı duruyordu. Köşede bir yerde McFeyfFe şiş çenesini ovuşturuyor ve ne olup bittiğinin farkında bile değilmiş gibi görünüyordu.

Arthur Silvester yavaş yavaş ayağa kalktı. O artık sıradan bir insan değildi; o insanlığı çoktan aşmış, intikamcı bir varlıktı. Arıtıcı bir güç olarak kendi tarikatının ilahını, ülkesini, beyaz ırkı ve kişisel onurunu aynı anda savunmaya soyunmuştu. Tüm gücünü toparlayabilmek için bir an durakladı. Kupkuru gövdesi titredi ve vücudunun derinliklerinden yavaş yavaş yapışkan ve zehirli bir nefret dalgası taştı. "Senin," ! dedi, "bir zenci dostu olduğunu düşünüyorum."

"Aynen," diye kabullendi Hamilton. "Üstelik ateist ve de Kızıl. Eşimle tanışmış mıydın? Bir Rus casusudur. Dostum Bill Laws'u bilir misin? İleri fizik öğrencisidir; canının istediğiyle akşam yemeğine oturabilecek kadar kaliteli birisidir. O kadar ki-"

Televizyon ekranındaki melekler korosu şarkı söylemeyi kesmişlerdi. Görüntü titredi ve şiddeti gittikçe artan koyu renkli bir öfke dalgası halinde tehditkâr parıltılar saçılmaya başladı. Hoparlörlerden hüzünlü nağmeler çıkmıyordu artık; şimdi tüpleri ve kondansatörleri derin bir uğultu sarsıyordu. Uğultu giderek kulakları sağır edici bir gümbürtüye dönüştü.

Televizyon ekranından dışarı devasa dört şekil fırladı. Bunlar meleklerdi. İriyarı, kaba saba, kem gözleri parıldayan erkek melekler. Her biri en az iki yüz okka çekerdi. Dördü birden kanatlarını çırparak Hamilton'a yöneldiler. Kırışık suratında mutlu bir sırıtışla Silvester günahkârların tepesine inen ilahi adaleti seyretmek üzere zevkle kenara çekildi.

Hamilton Kozmik Yargı'yı ifa etmek üzere tepesine çöken ilk meleği vurarak düşürdü. Daha geride Bill Laws masa lambasını kapmıştı. İleri atılarak ikinci meleğin kafasına indirdi; sersemleyen melek kara derili kâfiri yakalamaya çalıştı.

"Aman Tanrım!" diye feryat etti Mrs. Pritchet. "Birisi polis çağırsın."

Durum umutsuzdu. Bir köşede McFeyffe uyuşukluğundan sıyrıldı ve meleklerden birine vurmaya çalışıp ıskaladı. Saf bir enerji dalgası üzerini kapladı ve McFeyffe sessizce yere yığılıp kalakaldı. Heyecanla naralar atan David Pritchet komodinin üzerindeki ilaç şişelerini kaparak meleklere rasgele fırlatıyordu. İriyarı, ablak suratlı bir meleğe iki yanından yapışan Marsha ve Miss Reiss çılgınca dövüşüyor, meleği yere çekip tırmalıyor ve tekmeliyor, tüylerini avuç avuç yoluyorlardı.

Ekrandan dışarı yeni melekler süzüldü. Bill Laws intikamcı bir kanat yığını altında kaybolurken Arthur Silvester kendini beğenmiş bir tatminle seyrediyordu. Sadece Hamilton ayakta kalmıştı, ama onun işi de bitmek üzereydi. Giysileri yırtık, burnu kan içinde, sonuna kadar kavga etmekte direniyordu. Hayâlarından tekmelenen bir melek daha yere indi. Ama saf dışı bırakılan her meleğin yerine altmış yedi ekran televizyondan tüm bir grup geliyor ve giderek üstünlüğü tamamen ele geçiriyorlardı.

Hamilton, Silvester'a doğru geriledi. "Eğer şu senin kokuşmuş dünyanın en ufak bir adaleti olsaydı-" diye soluk soluğa haykırdı, iki melek tepesine çullandılar; körleşmiş ve nefesi kesilmiş bir halde bacaklarının kendisini taşıyamadığını hissetti. Bir çığlık atan Marsha ona doğru gelmeye çalıştı. Işıldayan bir saç iğnesiyle meleklerden birini böbreğinden şişledi; melek uluyarak Hamilton'ı bıraktı. Masadan bir soda şişesi kapan Hamilton umutsuzca fırlattı. Şişe duvarda patladı; köpükler ve cam parçaları dört bir yana saçıldı.

Arthur Silvester tükürük saçarak geriledi. Miss Reiss'a çarptı; bir kedi gibi çevik olan kadın sıçrayarak döndü, onu şiddetle itti ve kaçtı. Silvester tökezleyerek yüzünde şaşkın bir ifadeyle öne düştü. Gevrek kafatası yatağın köşesine denk geldi; iki cisim çarpışırken keskin bir çat sesi duyuldu. Arthur Silvester inleyerek bayıldı...

Ve melekler kayboldu.

Gürültü dinmişti. Televizyon ekranı sessizleşti. Çeşitli yaralanma ve savunma pozisyonlarında yerlere dağılmış yaralı sekiz insan dışında hiç kimse kalmamıştı. Üstü başı ütülmüş olan McFeyffe tamamen baygındı. Arthur Silvester hareketsiz, gözleri donuklaşmış, dili dışarı sarkmış, bir bacağı seğirerek uzanıyordu. Doğrulan Bill Laws ayağa kalkmaya çabalıyordu. Mrs. Pritchet dehşet içinde kapıdan içeriye bakıyordu, yumuşak yüz kadarı umutsuzca gerilmişti. David Pritchet kollan hâlâ fırlatmakta olduğu elma ve portakallarla dolu dikilmiş, nefesini toparlamaya çalışıyordu.

Miss Reiss histerik kahkahalar arasında, "işini bitirdik," diye haykırdı. "Biz kazandık. Biz kazandık!'

Hamilton sersemlemiş halde eşinin titreyen vücudunu kavramaya çalıştı. Marsha, incecik ve soluk soluğa, ona sokuldu. "Sevgilim," diye dolu gözlerle fısıldadı, "her şey yolunda, değil mi? Bitti artık."

Yumuşak, kahverengi saçları Hamilton'ın yüzüne dalga dalga yayılıyordu. Pürüzsüz ve ılık tenini dudaklarında hissetti; vücudu o anımsadığı narin, ince, hafif ve çevik vücuttu. Küçük, şık, pamuklu bir bluz ve basma etekliği içinde Marsha onu şükran ve coşkuyla ferahlayarak kucakladı.

"Kuşku yok," diye mırıldandı Laws güçlükle ayağa doğrulurken. Bir gözü gittikçe şişerek kapanıyordu; giysileri lime limeydi. "ihtiyar pezevenk kendinden geçti. Onu bayılttık bu da işe yaradı. Artık o da bizden daha iyi durumda değil. Artık o da bilinçsiz."

"Biz kazandık," diye dürtüsel bir şekilde vurgulamaya devam ediyordu Miss Reiss. "Komplosundan kurtulduk onun."

Hastanenin dört bir yanından doktorlar üşüştüler. Tıbbi ilginin önemli kısmı Arthur Silvester'a yönelikti. Yaşlı adam yüzünü hafifçe buruşturarak televizyon alıcısının önündeki sandalyeye tırmanmayı başardı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, "iyiyim, sağ olun. Biraz başım dönmüş olmalı."

Yavaş yavaş kendine gelmekte olan McFeyffe mutlulukla çenesini ve ensesini elliyordu; lanetleri gitmişti. Neşeli bir narayla bandajlarım söküp attı. "Tanrıya şükür!"

"Şükretme," diye anımsattı ona Hamilton. "Hazır yakanı sıyırmışken vazgeç."

Bir doktor, "Burada neler oluyor?" diye sordu.

"Küçük bir itişme." Laws komodinin üzerinden devrilerek yerlere saçılmış çikolataları alayla gösterdi. "Sonunda fındıklıyı kimin alacağına karar veremedik."

Hamilton, "Yanlış olan bir tek şey kaldı," diye derin düşüncelerle mırıldandı. "Belki de teknik bir sorun sadece."

Ona sımsıkı sarılan Marsha, "Nedir?" diye sordu.

"Senin düşlerin. Hepimiz bilinçli ya da bilinçsiz Bevatron'da yatmıyor muyuz? Zaman içinde fiziksel olarak asılı değil miyiz?"

"Vay canına!" dedi Marsha kendine gelerek. "Bu dediğin gibi. Ama geri döndük güvendeyiz!"

"Öyle görünüyor." Hamilton onun kalbinin atışını ve, daha yavaş olmak üzere, göğsünün inip kalkışını hissedebiliyordu. "Önemli olan

da bu." Eşi ılık, yumuşak ve harikulade narindi. "Seni böyle bulduğum sürece..."

Sesi azalarak kesildi. Kollarındaki karısı gerçekten de narin ve zayıftı doğrusu. Çok zayıf.

"Marsha," dedi alçak sesle, "ters bir şey var."

Marsha'nın çevik vücudu aniden kasıldı. "Ters mi? Ne demek istiyorsun?"

"Giysilerini çıkar." Eteğin fermuarını aceleyle çekiştirmeye başladı. "Haydi — çabuk ol!"

Marsha gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırarak ondan uzaklaştı. "Burada mı? Ama sevgilim, bütün bu insanlar-"

"Haydi!" diye sertçe azarladı.

Marsha bluzunu şaşkınlık içinde çözmeye başladı. Üzerinden sıyırarak yatağın üzerine attı ve eteğini çıkarmak için eğildi, insanlar onun çamaşırlarından da kurtulup odanın ortasında çırılçıplak kalmasını sarsılmış ve dehşete kapılmış bir halde izlediler.

Marsha, bir arı gibi cinsiyetsizdi.

Hamilton, "Şu haline bak," diye vahşice suçladı. "Tanrı aşkına, baksana! Hissedemiyor musun?'

Marsha eğilerek kendini hayretler içinde inceledi. Göğüsleri tamamen gitmişti. Vücudu düzgün, hafifçe köşeli, birincil ve ikincil seks özelliklerinden tamamen yoksundu. İnce, kılsız, sanki çok genç bir oğlan çocuğu gibiydi. Ama o bile sayılmazdı; hiçbir şey yoktu. Tamamen ve su götürmez biçimde nötrdü.

"Ne?" diye korku içinde konuşmaya çalıştı. "Anlamıyorum."

"Geri dönemedik," dedi Hamilton. "Burası bizim dünyamız değil."

"Ama melekler," dedi Miss Reiss. "Onlar kayboldu."

Normal boyutlarına dönmüş çenesini okşayarak itiraz etti McFeyffe: "Benim de diş apsem kayboldu."

Hamilton ona dönerek, "Bu Silvester'ın dünyası da değil," dedi. "Bir başkasının. Üçüncü bir kişinin. Ulu Tanrım hiçbir zaman geri dönemeyeceğiz." Çevresindekilere ıstırap içinde yalvardı. "Daha kaç dünya var? Bu bizim başımıza daha kaç kez gelecek?"

9

Sekiz kişi Bevatron'un zeminine saçılmışlardı. Hiçbirinin bilinci tam olarak yerinde değildi. Darmadağınık tüten yıkıntılar, kömürleşmiş madeni payandalarla gözlem platformunun beton parçaları, bir zamanlar üzerinde durduldan malzeme, çevrelerinde karmakarışık uzanıyordu.

Sağlık görevlileri ip merdivenlerden aşağı salyangozlar gibi ağır ağır sürünerek iniyorlardı. Mıknatıs gücünün ve proton demetinin iniltisinin kesilmesiyle birlikte sekiz bedene erişmeleri fazla zaman almayacaktı.

Yatağında bir o yana, bir bu yana dönen Hamilton bu bir türlü bitmek bilmeyen tabloyu gözlüyordu. Yeniden ve yeniden inceledi; görünümü her yönüyle gözden geçirdi. Yavaş yavaş uyanıyor gibi olduğunda görüntü bulanıklaştı. Huzursuz uykusuna geri döndüğünde ise görüntü berrak, keskin ve tamamen belirgin biçimde yine ortaya çıktı.

Hamilton'ın yanında eşi, uykusunda kıvrılıp iç çekiyordu. Belmont kasabasında sekiz insan uyku ile uyanıklık arasında gidip gelerek o yana, bu yana dönüyor, Bevatron'un hatlarını, eğri büğrü dağılmış şekilleri tekrar tekrar görüyorlardı.

Manzaranın ayrıntılarını öğrenmeye çabalayan Hamilton her şekli santim santim irdeledi.

İlki ve en güç olanı kendi fiziksel bedeniydi. Son düşen o olmuştu. Betona sersemletici bir güçle çarpmış, kolları iki yana açık ve bir bacağı altına kıvrılmış durumda sere serpe uzanıyordu. Belli belirsiz,

hafif bir nefesin dışında hareketsizdi. Keşke ona erişebilmesinin bir yolu olsaydı... Ona haykırabilse, uyandırsa, öylesine bağırıp çağırsa ki bilinçsizliğin karanlıklarından koparıp alabilse. Ama umut yoktu.

Biraz ileride McFeyffe'ın gövdesi yığılıydı. Adamın etli suratında öfkeli bir şaşkınlığın izleri vardı; tek elini olmayan bir korkuluğu yakalamak istercesine ileri uzatmıştı. Şişman yanağından aşağı ince bir kan sızıyordu. McFeyffe yaralanmıştı; bundan kuşku yoktu. Nefesi kabalaşmış, düzensizleşmişti. Pardösüsünün altında göğsü acıyla inip kalkıyordu.

McFeyffe'ın ardında yatan Miss Joan Reiss'tı. Molozların altına yarı yarıya gömülmüş, nefes almaya çalışıyor, kolları ve bacaklarıyla üzerindeki sıva ve beton parçalarını refleksle itmeye çabalıyordu. Gözlüğü kırılmıştı. Giysileri yırtık ve buruşuktu, alnının sağ yanında çirkin görünümlü bir bere oluşmuştu.

Kendi eşi, Marsha, çok uzakta değildi. Devinimsiz şekli gördüğünde Hamilton'ın kalbi üzüntüyle sıkıştı. Onu da uyandırabilmek diğerlerinde olduğu gibi olanaksızdı. Kendinden geçmiş durumda, bir kolu altında kalmış, dizleri yarı cenin pozisyonunda bükülmüş, başı bir yana dönük, dağılmış kahverengi saçları boynuna ve omuzlarına saçılmıştı. Dudaklarındaki hafif bir nefes titremesinin dışında hareketsizdi. Giysileri tutuşmuştu; donuk kıvılcımlardan oluşan bir hat yavaş yavaş ama kaçınılmaz olarak vücuduna doğru ilerliyordu. Genzi yakan bir duman bulutu zarif bacaklarını ve ayaklarını kısmen örtecek tarzda üzerine çökmüştü. Yüksek ökçeli ayakkabılarından teki kopup gitmiş, birkaç metre ötede kimsesiz ve terk edilmiş yatıyordu.

Mrs. Pritchet, yanarak berbat olmuş, zevksiz, çiçekli giysilerinin grotesk örtüsü altında titreyen bir et yığını halindeydi. Düşen sıva parçaları o inanılmaz şapkasını lapa gibi ezmişti. Sarsıntının şiddetiyle elinden fırlayan cüzdanı açılmış, içindekiler dört bir yanına dağılmıştı.

David Pritchet yıkıntıların altında neredeyse kaybolmuş gibiydi. Bir kez yüksek sesle inlediği duyuldu. Bir kez de kıpırdadı. Göğsünün üzerine düşen kıvrık metal parçası kalkmasına engel oluyordu. Salyangoz hızındaki sağlık görevlileri ona doğru ilerlemekteydi. Sorunu neydi bu lanet heriflerin? Hamilton çığlık atmak, isterik bir biçimde bağırmak istiyordu. Niçin biraz daha acele etmiyorlardı? Dört gece geçmişti...

Ama orada değil. O dünyada, gerçek dünyada, geçen sadece birkaç saniyeydi.

Paçavra yığınına dönmüş güvenlik perdesinin içinde zenci mihmandar Bili Laws uzanıyordu, ince ve uzun vücudu seğirdi; tütmekte olan bir organik madde yığınına açık ve donuk gözleriyle görmeden bakıyordu. Bu yığırî Arthur Silvester'ın zayıf, kuru bedeniydi. Yaşlı adam kendinden geçmişti. Kırılan omurgasının ağrısı ve şoku benliğindeki son kıvılcımı da alıp götürmüştü, içlerinde en ağır yaralı olan oydu.

işte oracıkta yatıyorlardı, sekiz adet örselenmiş ve yanmış beden. Cesaret kırıcı bir manzara. Ama Hamilton rahat yatağında, zarif ve hoş eşinin yanında sağa sola huzursuzca dönerken, kendini yine orada bulabilmek için birçok şeyi feda etmeye hazırdı. Bevatron'a dönebilmek ve hareketsiz yatan kendi bedenini uyandırabilmek için... Böylece başıboş dolaşan ruhunu, içinde kaybolduğu dehlizlerden çekip çıkarabilecekti.

Bütün olası evrenlerde pazartesiler hep aynıydı. Sabah saat sekiz buçukta Hamilton Güney Pasifik banliyö treninde kurulmuş, San Fransisco Chronicle'ın son sayısını dizlerine yaymış, kıyı boyunca yukarı Elektronik Gelişim Ajansı'na doğru gitmekteydi. Tabii, böyle bir yerin hâlâ olduğunu varsayarsak. Bunu söyleyebilmek için henüz erkendi.

Çevresinde huzursuz bürokratlar sigara içiyor, çizgi romanlar okuyor ve spor tartışıyorlardı. Koltuğunda kamburunu çıkarmış

oturan Hamilton huzursuzca gözlemledi onları. Birilerinin düş dünyasındaki çarpık kuklalar olduklarını biliyorlar mıydı acaba? Belli ki hayır. Her zamanki gibi pazartesi rutinlerini yineliyor ve yaşantılarının her yönünün göze görünmeyen bir varlık tarafından denetlendiğinden habersiz görünüyorlardı.

O varlığın kimliğini tahmin etmek pek de zor değildi. Olası ki, grubun sekiz üyesinden yedisi bunu çoktan anlamışlardı. Eşi bile. Marsha kahvaltı sırasında karşısına ciddi bir yüzle oturmuş ve "Mrs. Pritchet," demişti, "bütün gece düşündüm bunun üzerinde. Eminim."

"Niçin eminsin?" diye sormuştu Hamilton ekşi ekşi.

"Çünkü," diye yanıtlamıştı Marsha güvenle, "bu tür şeylere inanabilecek tek kişi o." Ellerini dümdüz bedeni üzerinde gezdirmişti. "Tam onun bizim üzerimize yıkacağı cinsten aptalca bir Viktorya dönemi ahlakı."

Eğer kafasında hâlâ en ufak bir kuşku kalmış idiyse, o da trenin Belmont'tan hızla çıkışı sırasında gözüne çarpan bir manzarayla dağıldı. Küçük bir kulübenin önünde hurda demir yüklü bir arabaya koşulu bir at duruyordu: terk edilmiş otomobillerin paslı parçalarını taşıyordu. Ata pantolon giydirilmişti.

İki yana sallanan vagonun ucunda bir kondüktör belirerek, "Güney San Fransisco," diye bağırdı. Hamilton gazetesini cebine yerleştirerek çıkışa doğru ilerleyen seyrek işadamı kalabalığına katıldı. Birkaç dakika sonra Elektronik Gelişim Ajansı'nın beyaz binalarına doğru uzun adımlarla ilerlemekteydi. En azından şirket yerli yerindeydi... bu da iyi bir başlangıç sayılırdı. Parmaklarını çaprazlayarak işinin de bu dünyanın bir parçası olması için dua etti.

Doktor Guy Tillingford onu dış ofiste karşıladı. "Bakıyorum erkenden görev başındasın," diye hararetle elini sıktı. "Haftaya iyi bir başlangıç yapıyorsun, demek."

Hamilton gözle görünür biçimde gevşeyerek pardösüsünü çıkarmaya başladı. EGA vardı ve o hâlâ bir işe sahipti. Tillingford, bu çarpık ülkede, onu işe almıştı; en azından bu kadarı geçerliydi. Not defterindeki dertler listesinden koca bir madde silinebilirdi.

Tillingford onu koridordan aşağı laboratuvarlara doğru götürürken "Teşekkür ederim," dedi Hamilton ihtiyatla. "Bana bir gün izin vermiş olmanız çok nazikçeydi."

"Sonuç nasıl?" diye sordu Tillingford.

İşte şimdi kalakalmıştı. Silvester'ın dünyasında Tillingford onu İkinci Bab‟ın peygamberiyle görüşmeye göndermişti. Bu durumun hâlâ geçerli olması çok küçük bir olasılıktı... aslında, söz konusu bile değildi.

Hamilton duraklayarak, "Fena sayılmaz kanımca," dedi. "Tabii, biraz benim ilgim dışında."

"Yeri bulmakta zorluk çektin mi?"

"Hiç çekmedim." Hamilton bu dünyada tam olarak ne yapmış olduğunu kan ter içinde merak ediyordu. "Çok-" diye başladı. "Çok sağ olun. Daha ilk günden böyle izin vermeniz. "

"Hiç kafanı yorma. Sadece bir tek şeyi söyle bana." Tillingford laboratuvar kapısında bir an durakladı. "Kim kazandı?"

"Kikim mi kazandı?"

"Ödülü sizinki mi aldı?" Sırıtan Tillingford sırtını dostça yumrukladı. "Vay be, eminim almışsınızdır. Yüzünün ifadesinden anlayabiliyorum."

İriyarı Personel Müdürü kolunun altında kalın bir çantayla koridor boyunca geliyordu. "Nasıl gitmiş?" diye sordu ıslak bir kıkırtıyla. Hamilton'ın koluna çok bilmiş bir ifadeyle hafifçe vurdu. "Bize

göstereceğin bir şey var mı? Bir kurdele, falan?"Tillingford sır verircesine "Bizden gizliyor," dedi. "Ne dersin, Ernie? Şirket bülteninde bu olaya bir yer verelim mi? Personelin ilgisini çekecektir."

"Çok haklısın," diye katıldı Personel Müdürü. "Şunu not alayım." Hamilton'a dönerek, "Kedinizin adı ne demiştiniz?" diye sordu.

"Ne?" diye afalladı Hamilton.

"Cuma günü, bu konuyu konuşurken. Bak şu işe şimdi, anımsayamıyorum. Bülten için adında harf hatası olmasını istemiyorum da."

Bu evrende Hamilton'a bir gün izin verilmişti -yeni işindeki ilk çalışma günüUyuşukoğlan'ı bir evcil hayvan yarışmasına sokabilmesi için! içten içe inledi. Mrs. Pritchet'in dünyası bazı yönleriyle Arthur Silvester'ınkinden daha belalı bir sınav olacak gibiydi.

Evcil hayvan yarışmasının tüm ayrıntılarını öğrenen Personel Müdürü aceleyle ayrılarak Hamilton ve patronunu baş başa bıraktı. O an gelmişti, artık daha fazla ertelenemezdi.

Hamilton canını dişine takarak "Doktor," dedi, "size bir itirafta bulunacağım. Cuma günü işe yeni başlayacağım için o denli heyecanlıydım ki ben-" Yalvarırcasına gülümsedi. "Yani, açıkçası neler konuştuğumuz hakkında hiçbir şey anımsamıyorum. Kafamın içinde her şey bozbulanık halde."

Ona dalgın bir bakış atan Tillingford, "Anlıyorum, evladım," dedi teskin ederek, "içine dert olmasın. Ayrıntılar üzerinde duracak bol vaktimiz var. Daha çok uzun bir süre aramızda olacağına inanıyorum."

"Doğrusunu isterseniz," diye atıldı Hamilton, "görevimin ne olduğunu bile anımsamıyorum. Gülünç, değil mi?"

Bu söz üzerine beraberce kahkahalarla güldüler.

Tillingford yaşaran gözlerini neşeyle silerken "Bu gerçekten de çok hoş, aslanım," dedi. "Ben de hayatta her şeyi gördüm sanırdım."

"Acaba siz-" Hamilton o an aklına gelmiş gibi sordu. "Ayrılmadan önce konuştuklarımızı kısaca bir özetleyebilir miydiniz?"

"Eh," dedi Tillingford. Neşesi kısmen kayboldu; ciddi, önemli bir iş yapıyormuş havasında düşünceli bir ifade takındı. Bakışları çok uzaklarda, sorunu kafasında her yönüyle irdeliyor gibiydi. "İşin özü üzerinde durmanın zararı olacağını sanmam," dedi. "Ara sıra işin temeline geri dönmekte yarar olduğunu hep söylemişimdir. Rotamızdan da bu sayede pek fazla sapmamış oluruz."

"Doğru," diye katıldı Hamilton her ne halttan bahsediliyor idiyse, uyum sağlayabileceği bir şey olması için dua ederek. Edith Pritchet'e göre dev bir elektronik araştırma kompleksinin işlevi neyin nesi olabilirdi ki?

"EGA," diye başladı Tillingford, "senin de idrak edeceğin üzere ülkemizin toplumsal örgüsünde önemli bir yer tutar. Yerine getirmesi gereken yapısal bir görevi vardır. Ve EGA da bu görevi yerine getiriyor."

Hamilton "Kesinlikle," dedi.

"Bizim burada, EGA'da yaptığımız basit bir iş olmanın çok ötesinde. Diyebilirim ki, basit bir ekonomik atılım olmanın ötesindeyiz. EGA para kazanmak amacıyla oluşturulmuş bir kurum değildir."

Hamilton "Aynı fikirdeyim," diye onayladı.

"EGA'mn ekonomik bir başarı olmasından böbürlenmek olguyu basite indirgemek olurdu. Ama gerçekte öyle, yine de. Bunun bir önemi yok Bizim buradaki görevimiz -ve bu büyük ve ödüllendirici bir

görevdirher türlü kâr ve kazanç kavramının ötesinde bir olgudur. Bu, özellikle senin için, daha çok geçerli. Sen, yeni başlayan idealist bir genç olarak, bir zamanlar beni sürüklemiş olan şevkle dürtüleniyorsun. Ben artık yaşlandım. Üzerime düşeni yaptım. Bir gün, belki de pek uzak sayılmayan bir gelecekte, unumu eleyip sırtımdaki bu yükü daha hevesli, daha enerjik ellere devredeceğim."

Doktor Tillingford elini Hamilton'ın omzuna koyarak onu EGA'nın olağanüstü geniş araştırma laboratuvarları şebekesinde gururla gezdirdi.

Coşkulu bir sesle, "Bizim görevimiz," dedi, "elektronik endüstrisinin dev kaynaklarını ve yeteneklerini kitlelerin kültür düzeylerinin yükseltilmesi için kanalize etmektir, insanlığın bünyesine sanatı sokmaktır."

Hamilton şiddetle kendini geri çekti. "Doktor Tillingford," diye haykırdı, "bu söylediklerinizi gözlerimin içine bakarak yineleyebilir misiniz?"

Tillingford ağzını şaşkınlıkla açıp kapatarak kalakaldı. "Ama, Jack-" diye kekeledi. "Ne-"

"Orada durmuş bu saçmalıkları nasıl anlatabiliyorsunuz? Siz eğitimli, zeki bir insansınız; dünyanın önde gelen araştırma istatistikçilerindensiniz." Kollarını iki yana sallayarak afallamış yaşlı adamın suratına kükredi. "Kendi zihninize hâkim değil misiniz? Tanrı aşkına — kim olduğunuzu anımsamaya çalışın. Bunu size yapmalarına izin vermeyin."

Hayret ve korkuyla gerileyen Tillingford kekeleyerek ellerini ürkekçe kavuşturdu. "Jack, evladım. Sana ne oldu böyle?"

Hamilton irkildi. Yararı yoktu; vaktini boşa harcıyordu. Aniden üzerine kahkahalarla gülme isteği çöktü. Ortam inanılmaz derecede saçmaydı; öfkesini boş yere harcamasa daha iyi olacaktı. Bu, zavallı

Tillingford'un suçu değildi. Tillingford'u suçlamak hurdacı arabasını çeken pantolonlu atı suçlamak gibi bir şeydi.

"Üzgünüm," dedi bitkin bitkin. "Moralim çok bozuk."

"Üzerimize iyilik sağlık," diye hayıflandı Tillingford kendini toparlamaya çalışırken. "İzninle bir saniye oturabilir miyim? Kalp sorunum var da. Önemli bir şey değil, paroksismal taşikardi denilen garip bir dert. Yaşlı saatin bazen hızlı çalışmasına yol açıyor. Affedersin." Bir yan büroya kaçtı; kapı çarparak kapandı, içeriden aceleyle açılan bir ilaç şişesinin ve içilen hapların tıkırtıları geldi.

Yeni işinden olmuştu belki de. Hamilton koridordaki sıralardan birine huzursuzca çöktü ve sigara paketini araştırmaya başladı. Uyum dönemi için iyi bir başlangıçtı doğrusu... Daha kötüsünü istese de beceremezdi.

Büronun kapısı temkinle usul usul açıldı. Gözleri dehşetten irileşmiş Doktor Tillingford dışarı çekingen bir bakış attı. "Jack," dedi belli belirsiz.

Hamilton başını kaldırmadan, "Ne var?" diye homurdandı.

"Jack," diye çekinerek sordu Tillingford, "kitlelere kültür aşılamak istiyorsun, değil mi?"

Hamilton iç çekti. "Tabii, Doktor." Doğrularak yüzünü yaşlı adama doğru çevirdi. "Bayılırım. Bugüne dek keşfedilmiş en müthiş şey."

Tillingford'un yüzü görünür biçimde ferahladı. "Tanrıya şükür." Özgüvenini kısmen kazanmış durumda, koridora çıkmaya cesaret edebildi. "Kendini işe başlayacak kadar güçlü hissediyor musun? Yani ben sana çok fazla sorumluluk yüklemek istemem."

Edith Pritchet'lerce düzenlenmiş ve doldurulmuş bir dünya. Gözünün önüne getirebiliyordu: arkadaş canlısı, yardımsever,

sakarin tadında. Güzel ve iyi olanların dışında hiçbir şeye kalkışmaksızın, düşünmeksizin, inanmaksızın.

Hamilton, "İşime son vermeyecek misiniz?" diye sordu.

"İşine son vermek mi?" Tillingford kirpiklerini kırpıştırdı. "Bu da nereden çıktı?"

"Size kabaca bağırdım."

Tillingford alçak sesle kıkırdadı. "Aklına bile gelmesin. Bak oğlum, baban benim en yakın dostlarımdandı. Arada bir birbirimize nasıl şiddetle bağırıp çağırdığımızı bir bilseydin. Hık demiş babanın burnundan düşmüşsün, ha, Jack?" Doktor Tillingford omzuna hafifçe vurarak onu merkez laboratuvarına doğru götürdü. Göz alabildiğince teknisyenlerle ve malzemeyle çevrelenmişlerdi: enerjiyle uğuldayan bir elektronik araştırma projeleri kompleksi.

Tatmin olmayan Hamilton, "Doktor," dedi, "size bir soru daha sorabilir miyim? Sadece merakımdan."

"Tabii evladım; nedir?"

"(Tetragrammaton) adında birini tanıyor musunuz?"

Doktor Tillingford'un kafası karışmış gibiydi. "Kimi tanıyor muyum? (Tetragrammaton) mu? Hayır, sanmıyorum. Anımsayabildiğim kadarıyla tanımıyorum."

Hamilton kasvetle, "Teşekkürler," dedi. "Sadece emin olmak istemiştim. Tanıyor olabileceğinizi düşünmemiştim."

Doktor Tillingford çalışma masalarının birisinden *Uygulamalı Bilimler Dergisi*'nin Kasım 1959 sayısını aldı. "Bu sayıdaki bir makale personelimiz arasında sıklıkla okunuyor. Her ne kadar günümüz için biraz eskimiş sayılsa da ilgini çekebilir. Yüzyılımızın en dikkate değer kişilerinden birisinin, Sigmund Freud'un yazıları üzerine bir çalışma."

Hamilton tekdüze bir sesle, "İyi," dedi. Her şeye hazırdı.

"Senin de kavrayacağın üzere, Sigmund Freud cinselliğin psikanalitik tanımını sanatçı güdüsünün yüceltilmesi olarak açıkladı. Sanatsal yaratıcılığa yönelik temel insancıl dürtülerin, eğer engellenirlerse, nasıl cinsel faaliyet tarzında dışa vurulduklarını gösterdi."

Boynunu büken Hamilton, "Öyle mi?" diye mırıldandı.

"Freud sağlıklı, engellenmemiş insanda cinsel dürtü bulunmadığını ve cinselliğe merak ya da ilgi duyulmadığını vurguladı. Geleneksel düşüncedekinin tam tersine olmak üzere, cinsellik tamamen yapay bir meşgaledir. Herhangi bir kadın ya da erkeğe olağan sanatsal çalışmaları için yeterince şans tanındığında —resim, edebiyat, müzik gibi— cinsel dürtü denilen şey kuruyup gider. Cinsellik, makineleşmiş toplum bireyi normal dışı engellemelerle kısıtladığında, sanatsal yeteneklerin kendini gizli kapaklı ortaya koyuş biçimidir."

"Kuşkusuz," dedi Hamilton. "Bunları lisedeyken öğrenmiştim. Ya da bunlar gibi bir şeyleri."

"Şansımız var ki," diye sürdürdü Tillingford, "Freud'un bu anıtsal buluşuna gösterilen ilk tepkilerin üstesinden gelinebildi. Şiddetli bir dirençle karşılaşmıştı, doğal olarak. Ama, ne mutlu ki, bu direnç artık kırıldı. Şu günlerde cinslerden ve cinsellikten bahseden aydın bir kişiyi nadiren görebilirsin. Bu terimleri tamamen klinik anlamlarında, anormal bir klinik durumu belirtmek amacıyla kullanıyorum."

Hamilton umutla sordu: "Alt sınıflar arasında geleneksel düşüncenin kalıntılarına hâlâ rastlanabildiğim mi söylüyorsunuz?

"Eh," diye itiraf etti Tillingford, "herkese ulaşabilmemiz zaman alacaktır." Eski coşkusu geri gelerek yüzünü ışıldattı. "Bu da bizim işimiz, aslanım. Elektronik zanaatının işlevi bu."

"Zanaat," diye mırıldandı Hamilton.

"Korkarım tam olarak bir zanaat sayamayız. Ama çok uzak da değil. Görevimiz, evladım, en ileri iletişim devresini, erişilmedik kovuk bırakmayacak aracı buluncaya dek araştırmalarımızı sürdürmektir. Beni izleyebiliyor musun?"

"Ben o noktaya çoktan vardım bile," diye yanıtladı Hamilton. "Yıllardır bir hi-fi donanımına sahibim."

"Hi-fi mi?" Tillingford zevkten dört köşe olmuştu. "Müzikle ilgilendiğini bilmiyordum."

"Sadece ses düzeyinde."

Tillingford ona aldırmadan devam etti. "Şirket senfoni orkestrasına katılacaksın demek ki. Aralık ayı başlarında Albay T.E. Edwards'in orkestrası ile yarışacağız. Şu işe bak, eski şirketine karşı çalma fırsatı bulacaksın. Hangi müzik aletini çalıyorsun?"

"Ukulele."

"Henüz acemisin, ha? Ya eşin? O da bir şey çalabiliyor mu?"

"Rebap."

Kafası biraz karışan Tillingford konuyu değiştirdi. "Bak, bunları daha sonra görüşebiliriz. İşe başlamak için sabırsızlanıyor olmalısın."

Öğleden sonra saat beş buçukta, Hamilton'ın çizimlerini bırakmasına ve zanaatının avadanlıklarını kaldırmasına izin verildi. Eve dönüş yolundaki diğer işçilere katılarak kurum binalarından sevinçle uzaklaştı, caddeye açılan iki yanı ağaçlıklı çakıl yola çıktı.

Tam tren istasyonu için çevresine bakınmaya başlamıştı ki tanıdık mavi renkli bir otomobil kaldırıma yanaşarak yanında durdu. Arabasının direksiyonunda İpeksi oturuyordu.

"Vay anasını!" dedi — ya da demek istedi. Aslında, ağzından çıkan sözcükler Aa, ne tuhaf olmuştu. "Burada ne yapıyorsun? Ben de senin peşine düşmeyi planlıyordum."

İpeksi arabanın kapısını gülümseyerek açtı. "Kayıt fişinden adını ve adresini buldum." Direksiyondan sallanan beyaz karton parçasını işaret etti. "Demek gerçeği söylüyormuşsun. W. ne anlama geliyor?"

"Willibald."

"İnanılacak gibi değilsin."

Hamilton ona kederle bakarken, İpeksi birinci vitese takarak gaza bastı ve araba sarsılarak ileri atıldı.

"Benim kullanmama aldırmazsın, değil mi?" diye özlemle sordu İpeksi. "Senin şu küçük arabanı öyle seviyorum ki... Çok temiz ve sevimli, üstelik kullanması da çok kolay."

Hâlâ hayretler içindeki Hamilton, "Kullan," dedi. "Sen Marsha'yı mı aradın?"

İpeksi sakince, "Kadın kadına uzun uzun konuştuk," dedi.

"Ne hakkında?"

"Senin hakkında."

"Ne olmuş bana?"

"Nelerden hoşlanırsın. Neler yaparsın. Oh, senin hakkında her şey. Kadınların nelerden bahsettiklerini bilirsin."

Umarsız bir sessizliğe gömülen Hamilton, El Camino Real'e ve çeşitli banliyölere dağılmak üzere yarımada boyunca yukarı akıp giden otomobillere görmeksizin baktı. Yanında İpeksi neşeyle sürüyor, küçük yüzühün keskin hatlarından mutluluk okunuyordu. Bu lekesiz dünyada İpeksi de köklü bir değişime uğramıştı. Sarı saçları

iki kalın örgü halinde sırtına iniyordu. Beyaz bir bluzla koyu mavi, sade bir etek giymişti. Ayaklarında sade, süssüz lastik spor ayakkabıları vardı. Her yönüyle masum bir okullu kız görünümündeydi. Makyajı yoktu. O çapkın avcı bakışı kaybolmuştu. Vücudu da, aynı Marsha'nınki gibi, hiç gelişmemişti.

"Görmeyeli nasılsın?" diye kuru kuru sordu Hamilton.

"Çok iyi.”

"Seni son görüşümü," dedi dikkatle, "anımsıyor musun? Neler olduğu hatırında mı?"

"Tabii ki," dedi İpeksi kendinden emin. "Sen, ben ve Charley McFeyffe birlikte San Fransisco'ya gittik."

"Ne yapmaya?"

"Mr. McFeyffe kilisesini ziyaret etmek istedi."

"Ya ben?"

"Sanırım sen de. İkiniz içeride kayboldunuz."

"Sonra ne oldu?"

"Fikrim yok. Arabanın içinde uyuyakalmışım."

"Sen hiçbir şey görmedin mi?"

"Ne gibi?"

Bir şemsiyenin ucunda sallanan yetişkin iki adam demek garip olacaktı. O da demedi. Onun yerine, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Belmont'a mı dönüyoruz?"

"Tabii. Nereye olacaktı ki?"

"Benim evime mi?" Bu dünyaya uyum sağlayabilmek epey zaman alacak gibiydi. "Sen, ben ve Marsha-"

"Akşam yemeğimiz hazır bile," dedi İpeksi. "Ya da biz oraya varır varmaz hazır olacak. Marsha işyerime telefon etti, çarşıdan neler istediğini söyledi, ben de aldım."

"işyerine mi?" Hayretler içinde sordu. "Hangi, eee, işle meşgul bulunduğunu sorabilir miyim?"

İpeksi şaşkınlıkla ona baktı. "Jack, öyle garip bir adamsın ki!"

"Eh."

İpeksi, önlerinden gelen boğuk bir fren gıcırtısı dikkatini yine yola çekinceye dek, huzursuzca onu gözlemlemeyi sürdürdü.

"Kornaya bas," dedi Hamil ton. Dev bir yakıt tankeri sağ şeritten onları sıkıştırmaya başlamıştı.

"Ne?" diye sordu İpeksi. /

Usanan Hamilton uzanarak kornaya bastı. Bir şey olmadı; hiç ses çıkmadı.

İpeksi yavaşlayarak kamyonun önlerine geçmesi için yol verirken merakla, "Niçin yaptın bunu?" diye sordu.

Derin düşüncelerine geri dönen Hamilton akıl fikir deposuna yeni bir kayıt daha yaptı. Bu dünyada, otomobil kornaları kategorisi de iptal edilmişti. Yoksa yoğun akşam trafiğinde sürekli bir gürültü olması gerekirdi.

Edith Pritchet dünyayı hastalıklarından temizlerken tek tek nesneleri değil, bütünüyle sınıfları yok ediyordu. Belki de, çok uzak bir yer ve zamanda, korna çalan bir araba tarafından rahatsız

edilmişti. Artık, kendi özel fantezi dünyasında bu tür şeyler olmuyordu. Uzun lafın kısası, yoktular.

Hatırı sayılır bir can sıkıcı şeyler listesine sahipti Mrs. Pritchet kuşkusuz. Bu listeye nelerin dahil olabileceğini kestirmek de olanaksızdı. Mikado'dan Koko'nun şarkısını anımsamadan edemedi:

... *Ama listeye kimleri koyduğun pek de önemli değil,*

Çünkü hiçbiri özlenmeyecek — hiçbiri özlenmeyecek.

Bu pek de cesaret verici bir düşünce sayılmazdı. Yaşadığı elli küsur yıl içinde Mrs. Pritchet'in yavan zevklerinin pürüzsüz yüzeyini kırıştıracak her ne nesne ya da olay olmuş idiyse varlığına usulca son verilmişti. Birkaçını tahmin edebiliyordu. Çöp tenekelerini tangırdatan çöpçüler, seyyar satıcılar, her çeşit fatura ve vergi bildirimleri, ağlayan bebekler (belki de bütün bebekler), sarhoşlar, pislik, yoksulluk, genelde ıstırabın her türlüsü.

Geriye bir şeyler kalmış olması bile mucizeydi.

"Sorun nedir?" diye sevgi dolu bir sesle sordu İpeksi. "Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Hava kirliliği," diye yanıtladı. "Hep kendimi hasta hissetmeme yol açar."

"Hava kirliliği de ne demek?" diye sordu İpeksi. "Çok tuhaf bir laf."

Uzunca bir süre için aralarında hiç konuşma olmadı; Hamilton öylece oturduğu yerde mantıkla olan son bağlarını yitirmemek için boş yere mücadele etti.

İpeksi ilgi göstererek, "Yolda bir yerlere uğramamızı ister misin?" diye sordu. "Birer bardak limonata içerdik."

"Sen susar mısın?" diye bağırdı Hamilton.

İpeksi ona gözlerini kırpıştırarak korku dolu bir bakış fırlattı.

"Affedersin." Omuzları iyiden iyiye çöken Hamilton birkaç özür sözcüğü söyleyebilmek için kendini zorladı. "Yeni iş -zor bir gündü."

"Tahmin edebiliyorum."

"Edebiliyor musun?" Buz gibi soğuk bir alayı sesinden silmeyi becerememişti. "Bu arada hani bana söyleyecektin? Bu günlerdeki numaran nedir?"

Aynı şey.

"Ne yani?"

"Hâlâ Güvenli Liman'da çalışıyorum."

Hamilton'ın özgüveni kısmen geri gelir gibi oldu. En azından bazı şeyler varlıklarım sürdürebilmişti. Hâlâ bir Güvenli Liman vardı, ipini bağlayabileceği birkaç küçük gerçeklik parçası kalmıştı. "Haydi, oraya gidelim," dedi açgözlülükle. "Eve dönmeden önce birkaç bira yuvarlayalım."

Belmont'a vardıklarında İpeksi arabayı meyhanenin karşısındaki caddeye park etti. Hamilton oturduğu yerden eleştirel bir gözle baktı. Uzaktan, meyhanede belirgin bir değişiklik fark edilmiyordu. Bir parça daha temizceydi belki. Sanki iki dirhem bir çekirdek gibiydi. Denizci havası yoğunlaşmış, alkolü anımsatan yönleri silinmişti. Aslında, *Altın Pırıltı* yazısını okumakta güçlük çekti. Parlak kırmızı harfler boz bulanık iç içe geçmişlerdi. Eğer ne yazdığını önceden biliyor olmasaydı...

İpeksi huzursuz bir sesle, "Jack," dedi, "ne olduğunu bana söyleseydin..."

"Neyin ne olduğunu?"

"Bilemiyorum." Kararsızca gülümsedi ona. "Kendimi biraz tuhaf hissediyorum. Kafamın içinde uçuşup duran kopuk kopuk anılar var sanki; tam olarak belirleyebildiğim şeyler değil, sadece silik izlenimler."

"Ne hakkında?"

"Senin ve benim hakkımda."

"Ha." Başını salladı. "Şu. Bir de McFeyffe, değil mi?"

"Charley de. Bill Laws. Çok uzun bir zaman önce olmuş gibi. Ama bu doğru olamaz, değil mi? Seninle daha yeni tanışmadık mı?" Zarif parmaklarıyla şakaklarına ağrıyormuş gibi bastırdı. Hamilton tırnaklarının ojesiz olduğunu fark etti. "Her şey öylesine karışık ki."

"Keşke sana yardım edebilseydim." Gerçekten de istiyordu. "Ama şu son birkaç günden beri ben de kendimi oldukça şaşkın hissediyorum."

"Her şey yolunda mı? Sanki her an kaldırımın içine gömülüp kaybolacakmışım gibi geliyor. Bilirsin... hani, ayağını bastığında, içine batıp gidecekmişim gibi." Sinirli sinirli güldü. "Kendime başka bir psikiyatrist bulmam gerekecek."

"Başka mı? Halen bir tane var mı yani?"

"Tabii.” Huzursuzca ona döndü. "İşte demek istediğim de bu. Böyle şeyler söylüyorsun ve ben de kendimden emin olamıyorum. Bana böyle şeyler sormamalısın, Jack; bu doğru olmuyor. Öyle öylesine acıtıyor ki."

"Üzgünüm," dedi beceriksizce. "Bu senin suçun değil; seni iğnelemenin anlamı yok."

"Suç mu? Ne suçu?"

"Unut gitsin." Arabanın kapısını açarak koyu renkli kaldırıma çıktı. "Haydi içeri girelim ve biralarımızı içelim."

Güvenli Liman bir iç değişim geçirmişti. Kolalanmış beyaz pamuklu örtülerle kaplı küçük kare masalar oraya buraya titizlikle serpiştirilmişti. Her masada yanarak erimekte olan bir mum vardı. Duvarlarda bir dizi Currier ve Ives tablosu asılıydı. Birkaç orta yaşlı çift oturmuş yeşil salata yiyorlardı.

İpeksi masaların arasından yolu gösterirken "Arka taraf daha hoş," dedi. Biraz sonra gerilerdeki gölgeli bir locada yemek listeleri önlerinde açık oturuyorlardı.

Birası geldiğinde hemen hemen o güne dek denediği en iyi bira olduğunu gördü. Listeyi incelediğinde olayın fevkaladeliğini anladı: hep zorlukla bulabildiği gerçek Alman birası. Bu dünyaya girişinden beri kendini ilk kez iyimser, hatta oldukça neşeli hissetmeye başlamıştı.

Bardağını kaldırarak İpeksi'ye, "Haydi, yarasın," dedi.

İpeksi aynı hareketi gülümseyerek yineledi. Birasından bir yudum çekerken, "Yine burada seninle oturuyor olmak ne güzel," dedi.

"Kesinlikle öyle."

İpeksi içkisiyle oynayarak sordu: "Bildiğin bir analist var mı? Yüzlercesini denedim... Hep bir sonrakini arar oluyorum. En iyisini bulmaya çalışıyorum. Herkesin tavsiye edeceği farklı bir tanıdığı var."

"Benim yok," dedi Hamilton.

"Gerçekten mi? Ne garip!" Gözleri Hamilton'ın gerisine, masanın ardındaki duvarda asılı duran Currier ve Ives tablosuna takıldı; 1845 kışında New England'ı gösteriyordu. "Sanırım MRSB'ye gidip onların danışmanlarını göreceğim. Genellikle yardımları oluyor."

"MRSB de neyin nesi?"

"Mobilize Ruhsal Sağlık Birliği. Sen üye değil misin? Herkes üyedir de."

"Ben marjinal bir kişiyim."

İpeksi el çantasından bir üyelik kartı çıkarıp ona gösterdi. "Tüm ruhsal sorunlarınızla ilgileniyorlar. Çok harikulade... Gündüz ya da gece, istediğin saatte analiz yaptırabiliyorsun."

"İlaç da veriyorlar mı bari?"

"Psikosomatikler mi demek istiyorsun?"

"Galiba."

"Onun da çaresine bakıyorlar. Yirmi dört saat çalışan bir diyet klinikleri var."

Hamilton içini çekti. "(Tetragrammaton) daha iyiydi."

"(Tetragrammaton) mu?" İpeksi belleğini yoklamaya başlamıştı. "Bu adı biliyor muyum? Anlamı neydi? içimde öyle bir his var ki-" Başını üzgün üzgün salladı. "Tam olarak belirleyemiyorum."

"Bana diyetten bahset."

"Eh, işte, beslenme alışkanlıklarını düzenliyorlar."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Doğru besini seçmek çok önemlidir. Şu sıralarda meyve peltesi ve köy peyniri ile yaşıyorum."

Hamilton hevesle, "Bana bir biftek," dedi.

İpeksi dehşetten çarpılmışçasına ona baktı. "Biftek mi? Hayvan eti rfıi yscıi?"

"Aynen. Kalın olsun. Üzeri soğanlarla kaplı, yanında bol patates, bezelye ve de şekersiz koyu kahve ile lütfen."

Dehşet tiksintiye dönüşmüştü. "Oh, Jack!"

"Ne oldu ki?"

"Sen bir vahşisin!"

Masanın üzerinden kıza doğru eğilen Hamilton, "Buradan çekip gidelim mi, ha?" dedi. "Haydi arka sokaklardan birine park edip cinsel ilişkide bulunalım."

Kızın yüzünde konuya yabancılığın şaşkınlığı dolaştı. "Anlayamıyorum."

Hamilton'ın omuzları çökmüştü. "Boş ver, unut gitsin."

"Ama-"

"Unut dedim!" Kalan birasını kasvetle içti. "Haydi, eve gidip akşam yemeğimizi yiyelim. Marsha nerede kaldığımızı merak ediyordur."

10

Aydınlık ve küçük oturma odasına girerlerken Marsha onları içi rahatlayarak karşıladı. Onu öpebilmek için ayak parmakları üzerinde yükselerek, "Tam vaktinde," dedi Hamilton'a. İş önlüğü ve basma giysileri içinde ılık ve güzel kokulu, hoş, zarif bir görünümü vardı. "Ellerinizi yıkayın ve oturun."

İpeksi nezaketle, "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Hiçbir şey yok. Jack, pardösüsünü alsana."

"Sorun değil," dedi İpeksi, "yatak odasına bırakıveririm." Kısa bir süre için ikisini yalnız bırakarak uzaklaştı.

Hamilton eşinin peşi sıra mutfağa yürürken, "Bu da tuz biber ekti," dedi.

"İpeksi'yi mi kastediyorsun?"

"Evet."

"Onunla ne zaman tanıştınız?"

"Geçen hafta. McFeyffe‟ın bir arkadaşı."

"Çok sevimli." Marsha eğilerek fırından dumanı tüten bir güveç çıkardı. "Çok tatlı ve genç."

"Sevgilim, o bir fahişe."

"Oh!" Marsha gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten mi? Ama o— o dediğine hiç benzemiyor."

"Tabii ki benzemiyor. O dediğimden bu dünyada bulunmaz.

Marsha'nın yüzü aydınlandı. "Öyleyse o da öyle değil. Olamazdı da zaten."

Güveçle birlikte oturma odasına yöneldiğinde Hamilton öfkeyle yolunu kesti. "O öyle. Gerçek dünyada o, gece kulüplerini dolaşarak içki ve erkek arayan profesyonel bir bar kelebeği."

Tatmin olmayan Marsha, "Ya, gerçekten mi?" dedi. "Buna inanmıyorum. Telefonda uzun uzun konuştuk. Garson filan olmalı. Çok tatlı bir çocuk"

"Sevgilim, onu malzemesi tamken-" İpeksi okul kızı kıyafetleri içinde sağlıklı ve biraz da şımarık geri döndüğünde lafı kesmek zorunda kaldı.

Marsha geri mutfağa kaçarken kocasına, "Sana hayret ediyorum," dedi. "Kendinden utanmalısın."

Hamilton suçlu suçlu sıvıştı. "Canı cehenneme!" Oakland *Tribüne*'un akşam baskısını alarak İpeksi'nin karşısındaki koltuğa çöktü ve başlıklara göz gezdirmeye başladı.

Feinberg'den Astıma Kesin Çözüm Yeni Buluş Açıklandı

Ön sayfada bir diş macunu reklamından yeni fırlamışa benzeyen hafifçe şişman ve kelleşmeye başlamış bir doktor beyazlar içinde gülümsüyordu. Haber dünyayı yerinden oynatan buluşu üzerineydi. Birinci sayfa, birinci sütun.

Birinci sayfa, ikinci sütunda ise Ortadoğu'da yapılan en son arkeolojik keşifle ilgili uzunca bir makale vardı. Toprağın altından çömlekler, tabaklar ve vazolar çıkarılmıştı; o güne dek varlığı

bilinmeyen yepyeni bir Demir Çağı kentinin yeri saptanmıştı. Tüm insanlık nefesini tutmuş izliyordu.

Dayanılmaz bir merak benliğini sardı. Rusya'yla sürdürülen soğuk savaş ne olmuştu? Hazır konu açılmışken, Rusya ne olmuştu? Kalan sayfaları hızla karıştırdı. Bulduğu şey, ensesindeki kılların diken diken olmalarına yol açtı.

Bir birim olarak Rusya tamamen iptal edilmiş durumdaydı. Biraz fazla tatsız bulunmuş olduğu aşikârdı. Milyonlarca erkek ve kadın, milyonlarca kilometrekarelik alan git. Yerlerinde ne vardı peki? Çıplak bir ova mı? Sisli bir boşluk mu? Dev bir çukur mu?

Aslında, gazetenin bir ön sayfasının olduğu da iddia edilemezdi. Gazete sanki pazar ekiyle başlıyor gibiydi: Kadın dünyası. Moda, sosyete haberleri, evlilikler ve nişanlar, kültür çalışmaları, oyunlar ve bulmacalar. Çizgi roman bölümü? Kısmen oradaydı — kısmen yoktu. Çocuk dizileriyle neşeli çizgi romanlar duruyordu. Ama polisiye ya da romantik konulu olanlar kayıplara karışmıştı. Hani pek bir şey fark edeceğinden değil, ama sayfanın orta yerindeki o tuhaf, beyaz boşluklar gazetenin tadını kaçırıyordu.

Bir olasılıkla, Kuzey Asya'nın görünümü de aynı böyle olsa gerekti. Dev bir boşluk; bir zamanlar milyonlarca yaşamın iyi ya da kötü sürdüğü. Kötü sürdüğü tabii ki Edith Pritchet adlı tombul, orta yaşlı bir kadının fikrince. Rusya'nın varlığı onu rahatsız etmişti; vızıldayan bir tatarcık gibi onun yaşamını tatsızlaştırmıştı.

Şimdi düşündüğünde, hiçbir sinek ya da tatarcık bile görmediğini fark etti. Ya da örümcek. Ya da herhangi haşarat. Mrs. Pritchet işini tamamladığında burası yaşanması çok huzurlu bir dünya olacaktı — tabii eğer geriye bir şey kalırsa.

Aniden İpeksi'ye bakarak, "Bu seni hiç rahatsız etmiyor mu?" diye sordu. "Rusya'nın hiç olmaması."

İpeksi başını dergisinden kaldırdı: "Kimin dedin?"

"Boş ver." Kasvete boğulmuş bir halde gazetesini atarak oturma odasından çıktı ve mutfağa yöneldi. "İşte buna dayanamıyorum," dedi eşine.

"Neye sevgilim?"

"Aldırmıyorlar!"

Marsha nazikçe açıkladı: "Rusya hiçbir zaman olmadı ki. Nasıl aldırabilirler?"

"Ama aldırmalılar! Mrs. Pritchet yazıyı ortadan kaldırsa umurlarında olmayacak. Hiç özlemeyecekler gittiğini bile fark etmeyecekler."

"Eğer fark edemiyorlarsa," dedi Marsha düşünceli düşünceli, "önemi kalıyor mu?"

Bak bu doğruydu işte. İki kadın masayı hazırlamakla uğraşırlarken biraz kafa yordu. "Daha da kötü," dedi Marsha'ya. "En berbat yönü de bu zaten. Edith Pritchet dünyalarını kurcalayıp duruyor yaşantılarını sil baştan değiştiriyor ve onlar işin farkında değiller. Dehşet verici!"

"Niçin?" diye parlayıverdi Marsha. "Belki o kadar da kötü değildir." Sesini alçaltarak çenesiyle İpeksi'yi işaret etti. "O berbat mı sence? Eski hali daha mı iyiydi?"

"Önemli olan bu değil. Önemli olan—" Öfkeyle Marsha'nın peşi sıra yürüdü. "O İpeksi değil artık. Başka birisi. Mrs. Pritchet'in İpeksi'nin yerini alması için yaptığı balmumundan bir kukla."

"Bana İpeksi'ymiş gibi görünüyor."

"Onu daha önce hiç görmedin ki."

"Tanrıya şükür görmedim."

Uğursuz bir kuşku benliğini yavaş yavaş kapladı Hamilton'ın. "Bu durumdan hoşlanıyorsun," dedi usulca. "Bunu gerçekten de tercih ediyorsun."

Marsha, "Ben böyle söylemezdim," diye kaçamak bir yanıt verdi.

"Ediyorsun! Sen bu bu düzenlemelerden hoşlanıyorsun.

Marsha elleri çatal ve kaşıklarla dolu olarak mutfak kapısında durdu. "Bugün bu konuyu düşündüm. Birçok açıdan bakıldığında her şey çok daha temiz ve düzenli. Kir pasak yok. Her şey yani, çok daha yalın. Daha düzgün."

"Eh, pek fazla bir şey kaldığı da söylenemez."

"Bunda yanlış olan ne?”

"Bakarsın biz de istenmeyen unsurlar oluveririz. Bu hiç aklına gelmiş miydi?" Ellerini coşkuyla sallayarak devam etti. "Güvenli değil. Bak şu halimize şimdiden yeniden şekillendirildik bile. Cinsiyetimiz yok bu hoşuna gidiyor mu?"

Hemen bir yanıt alamadı.

Nefesi kesilerek, "Tanrım, hoşuna gidiyor!' dedi Hamilton. "Böylesini tercih ediyorsun."

Gümüş takımlarla birlikte uzaklaşırken, "Bunları sonra konuşuruz," dedi Marsha. Hamilton kolundan yakalayarak kabaca geri çekti. "Yanıt ver bana! Onun yöntemlerini beğeniyorsun, değil mi? Kocaman, şişko ve pimpirikli bir yaşlı kadının dünyadan cinselliği ve ayıbı silmesi fikri kulağına hoş geliyor."

Marsha biraz düşünüp, "Eh," dedi. "Evet, sanırım dünyanın bir miktar temizliğe gereksinimi var. Eğer siz erkekler bunu beceremeyecekseniz, ya da becermeye niyetli değilseniz-"

Ona öfkeyle, "Bak sana bir haber vereyim," dedi Hamilton. "Bazı kategorileri Edith Pritchet iptal ettikçe ben yerine koyacağım. Geri getireceklerimin ilki de cinsellik olacak. Bu geceden başlamak üzere, bu dünyayı cinsellikle yeniden tanıştıracağım."

"Evet, yaparsın, değil mi? Tek istediğin budur zaten; aklından hiç çıkmaz."

"Şu içerideki kızcağız." Hamilton başıyla oturma odasını işaret etti; İpeksi mutluluk içinde yemek masasının peçetelerini düzenliyordu. "Onu bodruma sürükleyip yatağa atacağım"

"Sevgilim," dedi Marsha sükûnetle, "yapamazsın."

"Neden yapamazmışım?"

"Onun-" Marsha omuzlarını silkti. "Onun gerekli donanımı yok."

"Hiç umurunda bile değil mi?"

"Ama bu çok saçma. Mor devekuşlarından bahsetmek gibi bir şey. Böyle şeyler yok, işte o kadar."

Oturma odasına dalan Hamilton İpeksi'yi bileğinden sıkıca yakaladı. "Gel benimle," diye emretti ona. "Müzik odasına inip Beethoven'in kuartetlerini dinleyeceğiz."

İpeksi onun peşi sıra şaşkınlıkla tökezleyerek geldi. "Ama akşam yemeği ne olacak?"

"Akşam yemeğinin cehenneme kadar yolu var," dedi Hamilton merdiven kapısını açarken. "Müzik de iptal edilmeden önce aşağı inelim."

Bodrum soğuk ve nemliydi. Hamilton elektrikli ısıtıcıyı çalıştırdı ve pencere panjurlarını kapattı. Oda keyifli bir sıcaklığa bürünürken plak dolabının kapaklarını açarak kucak dolusu uzunçaları dışarı taşıdı.

Kavga edercesine, "Ne dinlemek istersin?" diye sordu.

İpeksi kapının yanında dehşet içinde dikiliyordu. "Yemek yemek istiyorum. Marsha öyle güzel bir akşam yemeği hazırladı ki-”

Hamilton, "Sadece hayvanlar yemek yer," diye homurdandı. "Yemek tatsızdır. Hiç hoş değildir. İptal ettim."

"Anlamıyorum," diye itiraz edecek oldu İpeksi.

Ampliyi açan Hamilton karmaşık kontrol düğmeleriyle oynadı. "Müzik düzenim hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çok-hoş."

"Dokunmatik paralel çıkış. Otuz bin cps'ye dek çıkabiliyor. Dört adet on beş inçlik woofer. Sekiz tweeter. Kros-over bağlantısı dört yüz cps'de. Transformatörler elle kuruluyor. Elmas iğne ve altın sıvı torklu kartuşlar." Uzunçaları pikaba yerleştirirken, "On tonluk bir ağırlığı otuz üç bir bölü üç devrin altına düşmeden döndürebilen bir motoru var," diyeceklerdi. "Hiç de fena değil, ha?"

"O—olağanüstü."

Çalan *Daphrıis ve Chloe'*ydi. Uzunçalar koleksiyonunun yaklaşık yarısı gizemli bir biçimde ortadan kaybolmuştu; daha çok atonal modern yapıtlarla deneysel perküsyon çalışmalari. Mrs. Pritchet popüler müziği tercih ediyordu; konsere gitmeye bayılan burjuvaların Beethoven ve Schumann'ları gibi. Paha biçilmez Bartók serisinin kaybolmuş olması onu hiç yaşamadığı bir çılgınlığa sevk etti. Yüreğinden yaralanmış gibiydi; bu, kişiliğinin en derin katmanlarına yapılmış bir müdahaleydi. Mrs. Pritchet'in dünyasında yaşamak söz konusu bile olamazdı; o (Tetragrammaton)'dan da beterdi.

Odanın ışığını iyice loşlaştırırken, "Böyle nasıl?" diye sordu. "Gözlerini almaz artık, ha?"

İpeksi huzursuzlandı. "Zaten almıyordu, Jack," dedi. Sanki arındırılmış beyninde küçük bir anı kırıntısı dolaşıvermişti. "Uf, nereye gittiğimi bile göremiyorum. Korkarım düşeceğim."

Hamilton, "O kadar da uzak sayılmazsın," diye tersledi. "Ne içmek istersin? Buralarda bir yerde beşte bir şişe viskim olacaktı."

İçki dolabını açarak içini ustaca karıştırdı. Parmakları bir şişenin ağzını kavradı; onu hemen dışarı çekerek bardak bulmak için eğildi. Ne tuhaf, şişe eline yabancı geliyordu. Yakından incelediğinde duyduğu his doğrulandı; elinde tuttuğu şey gerçekten de beşte bir şişe viskisi değildi.

Bıkkınlıkla, "Haydi şunu nane şerbeti yapalım bari," diye düzeltti. Bir bakıma daha iyi bile sayılabilirdi. "Olur mu?"

İpeksi'yi götürüp divana oturturken karartılmış oda *Daphnis ve Chloe* ile doluyordu. İpeksi içkisini itaatle kabul etti, yüzünde saf ve alçakgönüllü bir ifadeyle uslu uslu yudumlamaya başladı. Hamilton odanın içinde sinsi sinsi dönüyor, duvardaki bir tabloyu düzeltmek, ampliyi bir parça daha açmak, lambanın boynunu biraz daha bükmek, divandaki yastıkları kabartmak, merdiven kapısının kapalı ve kilitli olduğundan emin olmak gibi ancak işinin ehlinin görebileceği ayrıntılarla uğraşıyordu. Üst kattan Marsha'nın kımıltıları geliyordu. Eh, bunu o istemişti ama.

Öfkeyle, "Sadece gözlerini kapa ve gevşemeye bak," diye buyurdu.

"Gevşedim zaten." İpeksi hâlâ korkuyordu. "Bu yeterli değil mi?"

"Yeterli," diye homurdandı. "Bu çok iyi işte. Al sana bir fikir ayakkabılarını çıkarıp bacaklarını divana çeksene. Böyle yaptığında Ravel'i daha farklı algılayacaksın."

İpeksi beyaz spor ayakkabılarını uysallıkla çıkardı ve çıplak ayaklarını altına çekti. Benzi uçarak, "Böylesi daha hoş," dedi.

"Çok daha iyi, değil mi?"

"Çok."

Hamilton'ın üzerine aniden müthiş bir keder çöktü. Yenilmiş halde, "Yararı yok," dedi. "Olanaksız."

"Olanaksız olan ne, Jack?"

"Anlayamazsın."

Bir süre ikisi de sessiz kaldılar. Sonra İpeksi yavaşça, sessizce uzanarak eline dokundu. "Üzgünüm."

"Bende."

"Benim suçum, değil mi?"

"Biraz. Bir bakıma. Çok dağınık ve soyut bir bakımdan."

Kararsız bir duraklamanın ardından İpeksi, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Tabii, Ne istersen."

"Beni-" Sesi o denli alçaktı ki zorlukla duyulabiliyordu, iri ve koyu gözlerini kaldırmış, odanın loş ışığında ona bakıyordu. "Jack, beni öper misin? Sadece bir kez?"

Kollarını kıza sıkıca dolayarak onu kendine çekti ve küçük, duyarlı yüzünü kaldırıp dudaklarından öptü. İpeksi narin, hafif ve utandırıcı sıskalığıyla ona sokuldu. Onu tüm gücüyle sıkı sıkı kavrayarak, sarılarak, İpeksi uzaklaşıp yorgun, terk edilmiş bir şekil halinde odanın karanlığında neredeyse yiterek ondan ayrılıncaya dek bitmek bilmeyen bir süre boyunca öylece kaldılar.

İpeksi, "Kendimi çok kötü hissediyorum," diye kekeledi.

"Yapma böyle."

"Sanki bomboş gibiyim. Tüm vücudum sızlıyor. Neden, Jack? Nedir bu? Niçin bu kadar kötü hissediyorum kendimi?"

"Dert etme," dedi Hamilton gergince.

"Böyle hissetmek istemiyorum. Sana bir şey vermek geliyor içimden. Ama verebilecek bir şey bulamıyorum. Ben boşluktan başka bir şey değilim, öyle değil mi? Bir çeşit boş alan."

"Tamamen değil."

Karanlıkta bir kıpırtı oldu. İpeksi ayağa kalkmıştı; karanlıktaki kıpırtının belirsizliği içinde, önünde duruyordu. Yine baktığında, üzerindeki giysilerini aceleyle çıkarmış olduğunu gördü; giysiler küçük bir yığın halinde bir yana konmuştu.

"Beni istiyor musun?"

"Yani, teorik anlamda, evet."

"Alabilirsin, biliyorsun."

Alaycı gülümsedi, "izin var mı?"

"Haydi öyleyse."

Acıyla, "Hayır," diye yanıtladı Hamilton, kızın vücudunun çıplak sadeliğini görmemeye çalışarak. "Yararı yok. Ama elinden geleni yaptın. En iyisini."

O giyinir giyinmez elinden tutarak odadan dışarı çıkardı. Arkalarında, *Daphnis ve Chloe*'nin zengin ses karmaşası hâlâ pikaptan boş yere dökülüyordu. Basamakları mutsuz tırmanırlarken işitmediler bile.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm," dedi İpeksi.

"Kafanı takma."

"Belki, başka bir şekilde telafi edebilirim. Belki..."

Kızın sesi alçalarak silindi. Avucunda tuttuğu küçük, kuru parmakların yok olup gittiğini hissetti. Çarpılmış gibi geri döndü ve gözlerini kısarak karanlığın içini seçmeye çalıştı.

İpeksi gitmişti. Varlığı silinmiş, yok olmuştu.

İnanamadan, şaşkınlık içinde, olduğu yerde kök salmış gibi dikiliyordu ki, yukarıdaki kapı açılarak Marsha basamakların yanında belirdi. "Aa!" dedi şaşırarak. "Burada mısın? Yukarı gelsene konuklarımız var."

"Konuklar mı?" diye mırıldandı.

"Mrs. Pritchet. Ve yanında da bir sürü arkadaş getirmiş tam bir parti olacak gibi. Herkes gülüyor eğleniyor, coşku içindeler."

Hamilton puslu bir şaşkınlık içinde kalan basamakları tırmandı ve oturma odasına girdi. Bir ses ve hareket karmaşası onu karşıladı. İnsan kalabalığının orta yerinde o zevksiz kürk mantosuna bürünmüş, süslü şapkasının bol tüylü tuhaflığını dalgalandırarak, oksijen sarısı saçları tombul boynuna ve yanaklarına metalik teller halinde dökülen, iri bir yumru halinde Mrs. Pritchet duruyordu.

Onu fark ettiğinde, "İşte geldi," diye neşeyle çığlık attı Mrs. Pritchet. "Sürpriz! Sürpriz!" Dolup taşan bir karton kutuyu kaldırarak ilan etti. "Bugüne dek gördüğün en hoş küçük kekleri getirdim tam bir define. Ve en güzel meyveli-"

"Ona ne yaptın?" diye boğuk boğuk sordu Hamilton kadına doğru ilerlerken. "O nerede?"

Mrs. Pritchet bir an için tereddüt etti. Sonra o benekli et kıvrımlarını gevşeterek sinsi bir kurnazlığa büründü. "Ne olabilir ki

tatlım, onu iptal ettim. O kategoriye son verildi artık. Bilmiyor muydun?"

11

Hamilton bakışlarını kadına dikmiş dururken Marsha usulca yaklaştı ve dişlerinin arasından kulağına fısıldadı: "Dikkatli ol, Jack. Dikkatli ol."

Karısına döndü. "Senin de parmağın var mı bu işte?"

"Var galiba." Marsha omuzlarını silkti. "Edith senin nerede olduğunu sordu, ben de söyledim. Ayrıntılarıyla değil, sadece genel hatlarıyla."

"İpeksi hangi kategoriye giriyordu?"

Marsha gülümsedi. "Edith çok iyi açıkladı onu. Sanırım küçük yosma kırıntısı diyordu onun için."

"Bu kırıntılardan pek çok bulunmalı," dedi Hamilton. "Değer miydi?"

Bill Laws ve Charley McFeyffe, Edith Pritchet'in ardı sıra geldiler. İkisi de kucak dolusu yiyecek ve içecek taşıyorlardı. Hamilton'a başıyla yarı özür dilercesine dikkatli bir selam verirken, "Büyük kutlama," dedi Laws. "Mutfak nerede? Bunları bırakmak istiyorum."

"Nasıl gidiyor, arkadaş?" diye kurnazca göz kırparak sordu McFeyffe. "İyi vakit geçiriyor musun? Şu torbada tam yirmi kutu bira var; tamamen hazırız."

Hamilton, "Müthiş," dedi. Hâlâ şaşkındı.

McFeyffe geniş yüzü kızarmış ve ter içinde, "Bütün yapman gereken parmaklarını şaklatmak," diye ekledi. "Demek istediğim, onun bütün yapması gereken."

McFeyffe'ı ufak tefek, kaskatı Joan Reiss izledi. David Pritchet onun yanı sıra yürüyordu. En arkadan ise buruşuk yüzünü anlamsız bir maske gibi taşıyan küskün ve onurlu savaş gazisi sendeleyerek geliyordu.

Neşesi iyice kaçan Hamilton, "Herkes mi?" diye sordu.

"Papazkaçtı oynayacağız," diye neşeyle açıkladı Edith Pritchet. Sonra Hamilton'a dönerek, "Öğleden sonra size uğramıştım," diye açıkladı. "Sevimli, küçük eşinle uzun ve samimi bir konuşma yaptık."

"Mrs. Pritchet-" diye söze başlamıştı ki Hamilton, Marsha hemen araya girdi. Ona keskin ve emredici bir sesle, "Mutfağa gel ve hazırlıklara yardım et," dedi.

Hamilton eşinin peşi sıra isteksizce gitti. Bill Laws ve Charley McFeyffe mutfakta sakar ve sıkıntılı dolanıyorlar, ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Laws biraz endişe, biraz da suçlulukla karışık kaçamak gülümsedi. Hamilton tam olarak anlayamamıştı; Laws aceleyle sırtını dönmüş ve bitmek bilmeyen soğuk et ve sandviç paketlerini açmaya girişmişti. Mrs. Pritchet ordövre bayılıyordu.

Diğer odadan Mrs. Pritchet'in, "Briç," diye kesinlikle vurgulayan sesi geldi. "Ama en az dört kişiye gereksinmemiz olacak. Sizi sayabilir miyiz, Miss Reiss?"

Miss Reiss'ın duygusuz sesi, "Korkarım briçte pek iyi sayılmam," diye yanıtladı. "Ama elimden geleni yapmaya çalışacağım."

"Laws," dedi Hamilton, "bu tip şeyler için fazla zekisin. McFeyffe'ı anlayabilirim, ama sen..."

Laws ona doğrudan bakmıyordu. "Sen kendi sorunlarınla ilgilen," dedi kısık bir sesle, "ben de kendiminkilerle."

"Hiç anlamıyorsun-"

"Efendi Hamilton," diye taklide başladı Laws, "ben bulduğuyla yetinmek. Javallı jenci bu şekilde daha ujun yaşamak, şahib."

Bozularak yüzü kızaran Hamilton, "Kes şunu," dedi. "Sıkma bu palavraları bana."

Laws, koyu renkli gözleri alaycı ve düşmanca, sırtını döndü. Ama titriyordu; elleri öylesine sarsılıyordu ki Marsha füme jambonu ondan almak zorunda kaldı. "Onu rahat bırak," diye azarladı eşini. "Bu onun yaşamı."

"İşte yanıldığınız nokta da bu," dedi Hamilton. "Bu Edith Pritchet'in yaşamı. Sen soğuk et ve sandviçle yaşayabilir misin?"

McFeyffe, "Hani o kadar da kötü değil," dedi filozofça. "Uyan artık, dostum. Burası yaşlı hanımın dünyası doğru mu? Buraları ondan sorulur; patron o."

Arthur Silvester kapıda belirdi. "Bir bardak ılık su ve karbonat alabilir miyim, lütfen? Midem biraz ekşi de bugün."

Hamilton elini Silvester'ın zayıf omzuna koyarak ona, "Arthur," dedi, "senin tanrın buralara pek uğramıyor; bundan hiç hoşlanmayacaksın."

Silvester onun yanından tek kelime etmeden geçerek lavaboya gitti. Orada Marsha'dan bir bardak su ve karbonatını aldı; bir köşeye çekilerek bütün dikkatini bardağının üzerinde yoğunlaştırdı.

"Hâlâ inanamıyorum," dedi Hamilton karısına.

"Neye inanamıyorsun, sevgilim?"

"İpeksi. Gitti. Tamamen. Ellerinin arasında ezdiğin bir sivrisinek gibi."

Marsha umursamadan omuzlarını silkti. "Eh, başka bir dünyada, bir yerlerde dolanıyor olmalı. Gerçek dünyada yine içki otlanıp hünerlerini sergiliyordun" "Gerçek" sözcüğünü sanki müstehcen ve mikropluymuşçasına kullanmıştı.

"Yardım edebilir miyim?" Edith Pritchet inanılmaz çiğlikteki çiçekli bir ipek elbisenin içinde bıngıldayan bir et yığını halinde mahcup hareketlerle kapıda belirdi. "Ay, nereden bir önlük bulabilirim acaba?"

"Dolapta var, Edith," dedi Marsha yerini göstererek.

Hamilton yanından paytaklayarak geçen yaratıktan içgüdüsel bir tiksintiyle geri çekildi. Mrs. Pritchet ona bakıp bilgiç bilgiç gülümsedi. "Bak şimdi! Ama lütfen somurtmayın, Mr. Hamilton. Partimizin tadını kaçıracaksınız."

Mrs. Pritchet mutfağı terk edip oturma odasına doğru badi badi uzaklaştığında Hamilton, Laws'u köşeye sıkıştırdı. "Bu canavarın tüm yaşantını kontrol etmesine izin verecek misin?"

Laws omuz silkti. "Yaşantımı zaten hiçbir zaman denetleyemedim ki! Bevatron'da turistleri gezdirmeye yaşamak mı diyorsun? Konudan hiçbir şey anlamayan insanlar, sokaklardan içeri rasgele doluşan insanlar, teknik eğitimleri olmayan turist güruhları-"

"Pekâlâ, şimdi ne yapıyorsun öyleyse?"

Laws cüretkâr bir gururla titredi. "San Jose'de Lachman Sabun Fabrikası'nın yöneticiliğini yapıyorum."

"Hiç duymadım."

"Mrs. Pritchet kurdu." Bakışlarını Hamilton'dan kaçırarak açıkladı. "Hani şu kokulu banyo sabunlarını üretiyoruz."

"Tanrım," dedi Hamilton.

"Pek önemli görmüyorsun, değil mi? Senin için çok sıradan. Sen hiç böyle kıytırık işlerle uğraşırken görülmezsin."

"Hayır, Edith Pritchet için kokulu sabunlar üretemem."

"Bak sana ne söyleyeceğim," dedi Laws alçak ve titreyen bir sesle. "Kara derili olmayı bir süre için dene istersen. Karşına çıkan her beyaz süprüntüye, burnunu yere sümkürecek kadar cahil Georgia'lı magandalara, birisinin yardımı olmaksızın erkekler tuvaletini bile bulamayan adamlara eğilip, 'Evet, efendim,' demeyi bir dene. Tuvaleti bulmalarına ben yardım ediyorum. Pantolonlarını aşağı nasıl indireceklerini gösteriyorum. Bunu bir dene bakalım. Beş para etmez bir çorbacıda beyaz adamların bulaşıklarını yıkayarak altı yıllık fakülteyi tamamlamayı denesene. Seni tanıyorum; baban önemli bir fizikçiydi. Hep bol paran oldu; hiç çorbacıda falan çalışmadın. Bir de benim yolumdan kariyer yapmayı dene. O kariyerini göğsüne takıp aylarca iş aramayı dene. Sonunda ceketinin kolunda bir pazıbentle insanlara mihmandar ol. Toplama kampındaki bir Yahudi gibi. Sonra belki kokulu sabun fabrikasında yöneticilik yapmaya pek aldırmazsın."

"O sabun fabrikası gerçekte olmasa bile mi?"

"O burada gerçek." Laws'un zayıf, karanlık yüzünde bir meydan okuma vardı. "Ye ben de buradayım. Burada olacağım süreden de elimden geldiğince yararlanacağım."

"Ama," diye itiraz etti Hamilton, "bu sadece bir yanılsama.

"Yanılsama mı?" Laws alaycı sırıttı, ardından yumruğuyla duvara vurdu. "Bana yeterince gerçekmiş gibi geliyor."

"Bu Edith Pritchett'in zihninde. Senin zekânda birinin—"

Laws, "Nefesini tüketme," diye kabaca kesti. "Duymak istemiyorum. Eskiden, benim zekâmla bu kadar ilgilenmezdin. Benim bir mihmandar olmam umurunda değildi; hiç rahatsız olmuş görünmüyordun."

Hamilton huzursuzlanıp, "Mihmandarlık yapan binlerce kişi var," dedi.

"Benim gibi insanlar, belki. Ama senin gibiler değil. Burada kendimi niçin daha iyi hissettiğimi biliyor musun? Senin yüzünden, Hamilton. Bu senin suçun, benim değil. İyice bir düşün bakalım. Eski dünyamızda eğer bir şeyleri düzeltmek istemiş olsaydın... Ama yapmadın. Eşin vardı; evin, kedin, araban ve işin. Her şey yolundaydı; doğal olarak sen geri dönmek isteyeceksin. Ama ben değil; benim için her şey o kadar hoş değildi. Ben de geri dönmüyorum."

"Eğer bu dünya yok olursa, dönüyorsun," dedi Hamilton.

Laws'un yüzünde zehir gibi soğuk bir nefret belirdi. "Burayı yok mu edeceksin?"

"Şüphen olmasın."

"Yine kolumda bir bant olmasını istiyorsun, değil mi? Sen de diğerleri gibisin hiç farkınız yok. Bir beyaza güvenmemeli — bana böyle söylemişlerdi. Ama senin dostum olduğunu sanmıştım.

"Laws," dedi Hamilton, "bugüne dek tanıdığım en nörotik herifsin."

"Öyleysem, bu senin suçun."

"Böyle hissettiğin için üzgünüm."

"Gerçek bu," dedi Laws kesinlikle.

"Tam sayılmaz. Kısmen doğru. Belki haklısın; belki burada kalman daha iyi olacak. Belki burası sana daha uygun bir yer Mrs. Pritchet seninle ilgilenecektir, eğer dört ayak üzerine çöker ve uygun sesleri çıkarırsan. Eğer arkasından uygun bir uzaklıkta takip edip canını sıkmazsan. Eğer kokulu sabunları ve söğüş etleri ve astım ilaçlarını dert etmezsen. Gerçek dünyada ise diğer herkes gibi mücadeleyi sürdürmen gerekecek. Belki de biraz dinlensen iyi olur. Zaten kazanamazdın."

Onları dinleyen McFeyffe, "Adamın başının etini yemeyi bırak," dedi. "Zaman kaybediyorsun — o marsığın teki sadece."

"Yanılıyorsun," dedi Hamilton, McFeyffe a. "O da bir insan ve kaybetmekten usanmış. Ama burada ne o kazanabilecek, ne de sen. Burada Edith Pritchet'ten başkası kazanamaz." Laws'a dönerek, "Bu," dedi, "beyaz adamlar tarafından itilip kakılmaktan da kötü olacak. Bu dünyada şişman, orta yaşlı bir beyaz kadının eline düşeceksin."

Oturma odasından Marsha'nın keskin sesi duyuldu. "Yemek hazır, herkes gelsin."

Birer birer oturma odasına geçtiler. Hamilton tam girerken yemek kokularının çekimine kapılan Uyuşukoğlan'ın kapıda belirdiğini gördü. Uyuşukoğlan, dolaptaki boş bir ayakkabı kutusunun içinde uyumaktan buruşmuş durumda, Edith Pritchet'in yolunun üzerine çıktı.

Yarı tökezleyen Mrs. Pritchet bozuk bir sesle, "Üstüme iyilik sağlık," dedi ve birilerinin kucağına zıplamayı planlayan Uyuşukoğlan, ortadan kayboldu. Mrs. Pritchet tombul pembe

yanaklarıyla tuttuğu bir kuru pasta tepsisini taşıyarak hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etti.

David Pritchet, "Senin kedini aldı," diye yüksek, suçlayıcı bir sesle bağırdı.

"Canını sıkma," dedi Marsha dalgınca. "Onun gibi daha bir sürü var."

"Hayır," dedi Hamilton boğuk boğuk. "Yoklar. Anımsadın mı? İşte bütün kedi milleti gitti bile."

"Ne milleti demiştin?" diye sordu Mrs. Pritchet. "Neydi o kelime? Duyamadım da."

"Önemli değil," dedi Marsha masaya çabucak yerleşip servis yapmaya başlarken. Diğerleri de yerlerini aldılar. Son görünen Arthur Silvester oldu. Karbonatlı ılık suyunu bitirmiş, elinde bir çaydanlık dolusu çay, mutfaktan çıkıp geldi.

Kuru ellerindeki büyük, beyaz ve parlak çaydanlığa masada boş bir yer ararken, "Bunu nereye koyacağım?" diye sızlandı.

Mrs. Pritchet sığ bir gülümsemeyle, "Ben alayım," dedi. Silvester ona yaklaşırken çaydanlığa doğru uzandı. Yüzünde hiçbir ifade değişikliği görülmeyen Silvester aniden çaydanlığı havaya kaldırdı ve olduğu kadarıyla tüm gücünü seferber edip kadının kafasına doğru savurdu. Masadakiler gördüklerine inanamayarak nefeslerini tuttular; herkes ayağa fırlamıştı.

Çaydanlığın çarpmasına bir an kala, Arthur Silvester silinerek yok oldu. Kaybolan ellerinden kurtulan çaydanlık halıya düşüp kırılarak yuvarlandı. Çay çirkin ve idrar rengi bir leke halinde çevreye saçıldı.

Mrs. Pritchet canı sıkılarak, "Aman, canım," dedi. Kırılmış çaydanlık ve hâlâ dumanı tüten çay lekeleri de Arthur Silvester'la birlikte yok oldular.

Marsha bir süre sonra, "Ne tatsızlık," demeyi becerebildi.

Laws elleri titrerken alçak sesle, "Bittiğine sevindim," dedi. "Çok —yaklaşmıştı."

Joan Reiss aniden masadan kalktı. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Bir dakika sonra dönerim." Hızla dönerek oturma odasından aceleyle çıktı, koridoru geçti ve yatak odasında gözden kayboldu.

Masadakileri süzerken, "Sorun nedir?" diye sordu Mrs. Pritchet. "Kızcağızı üzen bir şey mi var? Belki ben bu konuda-"

Tiz bir sesle, "Miss Reiss," dedi Marsha çabuk çabuk, "lütfen geri gelir misiniz? Akşam yemeğindeyiz."

Mrs. Pritchet ayağa kalkmaya çabalarken, "Onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlamalıyım," diyerek içini çekti.

Hamilton çoktan odadan çıkmıştı bile. Omzundan geriye bakarak, "Ben hallederim," dedi.

Miss Reiss yatak odasında ellerini kucağında kavuşturmuş, mantosu, şapkası ve cüzdanı yatağın üzerinde, oturuyordu. Hamilton'a usulca, "Denememesini söylemiştim ona," dedi. Boynuz çerçeveli gözlüğünü çıkarmıştı; ellerinin arasında duruyordu. Açığa çıkan gözleri soluk ve güçsüz, neredeyse renksizdiler. "Bu iş bu şekilde yapılmaz."

"Demek planlanmıştı."

"Tabii. Arthur, o oğlan ve ben. Bugün buluştuk. Yalnızca kendimize güvenebiliyorduk. Eşinden dolayı sana açılmaktan korktuk."

"Bana güvenebilirsiniz," dedi Hamilton.

Miss Reiss cüzdanından küçük bir şişe çıkararak yanı başına yatağa koydu. Tekdüze bir sesle, "Onu uyutacağız," dedi. "O yaşlı ve yıpranmış birisi."

Şişeyi kapan Hamilton ışığa tuttu. Biyolojik örneklerin tespitinde kullanılan sıvı bir kloroform bileşiğiydi. "Ama bu onu öldürür."

"Hayır, öldürmez."

David kapıda telaşla belirdi. "Geri gelseniz iyi olacak annem huysuzlanmaya başladı."

Miss Reiss ayağa kalkarak şişeyi geri aldı ve çantasına iyice yerleştirdi. "Şimdi iyiyim. Ani şok nedeniyleydi. Yapmayacağına dair söz vermişti bana. Ama şu yaşlı askerler-"

Hamilton, "Bunu bana bırak," dedi.

"Niçin?"

"Onu öldürmeni istemiyorum. Öyle yapacağını da biliyorum."

Bir an için yüz yüze durdular. Sonra, Miss Reiss yüzünü sabırsızlıkla buruşturarak şişeyi bulup çıkardı ve onun eline bıraktı. "Öyleyse iyi bir iş becer. Ve bu gece yap."

"Hayır. Yarın bir ara. Onu kıra götüreceğim bir pikniğe. Onu sabah erkenden dağlara götürürüz. Gün ışır ışımaz."

"Korkuya kapılıp vazgeçme sakın."

"Vazgeçmem," dedi Hamil ton şişeyi cebine yerleştirirken.

Vazgeçmeye de hiç niyeti yoktu.

12

Ekim ayı gün ışığı havada soğuk ve ışıltılı asılıydı. Çimenlerin üzeri hâlâ belli belirsiz bir çiğ tabakasıyla kaplıydı; sabahın erken saatlerinde Belmont kasabası mavi-beyaz bir buğu bulutu içinde sessiz sakin tütüyordu. Otoyol boyunca, yarımadadan yukarı San Fransisco'ya doğru düzenli bir araba seli tampon tampona akmaktaydı.

"Oh, Tanrım!" dedi Mrs. Pritchet kederle. "Şu trafiğe bakın."

Hamilton arabayı bir yan yol olan Bayshore asfaltına çevirirken, "O rotayı izlemeyeceğiz," diye yanıtladı. "Los Gatos yönünde aşağı doğru gidiyoruz."

"Peki, ya sonra?" diye neredeyse çocuksu bir heves ve beklentiyle sordu Mrs. Pritchet. "Ne hoş, hiç o taraflara gitmemiştim."

"Sonra dosdoğru okyanusa," dedi Marsha heyecandan kızararak. "Kıyıyı izleyen bir numaralı otoyol boyunca Big Sur'a ineceğiz."

Emin olamayan Mrs. Pritchet, "Orası neresi?" diye sordu.

"Hemen Monterey'in altında, Santa Lucia Dağları'nda. Varmamız pek uzun sürmez; piknik için de çok uygun bir yer."

Mrs. Pritchet tatmin olarak, "Çok güzel," dedi ve arabanın koltuğuna rahatça yaslanarak ellerini kucağında kavuşturdu. "Bir piknik önermen senin açından çok hoş."

"Önemli değil," dedi Hamilton arabaya aniden gaz verirken.

McFeyffe kuşku içindeydi. "Golden Gate Parkı'nın ne sakıncası vardı, anlayamadım."

Miss Reiss, "Çok kalabalık," diye mantıklı bir açıklama yaptı. "Big Sur federal koruma bölgesi sayıldığından hâlâ yeterince yabanıl."

Mrs. Pritchet biraz endişeli göründü. "Güvenlikte olacak mıyız?"

Miss Reiss onu "Kesinlikle," diye teselli etti. "Her şey yolunda gidecek."

"işte olmanız gerekmiyor muydu, Mr. Hamilton?" diye sordu Mrs. Pritchet. "Bugün tatil değil, öyle değil mi? Mr. Laws işte de."

Hamilton şeytansı bir ifadeyle, "Sabah için izin aldım," dedi. "Sizi gezdirebilmek için."

"Ama, çok tatlısınız," diye tombul parmakları kucağında çırpınarak haykırdı Mrs. Pritchet.

Purosunu kasvetle tüttüren McFeyffe, "Neler oluyor, Hamilton?" diye sordu. "Bize çaktırmadan bir iş mi çeviriyorsun?" Iç bulandırıcı bir duman demeti Mrs. Pritchet'in oturmakta olduğu arka koltuğa doğru süzüldü. O da yüzünü buruşturarak tüm puroları iptal etti. McFeyffe parmaklarıyla boşluğu yakalamaya çalışırken buldu kendini; bir an için yüzü pancar gibi kızardı, sonra, tedricen, rengi normale döndü. "Ah," diye mırıldandı.

"Ne diyordunuz?" diye üsteledi Mrs. Pritchet.

McFeyffe yanıt vermeyi beceremedi; mucizevi biçimde bir puronun kalmış olup olmadığını anlamak için sakarca ceplerini karıştırıyordu.

Gelişigüzel konuşurmuşçasına, "Mrs. Pritchet," dedi Hamilton, "şu İrlandalıların kültüre hemen hemen hiç katkılarının olmadığını hiç

düşünmüş müydünüz? Hiçbir İrlandalı ressam yok, İrlandalı besteci yok."

"Hiç mi besteci yok?" dedi McFeyffe yıldırım çarpmış gibi.

"Hiç mi besteci yok?" Mrs. Pritchet şaşkınlık içindeydi. "Aa, gerçekten öyle mi? Hayır, hiç aklıma gelmemişti."

Hamilton sadistçe bir zevkle, "İrlandalılar barbar bir ırktır," diye devam etti. "Bütün yaptıkları-"

McFeyffe dehşet içinde, "George Bernard Shaw!" diye uludu. "Dünyanın en büyük oyun yazarı! William Butler Yeats! En büyük ozan! James Joyce, en-" Acele kesti. "O da ozan."

*"Ulysses'*in yazarı," diye ekledi Hamilton. "Açık saçık ve bayağı içeriğinden dolayı yıllar boyunca yasaklanmıştı."

"Olağanüstü bir yapıttı," diye vırakladı McFeyffe.

Mrs. Pritchet şöyle bir düşündü. Sonunda kararını vererek, "Doğru," diye katıldı. "Yargıçlar onun bir sanat yapıtı olduğuna karar vermişlerdi. Hayır, Mr. Hamilton, sizin yanıldığınızı düşünüyorum. Îrlandalılar şiir ve tiyatro dallarında çok yetenekliydiler. "

"Swift," diye inleyebildi McFeyffe destek babından. "*Güliver in Yolculukları*'nı yazmıştı. Büyük bir yapıt."

"Pekâlâ," diye dostça kabullendi Hamilton. "Siz haklısınız.

Soluk soluğa terleyen McFeyffe yüzü dehşet içinde benekli bir griye çalarak kendini kaybedercesine koltuğuna yığıldı.

Marsha dudaklarını kocasının kulağına iyice yaklaştırarak, "Bunu nasıl yaparsın?" diye azarladı. "Seni hayvan!"

Oldukça neşelenen Miss Reiss, Hamilton'a yeni bir saygıyla baktı. "Oldukça yaklaşmıştın."

Şimdi düşündüğünde, yaptığına kendisi de şaşan Hamilton, "istediğimden de daha fazla,"dedi. "Üzgünüm,Charley."

"Unut gitsin," diye boğuk bir sesle homurdandı McFeyffe.

Yolun sağ yanında geniş bir arazi halinde çıplak tarlalar uzanıyordu, Hamilton direksiyonu kullanırken bir yandan da belleğini araştırdı; daha önceleri burada bir şeyler yok muydu? Epey bir çaba sarf ettikten sonra anımsayabildi. Gümbür gümbür çalışan bir fabrikalar ve rafineriler komp-leksi olması gerekliydi burada. Boya, petrokimya, plastik, kâğıt... Hepsi gitmişti. Göz alabildiğince kır uzanıyordu sadece.

Yüzündeki ifadeyi gören Mrs. Pritchet, "Daha önce buralara bir kez gelmiştim," dedi. "Bütün o şeyleri iptal ettim. Sevimsiz, gürültülü ve kötü kokulu yerlerdi."

"Artık hiç fabrika kalmadı mı yani?" diye sordu Hamilton. "Bill Laws kokulu sabunlarından uzak kalınca düş kırıklığına uğrayacak."

Mrs. Pritchet sahte bir lütufla, "Sabun fabrikalarını bıraktım," dedi. "En azından güzel kokulularını."

Hamilton neredeyse sapıkça bir zevk alarak eğlenmeye bile başlamış sayılırdı. Durumları o kadar derme çatma, o kadar sakat ve güvenilmezdi ki! Mrs. Pritchet elinin bir hareketiyle dünyadaki tüm sanayi bölgelerini silip atabiliyordu. Bu fantezinin bu şekilde sürüp gitmesi elbette olanaksızdı. Temelindeki altyapı yıkılıyor, dağılıp gidiyordu. Bebekler doğmuyordu, üretim yapılmıyordu... Can alıcı önemdeki birçok alan hop diye ortadan kaldırılmıştı. Cinsellik ve döllenme sadece tıp çevrelerinin konuştukları hastalıklardı. Bu fantezi, iç çelişkilerinin mantıksızlığı içinde, baş aşağı gidiyordu.

Bu ona bir fikir verdi. Mücadele yöntemini yanlış seçmişti belki de. Belki de kediyi yakalamanın daha hızlı, daha kolay bir yolu vardı.

Ancak artık kedi falan kalmamıştı. Uyuşukoğlan'ın anısıyla birlikte berbat bir öfke dalgası içinden yükselerek boğazında düğümlendi. Kedicik o kadının yoluna rasgele çıktığı için... Ama en azından kediler gerçek dünyada hâlâ vardı. Arthur Silvester, Uyuşukoğlan, tatarcıklar, boya fabrikaları ve Rusya, gerçek dünyada hâlâ hüküm sürüyorlardı. Biraz neşelendiğini hissetti.

Uyuşuk buralardan zaten hiç hoşlanmayacaktı. Fareler, sinekler ve sincaplar çoktan iptal edilmiş olacaklardı. Bu çarpık var oluşun damlarında cinselliğe de yer yoktu üstelik.

Hamilton şöyle bir ön yoklama yapmış olmak amacıyla, "Şu hale bir bakın," dedi. Paspal bir yol üstü kasabasına girmişlerdi. Bilardo salonları, ayakkabı boyacıları, döküntü oteller. "Rezalet," diye vurguladı, "infial içindeyim."

Bilardo salonlarının, ayakkabı boyacılarının ve döküntü otellerin varlıkları son buldu. Dünyanın her yanında gerçeklik dokusu üzerinde yeni boşluklar açıldı.

Marsha bir parça huzursuzlanarak, "Böylesi daha iyi," dedi. "Ama Jack, karar vermeyi Mrs. Pritchet'in kendisine bıraksak yani, daha iyi olmaz mı?"

Hamilton güler yüzle, "Yardım etmeye çalışıyorum," dedi. "Ne de olsa bu şekilde kitlelere kültür de aşılamış oluyorum."

Miss Reiss işin esprisini kapmakta gecikmemişti. "Şu polis memuruna bir bakın," diye gözlemledi. "Zavallı sürücüye ceza kesiyor. Böyle bir şeyi nasıl yapabilir?"

"O sürücüye çok acıyorum," diye yürekten destekledi Hamilton. "Çam yarmasının eline düşmüş bir kere. Büyük olasılıkla İrlandalının tekidir o polis. Hepsi birbirine benzerler."

Mrs. Pritchet eleştirel bir gözle baktıktan sonra, "Bana daha çok İtalya'nmış gibi geliyor," dedi. "Ama polisler yararlı kişiler değil midir,

Mr. Hamilton? Hep sanmıştım ki-"

"Karakol polisleri, belki," diye kabul etti Hamilton. "Ama trafik polisleri değil. Onlar farklı."

"Oh,” dedi Mrs. Pritchet başıyla onaylarken, "Anlıyorum." Tüm trafik polisleri, sollarında duran dahil, iptal oldular. McFeyffe dışında herkes rahat bir nefes aldı.

"Beni suçlamayın," dedi Hamilton. "Miss Reiss'ın işiydi bu."

McFeyffe somurtarak, "Haydi," dedi, "Miss Reiss'ı iptal edelim."

"Haydi, Charley," dedi Hamilton sırıtarak, "hiç de insancıl bir tavır değil bu."

"Evet," diye şiddetle onayladı Mrs. Pritchet. "Beni şaşırtıyorsunuz, Mr. Mcfeyffe."

İçten içe tutuşarak kabuğuna çekilen McFeyffe sırtını dönüp gözlerini pencereden dışarı dikti. "Birileri bizi şu bataklıklardan kurtarsa iyi olacak," diye yakındı. "Kokulan burnumun direğini sızlatıyor."

Çamurlu düzlükler kokmayı bıraktılar. Aslında, çamurlu düzlüklere son verilmişti. Yerlerini, yolun kenarından başlayan belli belirsiz bir çöküntü almıştı. Hamilton merakla bakarak ne kadar derine indiğini düşündü. Belki de en çok birkaç metre... Çamurlar pek derin değildi. Eski bataklığın sakinleri olan bir yaban kuşu ailesi moralleri bozulmuş halde yürüyerek yola çıktılar.

"Vay be," dedi David Pritchet, "bu oldukça eğlenceli aslında."

Kışkırtıcı bir hevesle, "Sen de katılsana bize," dedi Hamilton. "Niçin öyle bezgin oturuyorsun ki?"

"Bezgin sayılmam," dedi David. "Ama kaybolan şeylerin hepsini tanımak isterdim."

Bu sözler Hamilton'ın aklını başına biraz toplamasını sağladı. "Sen haklısın," dedi küçük çocuğa. "Düşüncelerim hiç kimsenin değiştirmesine izin verme."

"İnceleyebileceğim hiçbir şey kalmazsa nasıl bilim adamı olabilirim ki?" diye sordu David. "Mikroskopum için birikinti suyunu nereden bulacağım? Bütün kokuşmuş gölcükler kurudu."

"Kokuşmuş gölcükler mi dedin?" diye zar zor yineleyebildi Mrs. Pritchet. "O da nedir, David? Emin değilim ama-'

David, "Artık boş arsalarda hiç kırık cam şişesi de kalmadı," diye gücenmiş bir sesle yakındı. "Koleksiyonum için hiç böcek de bulamıyorum. Bütün yılanları gönderdiğin için yılan tuzağımı da kuramıyorum. Demiryolu istasyonunda kömür doldurmalarını seyredemeyeceksem ne yapacağım peki? Hiç kömür yok artık. Parker Mürekkep Fabrikası'nı da gezerdim... Şimdi o da gitti. Hiçbir şey bırakmayacak mısın?"

Annesi, "Sadece güzel şeyleri," diye hafif yollu azarladı. "Üzerinde kafa yormana değecek her türlü güzel şeyin olacak. Pis, sevimsiz şeylerle oynamak istemiyorsun, değil mi?"

David daha da coşarak, "Ya Eleanor Root?" diye devam etti. "Caddenin karşısına taşman kız, eğer onunla garaja kadar gidersem bana bende olmayan bir şeyler gösterecekti; gittim, ama gösterecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Bu durumdan hiç hoşlanmıyorum."

Mrs. Pritchet pancar gibi kızarmış, söyleyecek söz bulamıyordu. "David Pritchet," diye çığlık attı, "sen küçük, fesat bir sapıksın. Neyin var senin, Tanrı aşkına? Nasıl böyle olabildin?"

"Babasından almış olmalı," diye fikir yürüttü Hamilton. "Kötü genler."

"Mutlaka." Mrs. Pritchet güçlükle nefes alarak devam etti. "Benden almadığı kesin. David, eve döndüğümüzde hayatının patağını yiyeceksin. Bir hafta boyunca poponun üzerine oturamayacaksın. Hayatımda hiç bu kadar-"

Filozofça, "Onu da iptal edin," dedi Miss Reiss.

"Beni iptal etmeye kalkmayın sakın!" diye meydan okudu David. "Son sözüm bu, ona göre!"

Gözleri çakmak çakmak yanan annesi çenesini havaya dikerek, "Seninle sonra görüşeceğiz,” diye kestirip attı. "Şu anda sana söyleyeceklerim bu kadar, genç adam."

David umutsuzluk içinde, "Üff, ya!" diye sızlandı.

"Sonra konuşuruz, delikanlı," dedi Hamilton.

"Bunu yapmamanızı tercih ederim," diye sıkı sıkı tembih etti Mrs. Pritchet. "Eğer bu türlü ahlaksızlıklara başvuracaksa, saygın insanların arasına katılamayacağını anlamalı."

Hamilton, "Benim de bazı ahlaksızlıklarım yok değil hani," diye söze başlamıştı ki Marsha'nın ayak bileğine indirdiği tekmeyle yine sessizliğe gömüldü.

"Senin yerinde olsaydım," diye dişlerinin arasından tısladı Marsha, "kendimle bu kadar övünmezdim."

Huzuru kaçan ve morali bozulan Mrs. Pritchet gözlerini arabanın camından dışarı dikmiş, düzenli olarak çeşidi kategorileri iptal etmekle meşguldü. Değirmenleri yıkılmak üzere olan eski püskü çiftliklerin varlıklarına bir son verildi. Paslı antika otomobiller evrenin bu köşesini terk ettiler. Kurumuş ağaçlar, tozlu ambarlar, çöp yığınları ve mevsimlik kılıksız işçiler de gözden kayboldular.

"Şurada duran da nedir?" diye sinirli sinirli sordu Mrs. Pritchet.

Sağ yanlarında basık, çirkin bir beton yapı vardı. "Orası," dedi Hamilton, "Pasifik Gaz ve Elektrik Şirketi'nin enerji dağıtım istasyonu. Yüksek gerilim hatlarını düzenliyor."

"Oh," diye kabullendi Mrs. Pritchet, "sanırım gerekli bir yer.

"Kimileri öyle düşünüyor," dedi Hamilton.

"Ama daha göz alıcı yapabilirlerdi," diye itiraz etti Mrs. Pritchet. Yanından geçerlerken binanın ana hatları dalgalanıp titremeye başladı. Onlar uzaklaştıklarında enerji istasyonu antik görünümlü, kırmızı kiremitli ve pastel duvarlarına latin sarmaşıklarının tırmandığı, sevimli bir kulübeye dönüşmüştü bile.

"Çok tatlı," diye mırıldandı Marsha.

"Hele teknisyenler kabloları kontrol için gelsinler," dedi Hamilton, "çok şaşıracaklar."

"Hayır," diye düzeltti Miss Reiss soğuk bir gülümsemeyle. "Hiçbir şey fark edemeyecekler."

Hamilton, Ford'u bir numaralı otoyolundan saptırarak Los Padres Ormanı denilen yeşil karmaşasına soktuğunda öğle henüz olmamıştı. Her yanlarında dev, kızıl çamlar yükseliyor, Cone Peak yokuşu boyunca Big Sur Parkı'na doğru ilerleyen dar yolun iki yanında da ağaçların arasına yer yer serpiştirilmiş kasvetli açıklıklar göze çarpıyordu.

David, "Çok korkutucu," diye kesin yargısını belirtti.

Yol tırmanmaya başladı. Bir süre sonra iğne yapraklı ince ağaçların arasına rasgele dağılmış kayalarla aydınlık çalılıklara doğru uzanan geniş bir bayıra ulaşmışlardı. Edith Pritchet ır. en sevdiği çiçek olan altın renkli California gelinciklerini:: milyonlarcası birden açmış durumdaydılar. Bu görünüm karşısında Mrs. Pritchet bir mutluluk çığlığı atıverdi.

"Oh, öyle güzel ki! Haydi pikniğimizi burada yapalım. "

Hamilton itaatle yolu terk ederek Ford'u çimenlere doğru sürdü. Mrs. Pritchet kasisleri iptal etmeden önce araba birkaç kez sarsıldı. Hemen ardından park ettiler ve Hamilton motoru durdurdu. Radyatörün hafif hafif buhar çıkarmasından ve kuş cıvıltılarından başka ses kalmamıştı.

"Pekâlâ," dedi Hamilton, "işte geldik."

Görünürlerde başka kimsecikler yoktu. Sadece Pasifik Okyanusu'nun danteline dek göz alabildiğince uzanan orman, çok aşağılarında kalan yolun kurşun grisi rengi ve onun da ötesinde, David'i bile soluksuz bırakan kıpır kıpır, muazzam su kitlesi yer alıyordu.

"Uff!" diye fısıldadı David. "Amma da büyük."

Mrs. Pritchet'in piknik için en uygun yeri saptamasının ardından battaniye yere titizlikle serilmişti. Sepetler açıldı. Peçeteler, kâğıt tabak ve bardaklar, çatal ve bıçaklar elden ele neşe içinde geçti.

Hamilton biraz ötelerindeki çam ağaçlarının gölgesi altında durmuş, kloroformu hazırlıyordu. Mendilini açıp üzerine bol bol dökerken kimse ona dikkat etmedi. Serin öğle rüzgârı kokuyu alıp uzaklara götürdü. Kimse için bir tehlike yoktu; sadece bir kişinin ağzı, burnu ve solunum sistemi etkilenmiş olacaktı. Hızlı ve emin bir yöntemdi bu.

Kulağında aniden Marsha'nın, "Sen ne yapıyorsun, Jack?" diyen sesini duydu. Suçlu suçlu irkilirken az daha şişeyi elinden düşürecekti.

Kestirmeden, "Hiç," dedi. "Git başımdan ve haşlanmış yumurtaları soymaya başla."

"Sen bir iş karıştırıyorsun." Marsha kaşlarını çatmış, omzunun üzerinden görmeye çabalıyordu. "Jack! O elindeki — yoksa fare zehiri mi?"

Titreyerek sırıttı Hamilton. "Öksürük ilacı. Soğuk algınlığına karşı."

Kahverengi gözlerini iri iri açarak, "Bir iş becereceksin," dedi Marsha. "Bilirim, aklında bir şeyler olduğunda hep böyle sinsileşirsin.”

Kaderci bir havaya bürünen Hamilton, "Bu gidişe bir son vereceğim," dedi. "Dayanabildiğim kadar dayandım.”

Marsha'nın sivri tırnakları kolunu sıkıca kavradı. "Jack, benim hatırım için-"

"O kadar mı sevdin burasını?" Sertçe kurtardı kendini. "Sen, Laws ve McFeyffe. Hoşça vakit geçiriyorsunuz, burada olmaktan memnunsunuz. O kocakarı insanları, hayvanları ve böcekleri yok ettikçe sınırlı düş gücü her neye takılmışsa...

"Jack, hiçbir şeye kalkışma. Lütfen, yapma. Bana söz ver!"

"Üzgünüm," dedi ona. "Karar çoktan verildi. Çarklar dönmeye başladı bile."

Çayırın ötesinden miyop gözlerini kısarak onlara bakan Mrs. Pritchet, "Marsha, Jack! Gelsenize artık," diye seslendi. "Soğuk et ve yoğurt var. Bitmeden elinizi çabuk tutun."

Marsha, Hamilton’ın yoluna dikilerek aceleyle, "Yapmana izin vermeyeceğim," dedi. "Yapamazsın, Jack. Anlamıyor musun? Anımsasana Arthur Silvester'ı, anımsasana-"

"Çekil yolumdan," diye sertçe sözünü kesti. "Bu madde uçucu."

Aniden, Marsha'nın gözlerinin yaşla dolu olduğunu şaşkınlık içinde fark etti. "Ah, Tanrım, sevgilim. Ben ne yapacağım? Eğer seni yok ederse, dayanamam ölürüm."

Hamilton'ın yüreği yumuşayıvermişti. "Eşek kafalı seni!

"Gerçekten." Gözyaşları yanaklarından aşağı damla damla dökülüyordu; Hamilton'ı yakalayarak geri itmeye çalıştı. Boşuna bir çabaydı bu, doğal olarak. Bu arada Miss Reiss, Mrs. Pritchet'in sırtını Hamilton'a dönük duruma getirmeyi başarmıştı. David heyecanlı heyecanlı

konuşarak annesinin dikkatini üzerine çekiyor, kazıp çıkardığı bir kaya parçasını sallayarak coşkuyla uzaktaki bir noktayı işaret ediyordu. Ortam hazırdı ve bekliyordu; bu şansı bir daha yakalaması çok zordu.

Hamilton şefkatle, "Git şurada bekle," dedi. "Bakamayacaksan eğer sırtını dön.” Marsha'nın parmaklarını tek tek açarak onu öteye itti. "Bu senin de iyiliğin için. Sen, Laws, Uyuşuk, hepimiz için. McFeyffe'ın puroları için."

Marsha'nın sesi, "Seni seviyorum, Jack," derken perişan bir halde titriyordu.

"Benim de acelem var," diye yanıtladı Hamilton. "Tamam mı?"

Marsha başıyla onayladı. "Tamam, Jack. Bol şans."

"Teşekkürler." Piknik yapan gruba doğru ilerlerken ona dönerek, "İpeksi'den dolayı beni affettiğin için sağ ol," dedi.

"Sen beni affedebildin mi?"

Katı bir sesle, "Hayır," dedi. "Onu yine görebildiğim zaman belki."

"Umarım görürsün," dedi Marsha acıklı acıklı.

"Tahtaya vur." Yumuşak toprağın üzerinde yürüyerek Edith Pritchet'in eğilmiş, biçimsiz sırtına doğru ilerledi. Mrs. Pritchet kâğıt bir bardak dolusu portakal çiçeği çayını yudumlamakla meşguldü. Sol elinde ise haşlanmış bir yumurtanın yarısını tutuyordu. Geniş kucağında bir tabak patates salatası ve bir tabak pişmiş kayısı vardı. Hamilton iyice yaklaşıp aceleyle eğildiğinde Miss Reiss yaşlı kadına dönerek, "Mrs. Pritchet," dedi, "şekeri uzatabilir misiniz acaba?"

"Ama, tabii ki, tatlım," diye nazikçe yanıtlayan Mrs. Pritchet katı yumurtasının kalan kısmını bırakarak içi şeker dolu mumlu kâğıt paketine doğru uzandı. "Aman Tanrım!" diye burnunu kırıştırdı, "bu berbat koku da neyin nesi?”

Ve, kloroform emdirilmiş mendil Hamilton'ın titreyen parmaklarının arasından silinip gitti. Şişenin pantolonunun arka cebinde hissettiği basıncı da kayboldu; ondan da kurtulmuşlardı artık. Mrs. Pritchet şeker paketini Miss Reiss'ın kaskatı parmaklarına bıraktı ve yumurtasına geri döndü.

Her şey olup bitmişti bile. Stratejileri sessizce ve kesinlikle iflas etmişti.

Mrs. Pritchet, "Çok lezzetli bir çay," diye ilan etti, Marsha yaklaşırken. "Seni kutlamak gerek, hayatım. Doğuştan aşçısın."

"Eh," dedi Hamilton, "buraya kadar." Yere bağdaş kurarak yiyecekleri gözden geçirdi ve ellerini ovuşturdu. "Neler varmış bakalım?"

David Pritchet gözlerini fal taşı gibi açmış onlara bakıyordu. "Şişe gitti!" diye sızlandı. "Şişemizi aldı!"

Ona aldırmayan Hamilton kucağım yiyeceklerle doldurmaya başlamıştı. "Hepsinden biraz alacağım sanırım," dedi iştahla. "Pek lezzetli görünüyorlar."

Ağzı yumurtayla dolu, "Afiyet olsun," diye coştu Mrs. Pritchet. "Hele şu inanılmaz kerevizli peynirden bir dene. Gerçekten olağanüstü."

"Teşekkürler," diye kabul etti Hamilton. "Deneyeceğim."

Çaresizlikten sinir krizleri geçiren David Pritchet ayağa fırlayarak parmağını annesine dikti ve çığlık çığlığa, "Seni kötü kalpli yaşlı kurbağa kloroformumuzu çaldın!" diye haykırdı. "Onu yok ettin. Biz şimdi ne yapacağız?"

Mrs. Pritchet kuru bir, "Evet, canım," dedi. "Pis kokulu ve iğrenç bir kimyasal maddeydi ve içtenlikle belirteyim ki bu konuda ne yapabileceğinizi bilmiyorum. Niçin yemeğini bitirip kaç çeşit eğreltiotu bulabileceğine bakmıyorsun?"

Miss Reiss tuhaf ve gergin bir sesle, "Mrs. Pritchet," dedi, "bize ne yapacaksınız?"

Biraz daha patates salatası almak için uzanırken, "Üstüme iyilik sağlık," diye yanıtladı Mrs. Pritchet, "o nasıl soru öyle? Yemeğini ye, hayatım. Gerçekten de pek sıskasın; kemiklerinin üzerine biraz et gelse iyi olacak."

Grup halinde otomatiğe bağlanmışçasına yemeklerini yediler. Sadece Mrs. Pritchet yaptığından hoşlanırmış gibi görünüyordu; yiyecekleri tatlarına vararak yiyordu... Hem de hatırı sayılır miktarlarda.

"Öyle huzurlu ki burası," diye iç çekti, "sadece çamlar ve rüzgârın fısıltısı."

Uzaklarda bir yerden bir uçağın, belki de kıyıdaki görevinden dönmekte olan bir Kıyı Koruma devriyesinin hafif vızıltısı geldi.

"Bak şimdi," dedi Mrs. Pritchet kaşlarım bir çocuk gibi kaprisle çatarak. "Ne kadar sevimsiz bir müdahale!" Uçak, ***uçak*** sınıfının

diğer tüm üyeleri ile birlikte yok olup gitti.

Hamilton sahte bir aldırmazlıkla, "Eh," dedi, "gitti gider. Acaba sırada ne var?"

"Nem," dedi Mrs. Pritchet kendinden emin.

"Pardon, anlayamadım."

"Nem." Kadın, oturduğu şiltenin üzerinde huzursuzca kıpırdandı. "Toprağın nemini hissedebiliyorum. Çok rahatsız edici."

"Soyut kavramları da yok edebilir misiniz?" diye sordu Miss Reiss.

"Edebilirim, canım." Altısının da altlarındaki toprak gevrek bir tost gibi kuruyuverdi. "Ye şu rüzgâr; bir parça serin, sizce de öyle değil mi?" Rüzgâr ılık bir esintiye dönüşmüştü. "Şimdi nasıl buluyorsunuz?"

Hamilton'ın üzerine çılgın bir boş vermişlik çöktü. Kaybedecek neyi vardı ki? Geriye pek bir şey kalmamıştı; dibe vurmuşlardı artık. "Şu okyanusun rengi de amma sevimsiz," diye ilan etti. "Çok tiksindirici buluyorum."

Okyanusun donuk, kurşuni grisi silindi. Yerini neşeli, pastel bir yeşil aldı.

Marsha, "Bu çok daha iyi," diyebildi. Kocasının yanına sokularak elini kavradı. "Oh, sevgilim-" diye umutsuzca söze başladı.

Hamilton onu kendine çekerken, "Şu uçan martıya da bir bak hele," dedi.

"Balık arıyor olmalı," diye yorum yaptı Miss Reiss.

"Kötü kalpli kuş," diye belirtti Hamilton. "Korumasız balıkları öldürüyor."

Martı iptal oldu.

"Ama," diye düşünceli düşünceli devam etti Miss Reiss, "balıklar da bunu hak etmiyor değiller hani. Minik hayvancıklarla besleniyorlar; basit, tek hücreli canlılarla."

"Gaddar, sefih balıklar!" diye öfkeyle parladı Hamilton.

Suyun üzerinde hafif bir ürperti dolaşır gibi oldu. Bir sınıf olarak tüm balıklar da yok olmuşlardı. Piknik örtüsünün ortasında yer alan somon fümeler de gözden kayboldu.

"Ah, hayır," dedi Marsha. "Ta Norveç'ten ithal edilmişlerdi."

"Epey para tutmuş olmalı," diye tatsız tatsız mırıldandı

McFeyffe. "İthal yiyecekler çok pahalıdır."

"Para kimin umurunda?" diye sordu Hamilton. Bir avuç bozukluk çıkararak tepeden aşağı saçtı. Metal parçaları öğle güneşinde ışıldayarak dağıldılar. "Kirli şeyler."

Pırıltılı noktalar kayboldular. Cüzdanının cebinde tuhaf bir şekilde sarsıldığını hissetti; kâğıt banknotları da onu terk etmişlerdi.

Mrs. Pritchet, "Bu çok iyi," diye kıkırdadı. "Bana böyle hep birlikte destek olmanız ne hoş! Arada sırada, aklıma bir şey getiremediğim de oluyor."

Yamacın ta aşağılarında ağır ağır otlayan bir inek görülüyordu. Tam onların seyrettikleri bir sırada, inek söylenemez bir şey yaptı. Gereksiz yere, "İnekleri iptal edin!" diye bir çığlık attı Miss Reiss. Aslında Mrs. Pritchet çoktan huzursuzlanmış ve inek gitmişti bile.

Hamilton pantolon kemerinin de inekle birlikte gittiğini fark etti. Eşinin ayakkabılarının da. Miss Reiss'ın çantasının da. Hepsi de

sığır derisinden yapılmıştı. Piknik sofrasındaki yoğurt ve peynirler de sahneden çekilmiş durumdaydılar.

Miss Reiss eğilerek canını sıkan bir kuru ot demetini çekiştirdi. "Ne gıcık bitkiler bunlar," diye sızlandı. "Batıyorlar."

Otlar yok oldu. Aynı zamanda bir zamanlar ineklerin neşeyle otladıkları tarlalardaki kuru otların çoğu da. Yerlerinde sadece çıplak toprak ve çıplak kayalar kalmıştı.

Daireler çizerek histerik bir şekilde koşan David, "Zehirli meşe buldum! Zehirli meşe!" diye haykırdı.

"Orman onlarla dolu," diye açıkladı Hamilton. "Isırgan otlarıyla. Hain sarmaşıklarla."

Sağ yanlarındaki koruda bir kımıltı oldu. Orman, neredeyse gözle fark edilmeyecek kadar hafifçe seyirdi. Bitki örtüsünde bir azalma olduğu apaçıktı.

Marsha ayakkabılarından arda kalanları ciddiyetini yitirmeksizin çıkarıp attı. Geriye sadece iplikler ve metal zımbalar kalmıştı. Melül bir çehreyle, "Ne hüzün verici," dedi Hamilton'a.

"Ayakkabıları da iptal edelim bari" diye önerdi Hamilton.

Gözleri hevesle ışıldarken, "Bu çok iyi bir fikre benziyor," diye katıldı Mrs. Pritchet. "Ayakkabılar hep ayağımı vurur." Marsha'nın elindeki kalıntılar, gruptaki çeşitli tip diğer ayakkabılarla birlikte yok oldu. McFeyffe'ın kocaman cırlak çorapları gün ışığına bütün haşmetiyle çıkmışlardı. Utanarak ayaklarını altına, gözlerden uzağa çekti.

Okyanusta yol almakta olan bir geminin belli belirsiz duman izi ufukta görülüyordu. "Ah şu şilepler," dedi Hamilton. "Silin şunu haritadan."

Hafif duman izi de gözden kayboldu. Ticari deniz nakliyatı sona ermişti artık.

"Çok daha temiz bir dünya," diye fikir yürüttü Miss Reiss.

Otoyolda hareket eden bir araba gördüler. Radyosunun hafif cızırtısı uzaktan uzağa geliyordu. Hamilton, "Radyoları iptal edin," dedi. Ses kesildi. "Televizyon ve sinemaları da." Görünürde bir değişiklik olmadı, ama görev yerine getirilmişti mutlaka. "Ucuz müzik parçalarını da akordeonlar, armonikalar, banjolar ve mızıkalar."

Bu araçlar dünyanın her yanında yok oldular.

İki yanı parlak boyayla yazılmış harflerle ışıldayan büyük, oval bir kamyon otoyol boyunca ilerlerken Miss Reiss, "Reklamlar," diye bağırdı. Sözcükler kamyondan silindi. "Kamyonlar da." Şaşkın şoför şarampole yuvarlanırken kamyon da görünmezlere karıştı.

"Yaralandı sanırım," dedi Marsha alçak sesle. Sendeleyen şoför de anında kayboldu.

"Akaryakıt," dedi Hamilton. "Kamyon akaryakıt taşıyordu."

Tüm dünyada akaryakıt kavramı ortadan kalktı.

"Petrol ve neftyağı," diye ekledi Miss Reiss.

"Bira, alkol ve çay," dedi Hamilton.

"Şerbet, bal ve elma şarabı," dedi Miss Reiss.

"Elmalar, portakallar, limonlar, kayısılar ve armutlar," dedi Marsha alçak sesle.

"Kuru üzüm ve şeftaliler," diye homurdandı McFeyffe.

"Çerezler, yerelmaları ve patatesler," dedi Hamilton.

Mrs. Pritchet nezaket göstererek bütün bu çeşitli kategorileri yeryüzünden siliyordu. Çay bardakları boşaldı. Yiyeceklerin çeşitliliğinde belirgin bir azalma görüldü.

Miss Reiss ayağa zıplarken, "Yumurtalar ve sosisler," diye haykırdı.

"Peynirler, kapı tokmakları ve elbise askıları," diye ekledi Hamilton ona katılarak.

Mrs. Pritchet kıkırdayarak ekliyordu listesine söylenenleri. "Gerçekten de," dedi neşeyle nefesi daralırken, "birazcık ileri gitmiyor muyuz?"

"Soğanlar, elektrikli tost makineleri ve diş fırçaları," diye net bir sesle belirtti Marsha.

"Kükürt, kurşunkalemler, domatesler ve un," diye şakıdı David işin havasına girerek."

"Baharatlar, otomobiller ve pulluklar," diye bağırdı Miss Reiss. Arkalarında, Ford sessizce yok oldu. Big Sur Parkı'nın yumuşak tepeleri üzerindeki bitki örtüsü biraz daha inceldi.

"Kaldırımlar," diye önerdi Hamilton.

"Çeşmeler ve saatler," diye ekledi Marsha.

"Mobilya cilası," diye çığlık attı David bir aşağı bir yukarı dans ederek.

"Saç fırçaları," dedi Miss Reiss.

"Çizgi romanlar," dedi McFeyffe. "Ve üzerinde yazılar olan bütün o vıcık vıcık pastalar. Hani şu Fransız işleri."

"Sandalyeler," dedi Hamilton aniden kendi cüretine şaşarak. "Ve koltuklar."

Heyecana kapılıp yanlışlıkla termosa basarken, "Koltuklar ahlak dışıdır," diye destekledi Miss Reiss. "Hepsi gitsin. Cam bir de. Camdan yapılmış ne varsa."

Mrs. Pritchet gözlüklerini ve evrende camdan üretilmiş ne varsa hepsini itirazsız yok etti.

"Metal," diye zayıf, şaşkın bir sesle seslendi Hamilton.

Pantolonunun fermuarı yok oldu. Medeni bir iskelet halinde termostan geri kalanlar da yitip gittiler. Marsha'nın minik kol saati, dişlerindeki kaplamalar; kadın iç çamaşırlarının çengel ve kopçaları bu dünyadan silindiler.

Çılgınca uzaklara koşarken, "Giysiler," diye bağırdı David.

Tümü de bir anda çırılçıplak kalmışlardı. Ama artık hiç fark etmiyordu; cinsellik ortadan kalkalı çok uzun zaman olmuştu.

Eşinin yanında korku içinde durmaya çabalarken, "Bitki örtüsü," dedi Marsha. Bu kez değişim çarpıcıydı. Tepeler, göz alabildiğine uzanan dağ sıraları birer taş parçası gibi kelleştiler. Geriye soğuk, solgun bir güneş altında yanan kahverengi güz topraklarından başka bir şey kalmamıştı.

"Bulutlar," dedi Miss Reiss yüzü seğirerek. Yukarılarındaki birkaç narin, dantelimsi beyazlık da ortadan kayboldu. "Ve pus!" Güneş anında yakıp kavurmaya başladı.

"Okyanuslar," dedi Hamilton. Uzanıp giden pastel yeşil renk göz kırparcasına kayboldu; geriye kalan göz alabildiğince uzanan müthiş derin, kuru bir kum havuzuydu. Afallayarak bir an için duralayan Hamilton, Miss Reiss'a bağırması için fırsat verdi:

"Kumlar!"

Dev çukur daha da derinleşti. Dip gözden kaybolmuştu. Ayaklarının altındaki toprak derinden ve tehditkâr bir gümbürtüyle. titredi; yeryüzünün dengesi altüst olmuştu.

Yüzü ihtirasla çarpılırken, "Çabuk," diye soludu Miss Reiss. "Sırada ne var? Geriye ne kaldı?"

"Kentler," diye önerdi David.

Hamilton onu sabırsızca bir yana itti. "Dere yatakları," diye höykürdü. Bir anda kendilerini dümdüz bir ovada buldular; bütün çöküntüler ütülenmişti. Çeşitli boy ve kilolardaki altı çıplak şekil şevkle çevrelerine bakarak dikiliyorlardı.

"İnsan dışındaki tüm hayvanlar," diye soludu Miss Reiss.

Yapılmıştı.

"İnsan dışındaki tüm canlılar," diye daha da ileri gitti Hamilton.

"Asitler!" Miss Reiss haykırdı ve yüzü aniden acıyla buruşarak dizleri üzerine çökmek zorunda kaldı. Hepsi de huzursuz bir vecd içinde kıvranıyorlardı; temel vücut kimyaları ciddi olarak değişmiş durumdaydı.

"Özgül metal tuzları!" diye bağırdı Hamilton. Yine acıyla burkuldular.

"Özgül nitratlar!" diye cırladı Miss Reiss.

"Fosfor!"

"Sodyum klorür!"

"İyot!"

"Kalsiyum!" Miss Reiss yarı baygın halde dirsek üstü çöktü; hepsi acının çeşitli pozisyonlarında dağılmışlardı. Edith Pritchet'in nabız

gibi atan şişman gövdesi spazmlarla kıvranıyordu; iptal edecek yeni sınıflar bulmaya çalışırken gevşek dudaklarının arasından salya sızıyordu.

"Helyum!" diye vırakladı Hamilton.

"Karbon dioksit!" diye baygın fısıldadı Miss Reiss.

"Neon," diyebildi Hamilton. Çevresindeki her şey titreyip soluklaştı; artık sonsuz bir bulanıklığın içinde fırıldak gibi dönüyordu. "Freon. Gleon."

Yakınlarda bir yerde gölgeler içinde yüzen Miss Reiss'ın soluk dudakları, "Hidrojen," diyebildi.

Hiçlik bedenini dalga dalga sarmalarken, "Azot," diye mırıldandı Hamilton.

Miss Reiss son ve çok az kalan enerjisinin hepsini sarf ederek hafifçe doğruldu ve kekeledi: "Hava!"

Dünya atmosfer katmanlarının varlıkları sona erdi. Hamilton, akciğerleri bomboş, ölümün yok edici belirsizliğine doğru sürükleniyordu. Evren çevresinde silinip giderken Edith Pritchet'in hareketsiz bedeninin kendi ekseni çevresinde spazmlarla döndüğünü gördü; kadının tüm benliği ve bilinci uçup gitmişti.

Kazanmışlardı! Pençesinden kurtulmuşlardı. Ona bir son vermişlerdi sonunda ve acılar içinde özgürdüler artık...

Yaşıyordu. Kımıldayamayacak kadar bitkin durumda uzanmış, göğsü inip kalkıyor, parmaklarıyla yeri kavramaya çalışıyordu. Ama hangi cehennemdeydi acaba?

Gözlerini inanılmaz bir çaba sarf ederek açmayı başardı.

Mrs. Pritchet'in dünyasında değildi. Çevresinde, nabız gibi atan mat bir karanlık vardı. Sürükleyen, dalga dalga yükselen ve üzerine gelen çirkin bir akıntıya kapılmıştı sanki. Ama çevresinde oraya buraya serpilmiş şekilleri, diğer gövdeleri de zar zor seçebildi.

Marsha, sessiz ve devinimsiz, pek uzakta değildi. Onun ötesinde ağzı açık, gözleri donuk yatan Charley McFeyffe'ın koca gövdesi uzanıyordu. Yine dalgalanan kasvetin içinde bir yerlerde Arthur Silvester, David Pritchet, Bill Laws'un gevşek bedeni ve Edith Pritchet'in iri vücudu, hâlâ bilinçsiz, belli belirsiz seçilebiliyordu.

Bevatron'a mı dönmüşlerdi? Bir anlık geçici bir neşeye kapıldı. Sonra o da geçip gitti. Burası Bevatron değildi. Göğsünden kopup gelen hırıltılı bir ağı boğazından yukarı dudaklarına doğru yükseldi. Üzerine binen, kendi içinde çökercesine yüzüne doğru eğilen ince, kemiğimsi yaratıktan uzaklaşabilmek için umutsuzca, dermansızca sürünmeye çalıştı.

Kulağına kuru, gagalayan bir fısıltı gelmeye başladı. Ses, o haykırıp kurtulmaya çalışmaktan vazgeçinceye ve nefesini kendine saklayıncaya dek durmak bilmeksizin tekrar tekrar üzerine geldi.

"Sana teşekkür ederim," diyordu cızırtıyla. "Üzerine düşeni çok iyi becerdin. Her şey tam planladığım gibi gitti."

"Çekil!" diye haykırdı Hamilton.

"Çekileceğim," diye söz verdi ses. "Kalkmanızı ve işinizle gücünüzle uğraşmanızı istiyorum. Sizi gözlemek istiyorum. Hepiniz de çok ilginçsiniz. Sizi uzun süredir izliyordum, ama tam istediğim gibi değil. Sizi yakından gözlemlemek istiyorum. Yaptığınız her şeyi bilmek istiyorum.

Çevrenizde olmak, ta içinizde olmak, gerektiğinde size ulaşabilmek istiyorum. Size dokunabilmek istiyorum. Size dilediğimi yaptırabilmek istiyorum. Tepkilerinizi görmek istiyorum. İstiyorum. İstiyo..."

Artık nerede olduğunu anlamıştı; kimin dünyasında olduklarmı. Kulaklarını ve beynini tırmalayan o sakin, cızırtılı fısıltıyı tanıdı.

Bu Joan Reiss'ın sesiydi.

13

Sürekli olarak "Tanrıya şükür!" diyordu alçak bir ses. Bir kadının kırılgan sesi. "Geri döndük Artık gerçek dünyadayız."

O kasveti bulanıklık dağılmıştı. Okyanus ve ormanın tanıdık görünümleri çepeçevre uzanıyordu; Big Sur Parkı'nın geniş yeşilliği ve Cone Peak'in eteklerinde kıvrılan asfalt yol geri gelmişti.

Üzerlerinde öğleden sonranın canlı mavisiyle gökyüzü asılıydı. Altın renkli California gelincikleri güz nemiyle ışıl ışıldılar* işte piknik sofraları da oradaydı: kavanozlar, yiyecekler, kâğıt tabak ve bardaklar. Hamilton'ın sağında iğne yapraklı ağaçların oluşturduğu serin koru yükseliyordu. Çayırın pek uzak olmayan sonuna doğru park ettiği yerde Ford kupesi dost bir metalik parlaklıkla ışıyordu.

Ufuk boyunca toplanan pusun içinde bir martı kanatlarını çırptı. Asfalt yolda bir dizel kamyon kara dumanlar püskürterek homurtuyla geçti. Bayırın aşağılarına doğru yarı yolda bir yer sincabı yuvasına zikzaklar çizerek koşturdu.

Hamilton'ın dört bir yanındaki diğer insanlar da kıpırdamaya başlamışlardı. Hepsi yedi kişiydiler: Bill Laws San Jose'de bir yerlerde, yitirdiği sabun fabrikasının ardından ağıt yakıyor olmalıydı. Hamilton'ın acıyla bulanan gözleri eşinin hatlarını seçebiliyordu; Marsha yalpalayarak dizlerinin üzerine doğrulmuş, boş bakışlarla çevresini gözlemekteydi. Hâlâ devinimsiz yatan Edith Pritchet de pek uzakta değildi. Daha ötede Arthur Silvester ve David Pritchet vardı. Piknik örtüsü-nün yanındaki Charley McFeyffe'ın kasları dermansızca seğirmeye başlamıştı.

Hamilton'ın hemen yakınında Joan Reiss'ın ince ve zarif şekli oturur durumdaydı. Kadın düzenli bir biçimde çantasını ve gözlüğünü toparlıyordu; saçlarının sıkı topuzunu itinayla yoklarken yüz hatları neredeyse ifadesizdi.

Joan Reiss rahatlıkla ayağa doğruldu ve "Tanrıya şükür," diye yineledi. "Bitti artık."

Onu uyandıran ses buydu işte.

McFeyffe uzandığı yerden ifadesiz yüz ve boş bakışlarla kadına bakıyordu. "Bitti," diye anlamsız yineledi.

İşin doğrusu dercesine, "Yine gerçek dünyadayız," dedi Miss Reiss. "Ne harikulade, değil mi?" Yanındaki çimlere devrilmiş yatan koskoca ve hareketsiz şekle hitap ederek, "Kalkın artık, Mrs. Pritchet," dedi. "Artık hiçbir gücünüz yok üzerinizde. " Eğilerek kadının tombul kolunu çimdikledi. "Her şey eskiden olduğu gibi."

Arthur Silvester doğrulmaya çabalarken, "Allah'a şükür," diye acıklı acıklı mırıldandı. "Ulu Tanrım, o korkunç ses..."

Marsha kahverengi gözlerinde kuşku ve rahatlamayla soludu: "Bitti mi artık?" Ürpererek ayağa kalktı ve yalpalayarak dengesini bulmaya çalıştı. "En son o korkunç kâbus... Ancak kısmen görebildim-"

David Pritchet dehşetten titreyerek yalvaran bir sesle, "Ne gördünüz?" diye sordu. "O yer ve bizimle konuşan o ses-"

"Gitti artık," dedi McFeyffe alçak sesle dua edercesine. "Artık güvendeyiz."

Miss Reiss Hamilton'a yaklaşarak, "Kalkmanıza yardım edeyim," dedi. Kemikli ve ince elini uzatarak soluk, renksiz gülümsedi. "Gerçek dünyaya dönmüş olmak nasıl bir duygu?"

Hamilton yanıt veremedi. Dehşetten taş kesilmiş halde uzanıyordu sadece.

"Haydi ama," dedi Miss Reiss sakin sakin. "Er ya da geç kalkmak zorundasınız." Eliyle Ford'u işaret ederek, "Bizi Belmont'a geri götürmenizi istiyorum," dedi. "Herkes sağ salim evine döndüğünde daha mutlu olacağım." Keskin yüz hatlarında en ufak bir duygu belirtisi olmaksızın ekledi: "Hepinizin de eskisi gibi, ait olduğunuz yerlere dönmenizi istiyorum. O zamana dek tatmin olmayacağım."

Diğer her şey gibi, Hamilton'ın arabayı kullanışı da mekanik, gergin, istem dışı bir refleksle oluyordu. Yumuşak tepelerin arasında kıvrılan eyalet otoyolu, bakımlı ve pürüzsüz önlerinde açılıyordu. Arada sırada yanlarından başka arabalar geçiyordu; Bayshore yoluna yaklaşıyorlardı.

Miss Reiss hevesle, "Çok kalmadı," dedi. "Neredeyse vardık Belmont'a."

Hamilton kısık sesle, "Dinle," dedi. "Rol yapmayı bırak; şu sadistçe oyunu oynamaktan vazgeç."

"Hangi oyunmuş bu?" diye yumuşak bir sesle sordu Miss Reiss. "Sizi anlayamıyorum, Mr. Hamilton."

"Gerçek dünyaya geri dönmüş değiliz. Senin dünyandayız; senin paranoyak, fasit-"

"Ama ben gerçek dünyayı sizin için yarattım," dedi Miss Reiss kısaca. "Göremiyor musun? Bir bak çevrene, iyi iş becermemiş miyim? Bütün bunları çok önceden planlamıştım. Her şeyi olması gerektiği gibi bulacaksın; hiçbir şeyi es geçmedim."

Direksiyonu kavrayan yumrukları bembeyaz kesilen Hamilton, "Sıranı mı bekliyordun?" diye sordu. "Mrs. Pritchet'ten sonra sıranın sana geleceğini biliyor muydun?"

"Tabii." Miss Reiss gururunu kontrol ederek sakin sakin açıkladı: "Sadece yeterince aklınızı kullanmadınız, Mr. Hamilton. Arthur Silvester'ın niçin hepimizden önce kontrolü aldığını anımsıyor musunuz? Çünkü hiçbir zaman bilincini tam olarak yitirmemişti. Peki onu niçin Edith Pritchet izledi?"

Marsha çarpılmışçasına, "O kıpırdıyordu," dedi. "Orada, Bevatron'un zemininde. Ben onu seçebiliyordum. Geceleri, düş gördüğümde."

"Düşlerinize daha çok önem vermeniz gerekirdi, Mrs. Hamilton," diye gözlemini belirtti Miss Reiss. "iyice bakıp sırada kimin olduğunu görmeliydiniz. Mrs. Pritchet'ten sonra uyanmaya en yakın olan bendim."

"Ya sizden sonra?" diye öğrenmek istedi Hamilton.

"Benden sonra kimin geldiği önemli değil, Mr. Hamilton; çünkü ben en sonuncunuzum. Geri döndünüz. Yolculuğunuzun sonuna geldiniz, işte sizin küçük dünyanız... Ne hoş, değil mi? Ve bu hepimize ait. Bu nedenle yarattım dünyanızı — her şey istediğiniz gibi olsun diye. Her şeyi yerli yerinde ve tam olarak bulacaksınız. Yine eskiden olduğu gibi yaşamaya başlayacağınızı umut ediyorum."

"Sanırım," dedi Marsha, "buna zorunluyuz. Başka seçeneğimiz yok."

"Bizi niçin bırakmıyorsun?" diye öfkeyle sordu McFeyffe.

"Sizi bırakamam, Mr. McFeyffe," dedi Joan Reiss. "Bunu yapabilmem için varlığımın son bulması gerekir."

"Tamamen değil," diye hevesle kekeledi McFeyffe. "Sizin üzerinizde bir şey kullanmamıza izin verin. Şu kloroformu sizi bayıltacak bir şeyi. Sizi-"

Miss Reiss, "Mr. McFeyffe," diye sakince sözünü kesti, "bu iş üzerinde çok uğraştım. Bevatron'daki kazadan bu yana bunu planlıyordum. Sıramın geleceğini anladığım andan beri. Bütün bunların boşa gitmesi yazık olmaz mı? Başka bir şansımız hiçbir zaman olmayabilir. Hayır, bu kaçırılamayacak kadar değerli bir fırsat. Çok değerli."

Bir süre sonra David Pritchet, "İşte Belmont," diye parmağıyla işaret etti.

Edith Pritchet kendine güvenmeyen titrek bir sesle, "Geri dönmek hoş olacak," dedi. "Öylesine güzel, küçük bir kasaba ki!"

Hamilton, Miss Reiss'ın yönlendirmesiyle, onları teker teker evlerine bıraktı. En sona kendisiyle Marsha kalmışlardı. Miss Reiss eşyalarını toparlayıp çevikçe kaldırıma atlarken kadının apartmanı önüne park ettikleri arabalarında sessizce oturarak beklediler.

"Siz evinize gidin," dedi onlara yardım ediyormuş gibi. "Sıcak bir banyo ve ardından da yatak dünyanın en iyi şeyi olmalı."

Marsha, neredeyse duyulamayacak kadar alçak bir sesle, "Teşekkürler," dedi.

"Gevşemeyi ve keyfinize bakmayı deneyin," diye akıl verdi Miss Reiss. "Ve lütfen olup bitenleri unutmaya çalışın. Artık hepsi geçmişte kaldı. Bunu aklınızdan çıkarmayın."

Öğretmen havasındaki bu kuru ve duygusuz sese mekanik olarak yanıt veren Marsha, "Peki," dedi, "anımsayacağız."

Miss Reiss kaldırımı apartmanının kapısına doğru geçerken bir an için duraladı. Pamuklu kadifeden uzun mantosuna sarınmışken hiç de heybetli görünmüyordu. Eli kolu cüzdanıyla, eldivenleriyle ve yoldaki bir dükkândan satın almış olduğu *New Yorker* dergisinin son sayısıyla doluydu; bürosundan evine dönmekte olan orta sınıf bir sekreteri andırıyordu. Serin akşam rüzgârı kum renkli saçlarını

dağıtıyordu. Boynuz çerçeveli gözlüğünün ardından arabada oturan iki insana bakarken gözleri iri ve çarpık görünüyorlardı.

"Belki birkaç güne kadar ziyaretinize gelirim," dedi o an aklına gelmiş gibi. "Birlikte oturup konuşarak sakin bir gece geçiririz."

"Bu çok iyi olur," diyebildi Marsha.

"İyi geceler," dedi Miss Reiss konuyu noktalayarak. Sert bir çene hareketiyle selam verdikten sonra döndü, apartman girişinin basamaklarım tırmanarak halı kaplı loş koridorda kayboldu.

Marsha alçak ve titreyen bir sesle, "Eve gidelim," dedi. "Jack, evimize gidelim. Lütfen, evimize gidelim."

Hamilton arabayı eve sürdü, elinden geldiğince çabuk. Kaldırıma çıktıktan sonra el frenine asıldı, motoru durdurdu ve kapıyı tekmeleyerek açtı.

"Geldik işte," dedi eşine. Marsha, cildi mum gibi soğuk ve soluk, kıpırdamadan duruyordu. Onu kolundan nazik ama kararlıca tuttu ve arabadan çıkardı; kollarına alarak evin çevresini dolaştı ve ön verandaya geldi.

"En azından," dedi Marsha titreyerek, "Uyuşukoğlan dönmüş olacak. Ve cinsellik, o da geri geldi. Her şey eskisi gibi olacak, değil mi? Her zamanki gibi olmayacak mıyız?"

Hamilton hiçbir şey söylemedi. Ön kapıyı açmakla meşgul görünüyordu.

"Bizi etkisi altında tutmak istiyor," diye devam etti Marsha. "Ama sorun olmaz bu, değil mi? Dünyamızı geri aldık; gerçek dünyayı yarattı bizim için. Bana her şey normalmiş gibi görünüyor; sen bir fark görüyor musun? Jack, Tanrı aşkına, bir şey söyle!"

Hamilton giriş kapısını omzuyla açtı ve oturma odasının ışıklarını yaktı.

Eşi onu yere bırakırken, çevresine ürkek ürkek bakınarak, "Evimizdeyiz," dedi Marsha.

"Evet, öyle." Kapıyı arkalarından çarparak kapattı.

"Burası bizim eski yerimiz, değil mi? Her şey aynı; bütün bütün bunlar başlamadan önce olduğu gibi." Marsha mantosunun düğmelerini açarken oturma odasını dolaştı, örtüleri, kitapları, tabloları, mobilyaları kontrol etti. "Ne güzel bir duygu, değil mi? Öylesine rahatladım ki... Hep tanıdık şeyler. Kimse üzerimize yılanlar atmıyor, kimse kategorileri iptal etmiyor... güzel değil mi?"

"Olağanüstü," dedi Hamilton tatsız tatsız.

"Jack." Marsha mantosu koluna atılı, sessizce ona yaklaştı. "Onunla baş edemeyiz, değil mi? Mrs. Pritchet gibi olmayacak; o çok daha zeki. Bizden çok ileride."

"Bir milyon yıl ileride," diye kabul etti Hamilton. "Bütün bunları çoktan planlamıştı. Tezgâhlayarak, düşünerek, irdeleyerek... Bizi denetim altına alma fırsatını kollayarak." Cebinde sert, yuvarlak bir cisim vardı; öfkeyle dışarı çıkardı ve odanın duvarına fırlattı. Boş kloroform şişesi kırılmadan halının üzerinde sekerek kısa bir mesafe yuvarlandı ve durdu.

"Burada işe yaramayacak," dedi. "En iyisi vazgeçmek. Bu kez gerçekten işimiz bitik."

Marsha dolaptan bir askı çıkararak mantosunu yerleştirmeye başladı. "Bill Laws kendini kötü hissedecek."

"Beni katletse yeridir."

"Hayır," diye karşı çıktı Marsha. "Bu senin suçun değildi."

"Onun yüzüne nasıl bakabilirim? Herhangi birinizin yüzüne nasıl bakabilirim? Siz Edith Pritchet'in dünyasında kalmak istiyordunuz; ben ise sizi buraya getirdim o ruh hastasının kuyusuna düştüm."

"Bunlarla canını sıkma, Jack. Bir yararı yok."

"Hayır," diye itiraf etti Hamilton. "Yararı yok."

"Sıcak kahve hazırlayayım." Mutfak kapısında solgun, geri döndü. "Seninkine brendi koymamı ister misin?"

"Tabii. Hoşlanırım."

Marsha zorla gülümseyerek mutfakta kayboldu. Bir süre için sadece sessizlik vardı.

Sonra Marsha'nın çığlıkları.

Hamilton anında ayağa fırladı; koridor boyunca koşarak mutfak kapısında belirdi. Önce bir şey fark edemedi; mutfak masasının kenarına yaslanan Marsha görüş açısını daraltıyordu. Eşine sarılmak için ilerlediğinde onu gördü. Gözlerini yumup eşini uzaklaştırıncaya kadar gördükleri beynine kazındı. Bir eliyle Marsha'nın ağzını kapatarak çığlıklarını bastırmaya çalışırken bütün gücüyle kendi duygularını kontrol etmek, eşinin yaptığı gibi iradesi dışında bağırmamak için mücadele ediyordu.

Kedileri hiçbir zaman sevmezdi Miss Reiss. Kedilerden korkmuştu. Kediler onun düşmanıydı.

Mutfağın zeminindeki şey Uyuşukoğlan olmalıydı. İçi dışına çıkarılmıştı sanki. Ama hâlâ canlıydı; o karmakarışık yığın, işlev gören bir organizmaydı hâlâ. Miss Reiss buna özellikle dikkat etmişti; hayvan elinden kolay kurtulamayacaktı.

Islak ıslak parlayan kemik ve dokulardan oluşmuş, pelte gibi titreyen o yığın mutfak döşemesinde körlemesine ilerlemeye

çalışıyordu. Miss Reiss'ın dünyasının var olmasından bu yana ilerlemesini yavaş yavaş sürdürmüş olsa gerekti. Üç buçuk saatlik bir süre içinde o iğrenç kitle, bir çeşit solucanımsı dalgalanma ile, mutfağın ortasına dek gelebilmişti.

"Olamaz!" diye bağırdı Marsha. "Canlı olamaz."

Hamilton arka bahçeden kapıp getirdiği bir kürekle yerdeki yaratığı faraşa alıp dışarı taşıdı. Çinko bir kovayı suyla doldurdu ve titreyen organ, kemik ve doku yığınını hemen ölmesi için dua ederek içine attı. Kalıntılar bir süre kovanın kenarlarına kaypak kaypak tutunmaya, yüzmeye çalışarak kurtulmanın yolunu aradı. Sonra, yavaş yavaş, son bir kez titreyerek battı ve öldü.

Kalıntıları yaktı, acele bir mezar kazarak onları gömdü. Küreği kaldırıp ellerini yıkadıktan sonra eve döndü. Hepsi topu topu birkaç dakika sürmüştü... Ama çok daha uzun gelmişti.

Marsha oturma odasında ellerini sıkıca kavuşturmuş, sabit bakışlarını karşıya dikmiş, sessizce oturuyordu. O girerken bakışlarını kaldırmadı. Hamilton, "Sevgilim," dedi.

"Bitti mi?"

"Bitti. Öldü artık. Buna sevinebiliriz. Ona daha fazla kötülük yapamaz."

Marsha biraz döndü. "O gece ona söylediklerini anımsıyor musun? Onu çok korkutmuştun. Unutmamıştır."

"Evet," diye katıldı. "Büyük olasılıkla öyle. Büyük olasılıkla hiçbir şeyi unutmuyordur." Mutfağa dönerek kahve hazırlamaya başladı. Marsha sessizce gelerek şeker ve kremayı çıkarmaya başladığında sıcak sıvıyı fincanlara döküyordu.

"Eh," dedi Marsha, "işte yanıtımız."

"Hangi soruya?"

"Yaşayabilecek miyiz sorusuna. Yanıt olumsuz. Olumsuzdan da beter."

"Daha beter bir şey olamaz," derken söylediklerine kendisi de inanmıyordu Hamilton.

"Deli o, değil mi?"

"Açıkça. Komplo ve takip edilme sanrılarıyla tam bir paranoyak. Gördüğü her şeyden bir anlam çıkarıyor, her şey ona karşı kurulan komplonun bir parçası. "

Hamilton sade kahvesini yudumlarken, "Sanırım burasının gerçek dünyanın tam bir kopyası olduğuna inanıyor," dedi. "En azından onun gerçek dünyasının. Ulu Tanrım, onun dünyası bizim en çılgın düşlerimizden bile o denli ötede olsa gerek ki-" Bir an sustuktan sonra konuşmasını bitirdi: "Uyuşukoğlan'ı dönüştürdüğü şey. Belki de bizim onu böyle yapmak istediğimizi sanıyordun Belki de her an bu tehlikenin beklentisi ile yaşıyordur."

Hamilton kalkarak evin içinde dolaşmaya, kalın perdeleri kapamaya başladı. Akşam olmuştu; güneş yokluğa gömülüyordu. Evin dışında sokaklar karanlık ve soğuktu.

Masasının kilitli çekmecesinden .45 kalibrelik otomatiğini çıkarıp şarjörü doldurmaya başladı. Gergince izleyen eşine, "Bu dünyayı yönetiyor olması," diye seslendi, "Kadir-i Mutlak olduğu anlamına gelmez."

Tabancayı ceket cebine yerleştirdi. Orada kuşkulu, kaba bir kabarıklık oluştu. Marsha soluk benziyle gülümsedi. "Bir suçluya benziyorsun."

"Ben bir özel detektifim."

"İri göğüslü sekreterin nerede?"

"O da sensin," dedi Hamilton gülümseyerek.

Marsha ellerini utangaçça kaldırdı. "Benim geri döndüğümü fark edip etmeyeceğini merak ediyordum."

"Çoktan fark ettim."

"Sana uyar mıyım?" diye kızararak sordu.

"Tahammül etmeye çalışacağım. Eski günlerin hatırı için."

"Ne garip... Kendimi neredeyse müstehcen hissediyorum. Öylesine şehvet düşkünü gibi." Dudaklarını sımsıkı kapatıp küçük bir daire çizerek dolaşmaya başladı. "Buna yine alışabilir miyim dersin? Ama biraz tuhaf geliyor... Hâlâ Edith Pritchet'in etkilerini taşıyor olmalıyım."

Hamilton istihzayla, "O bir önceydi," dedi. "Şimdi başka türlü bir hengamedeyiz."

Utangaç mutluluğu içinde Marsha onu duymamazlıktan gelmeyi tercih etti. "Haydi alt kata inelim, Jack. Müzik odamıza. Orada biraz gevşeyip müzik dinleriz." Ona yaklaşarak küçük ellerini omuzlarına koydu. "Olur mu? Lütfen?"

Hamilton sertçe kurtulup uzaklaşırken, "Bir başka sefere," dedi.

Cesareti kırılan Marsha şaşırmış ve incinmişti. "Sorun

"Anımsamıyor musun?"

"Oh!" Başını salladı. "Şu kız, şu garson. O kayboldu, değil mi? Sen onunla birlikte aşağıdayken."

"O garson değildi."

"Belki de." Marsha biraz neşelendi. "Her neyse, artık o da geri dönmüştür. Demek ki her şey yolunda. Değil mi? Ve-", umuda yüzüne baktı, "bu benim açımdan sorun değil. Seni anlıyorum."

Gülmek mi, öfkelenmek mi gerektiğine karar veremiyordu Hamilton. "Neyimi anlıyorsun?"

"Neler hissettiğini. Demek istediğim, olanların o kızla bir ilgisi yok; o sadece senin kendini kanıtlaman için bir araçtı. Sen protesto ediyordun."

Kollarını eşine dolayarak onu kendine çekti Hamilton. "inanılmaz derecede açık fikirli bir insansın."

"Olgulara çağdaş biçimde yaklaşmaya inanırım," dedi Marsha cesurca.

"Bunu duyduğuma memnun oldum."

Kendini kurtaran Marsha tahrik eder gibi gömleğinin yakasını çekiştirdi, "inelim mi? Eskiden olduğu gibi... Aylardır plak çalmadın. Siz ikiniz oraya indiğinizde öyle kıskanmıştım ki. Eski parçaları dinlemek istiyorum."

"Çaykovski mi demek istiyorsun? 'Eski parçalar' dediğinde kastettiğin genellikle odur."

"Sen aşağı in ve ısıtıcıyla ışıkları aç. Sıcacık, aydınlık ve çekici bir yer olsun. Ben geldiğimde öyle bulayım."

Eğilerek eşini dudaklarından öptü. "Duvarlardan bile erotizm akacak."

Marsha burnunu kırıştırdı. "Siz bilim adamları."

Merdivenler karanlık ve soğuktu. Hamilton yolunu dikkatle bulmaya çalışarak adım adım karanlığın içine doğru indi. Aşinası

olduğu aşkın içten içe işleyişi ile birlikte kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Ağzının içinden sessizce melodiler mırıldanarak uzun deneyimlerin vermiş olduğu otomatik refleksleriyle bodrumun gölgelerine daha fazla daldı...

Kaba ve vıcık vıcık bir şey bacağına sürtündü ve yapıştı.

Üzerinden yapışkan sıvılar sızan, ağır, uzun, halatımsı bir şey. Bacağını şiddete geri çekti. Ve aşağıda, basamakların dibinde, kıllı ve hantal bir yaratığın müzik odasının derinliklerine kaçarak beklemeye başladığını hissetti.

Hamilton vücudunu hareket ettirmeden merdiven duvarına yaslanarak durdu. Kolunu uzatıp aşağıdaki elektrik düğmesini araştırdı. Parmakları düğmeyi buldu; ani bir hareketle basıp geri doğruldu. Karanlığın içi öfkeli bir aydınlıkla doldu.

Bodruma inen basamakların üzerinde kimisi kopmuş, birçoğu ise biçimsiz gri bir kordon yumağı halinde birbirine dolanmış kaba bir halat yığını yatıyordu. Çok iri, güdük ve yabanıl bir yaratık tarafından aceleyle ve kabaca dokunmuş hantal bir ağdı bu. Sanki ağ ören bu şey, her yere sürünmüşçesine tavandan her köşe ve çatlağa salkım salkım pislik kordonları dökülüyordu.

Bütün gücü damarlarından akıp giden Hamilton dermansızca basamağın üzerine çöktü. Orada, aşağıda, müzik odasının kötü kokulu karanlığının içinde yaratığın beklediğini hissedebiliyordu. Yarı tamamlanmış olan ağına takılarak onu korkutmuştu. Ağın lifleri o denli güçlü değildi; hâlâ mücadele edilebilecek, kendini kurtarabilecek kadar özgürdü.

Kendini yavaş yavaş, özenli bir dikkatle, ağa olabildiğince az dokunarak kurtardı. Halatlar ayrıldı ve bacağı serbest kaldı. Pantolonu sanki üzerinden dev bir salyangoz geçmişçesine, kalın, sümüğümsü bir madde ile kaplanmıştı. İrkilerek merdiven korkuluğunu yakaladı ve geri tırmanmaya başladı.

Daha iki basamak çıkmıştı ki ayakları, kendi iradeleriyle, onu daha ileri taşımayı reddettiler. Zihninin kavramaya yanaşmadığını bedeni kavramıştı. Yine geri iniyordu. Aşağıya, müzik odasına doğru.

Şaşkın ve dehşete kapılmış bir halde dönerek aksi yönde çılgınca çabaladı. Aynı korkunç şey yine oldu o pejmürde, yapışkan kâbus. Hâlâ geri gidiyordu... Aşağıda koyu gölgeler, pislik ve döküntülerin arasında uzanıyordu.

Tuzağa yakalanmıştı.

İnen basamaklara doğru şaşkınlık içinde büyülenmişçesine bakarken bir ses duydu. Arkasında, yukarıda, basamakların en tepesinde Marsha görünmüştü.

Marsha, "Jack?" diye tereddütle seslendi.

Eşinin vücudunun ışıltılı hatlarını seçebilecek kadar başını hafifçe çevirerek, "Aşağı gelme," diye homurdandı. "Basamaklardan uzak dur."

"Ama-"

"Olduğun yerde kal." Parmaklarıyla korkuluğu sıkıca kavrarken derin bir nefes alarak durdu ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Ağır ağır ilerlemek zorundaydı; yukarıdaki aydınlık kapıya ve eşinin zarif siluetine doğru akılsızca atılıp çabalamaktan kendini alıkoymalıydı.

Marsha keskin bir tonla, "Onun ne olduğunu söyle bana," dedi.

"Söyleyemem."

"Söyle, ya da aşağı geliyorum." Dediğini yapacaktı; kararlılığı sesinden anlaşılabiliyordu.

Boğuk bir sesle, "Sevgilim," dedi, "basamaklardan yukarı çıkamıyor gibiyim."

"Yaralı mısın? Düştün mü?"

"Yaralı değilim. Bir şey oldu. Geri dönmek istediğimde..." Derin ve titrek bir nefes aldı. "Kendimi aşağı inerken buluyorum."

"Yapabileceğim bir şey var mı? Bana dönmeyecek misin? Bana sırtını dönmek zorunda mısın?"

Hamilton vahşice güldü. "Tabii ki sana döneceğim." Tırabzana yapışarak dikkatlice geri döndü — ve kendini yine o kasvetli toz ve gölgeler mağarasına bakarken buldu.

"Lütfen," diye yalvardı Marsha. "Lütfen dön ve bana bak."

İçinden dalga dalga öfke yükseliyordu... Dışa boşaltılamayan, aciz bir öfke. Afallamış halde lanet okuyarak, "Cehennem ol!" diye terslendi. "Topunuzun da-"

Çok uzaklardan kapı zilinin çıngırtısı geldi.

"Kapıda biri var," dedi Marsha telaşla.

"Git içeri al öyleyse." Artık umursamıyordu; teslim olmuştu.

Marsha bir an için kararsız kaldı. Sonra eteğini savurarak gözden kayboldu. Hamilton'ın ardından koridor ışığı aşağı doğru koskoca, uğursuz bir gölgeyi uzatarak döküldü. Kendi gölgesiydi bu, iyice sünmüş ve büyümüş...

Bir ses, "Ulu Tanrım," dedi bir erkek sesi. "Ne yapıyorsun orada, Jack?"

Omzunun üzerinden geriye göz attığında Bill Laws'un dimdik siluetini seçebildi. Alçak sesle, "Yardım et bana," dedi.

"Tabii." Laws tez elden Marsha'ya döndü. "Burada kal," diye emretti. "Bir yerlere sıkıca tutun ki düşmeyesin." Marsha'nın elini

yakalayarak parmaklarını kapının kenarına sıkıca tutturdu. "Tutunabilecek misin?"

Marsha dilsizmiş gibi başını salladı. "Sanırım evet." Kadının diğer elini kavrayarak ihtiyatla merdivene yöneldi. Marsha'yı bırakmaksızın basamakları tek tek inmeye başladı. Olabildiğince indiğinde çömeldi ve Hamilton'a uzandı.

"Tutabilecek misin?" diye homurdandı.

Hamilton, vücudunu döndürmeden, bütün gücüyle kolunu geri uzattı. Bill Laws'u göremiyor, ama orada olduğunu hissediyor, elini yakalamaya çalışan zencinin sert, hızlı nefesini duyuyordu.

Laws yılarak, "Yararı yok," dedi. "Çok aşağıda kalıyorsun.

Vazgeçen Hamilton ağrıyan kolunu geri çekti ve basamağa yerleşti.

"Olduğun yerde bekle," dedi Laws. "Geri döneceğim." Marsha'yı da yanında sürükleyip bir dizi patırtı çıkararak merdivenden yukarı koridora fırladı ve gitti.

Döndüğünde yanında David Pritchet vardı.

Çocuğa, "Mrs. Hamilton'ın elini tut," diye direktif verdi. "Soru sorma; dediğim gibi yap."

Bir eliyle merdiven başındaki duvarın köşesine asılan Marsha diğer elinin parmaklarını çocuğun küçük eline doladı.

Laws çocuğu merdivenden aşağı olabildiğince indirdi. Sonra, David'in diğer elini kavrayarak kendisi inmeye devam etti.

"İşte, geliyorum," diye homurdandı. "Hazır mısın, Jack?"

Hamilton bir yandan tırabzana sıkıca yapışırken öte yandan ardındaki görünmezliğe doğru uzandı. Laws'un soluğunu yakınında

duyabiliyordu; o aşağı indikçe sarsılan basamakları hissedebiliyordu. Sonra, Laws'un sert ve terden kayganlaşmış eli inanılmaz biçimde eline dolandı. Laws şiddetli bir çekişle onu merdivenlerdeki pozisyonundan kopardı ve yukarı doğru sürükledi.

Koridorun aydınlığına oflayıp puflayarak yuvarlandılar. David dehşet içinde gözden kayboldu; Marsha, dengesizce ayakta kalmaya çabalarken, titreyen eşine sarılmaya çalışıyordu.

Laws konuşmaya mecal bulduğunda, "Ne oldu?" diye sordu. "Aşağıda neler olup bitiyordu?"

"Ben—" Zar zor konuşabiliyordu. "Ben geri çıkamadım. Hangi yöne dönersem döneyim." Bir dakika soluklandıktan sonra ekledi: "Her yön aşağıydı.”

"Orada bir şey var," dedi Laws. "Onu gördüm."

Hamilton başıyla onayladı. "Kız beni bekliyordu!"

"Kız mı?'

"Onu orada bırakmıştım. Edith Pritchet onu iptal ettiğinde basamaklarda birlikteydik."

Marsha'dan bir inilti duyuldu. "Garson kızdan bahsediyor.

Hamilton aynı mantığı sürdürerek, "Geri döndü," dedi. "Ama artık bir garson kız değil. En azından bu dünyada."

Laws, "Merdiven girişini kapatabiliriz," diye önerdi.

"Evet,” diye kabul etti Hamilton. "Tahtalayalım. Onu aşağı hapsedelim ki beni ele geçiremesin."

"Öyle yaparız," diye teskin etti Laws; merdivenden aşağı ağlarla kaplı loş bodruma bakarken Marsha'yla birlikte sımsıkı tutuyorlardı

onu. "Kapıyı tahtalarla kaplayacağız. Onun seni yakalamasına izin vermeyeceğiz."

14

Evin girişini tırmanıp oturma odasına dolarlarken Hamilton, "Miss Reiss'ı ele geçirmek zorundayız," dedi. "Onu öldürmeliyiz. Hiç duraksamadan. Ona fiziksel olarak ulaşır ulaşmaz."

"Bizi mahveder," diye mırıldandı McFeyffe.

"Hepimizi değil. Çoğumuzu, belki."

"Ama öylesi daha iyi," dedi Laws.

"Evet," dedi Hamilton. "Böyle oturup beklemekten çok daha iyidir. Bu dünya bir son bulmalı."

"Katılmayan var mı?" diye sordu Arthur Silvester.

"Hayır," dedi Marsha. "Herkes kabul ediyor."

"Sizden ne haber, Mrs. Pritchet?" dedi Hamilton. "Siz ne diyorsunuz?"

"Uyutulması gerek, tabii ki," dedi Mrs. Pritchet. "Zavallıcık."

"Zavallıcık mı?"

"O hep bu dünyanın içinde yaşadı. Bu korkunç, çılgın dünyanın. Bir düşünün... Yıllar ve yıllar boyunca. İnsan avcısı dehşetlerin dünyası."

David gözlerini tahta levhalarla sıkı sıkı kapatılmış bodrum kapısına sinirli sinirli dikerek, "O şey dışarı çıkabilir mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Laws. "Çıkamaz. Açlıktan geberinceye dek aşağıda kalacak. Ya da biz Miss Reiss'ı yok edinceye dek."

Hamilton, "Öyleyse hepimiz kabul ediyoruz demektir," diye sözü bağladı. "Bu da bir şey, en azından. Hepimizin içinde olmak istemediğimiz konusunda anlaştığımız ilk dünya burası."

"Pekâlâ," dedi Marsha, "ne yapmak istediğimize karar verdik. Şimdi nasıl yapacağımızı düşünelim."

"İyi bir soru," dedi Arthur Silvester. "Güç olacak."

"Ama olanaksız değil," dedi Hamilton. "Senin dünyanda becermiştik; Edith Pritchet'da da becermiştik."

"Her seferinde," dedi Silvester düşünceyle, "daha güçleştiğini fark ettiniz mi? Şimdi diyoruz ki keşke Mrs. Pritchet'in dünyasında olsaydık-"

"Ve onun dünyasındayken de," diye somurtarak bitirdi McFeyffe, "senin dünyanda olmak istiyorduk."

"Neyi ima etmeye çalışıyorsunuz?" diye huzursuzlanarak sordu Hamilton.

"Belki bir sonraki dünyaya gittiğimizde de," dedi Silvester, "aynı şeyleri dileyeceğiz."

"Bir sonraki dünya gerçek dünya olacak," dedi Hamilton. "Bu kovalamaca er ya da geç sona erecek."

"Ama daha değil," diye karşı çıktı Marsha. "Sekiz kişiyiz ve henüz üç dünyadan geçebildik. Önümüzde beş tane daha mı var?"

"Düş dünyalarındaydık," dedi Hamilton. "Hiçbir noktaları gerçeklikle temas edemeyen içe dönük dünyalar. Bir kez girdin mi bir daha çıkamıyorsun çıkış yok! Şimdilik şansımız hiç yaver gitmedi."

Düşünceli düşünceli ekledi: "Ama geri kalanlarımızın tamamen düş ürünü dünyalarda yaşadığımızı sanmıyorum."

Kısa bir ara durduktan sonra, "Seni kendini beğenmiş piç kurusu," dedi Laws.

"Doğru olabilir."

"Belki de."

"Buna sen de dahilsin."

"Hayır, kalsın!"

"Sen," dedi Hamilton, "nevrotik ve alaycısın, ama aynı zamanda da gerçekçisin. Ben de öyle. Marsha da. McFeyffe da. David Pritchet de öyle. Sanırım düşsel dünyalardan kurtulmak üzereyiz."

Rahatsız olan Mrs. Pritchet, "Ne söylemek istiyorsunuz, Mr. Hamilton," dedi. "Sizi anlayamıyorum."

"Anlamanızı beklemiyordum," diye yanıtladı Hamilton. "Gerekli de değil."

"İlginç," diye yorumladı McFeyffe. "Haklı olabilirsin. Sen, ben, Laws ve çocuk için sana katılırım. Ama Marsha için değil. Üzgünüm, Mrs. Hamilton."

Yüzü solan Marsha, "Unutmadın hâlâ, değil mi?" diye sordu.

"Bence o tam bir düş dünyası."

"Bence de bir düş dünyası." Marsha, dudakları bembeyaz, devam etti: "Senin gibiler-"

Laws, Hamilton'a, "Bunlar neden bahsediyorlar?" diye sordu.

"Önemli bir şey değil," dedi Hamilton sabırsızlanarak.

"Belki önemlidir. Nedir bütün bunlar?"

Marsha eşine bir göz attı. "Açığa çıkmasından çekinmiyorum. McFeyffe lafı açtı bir kere."

McFeyffe ne dediğini bilen bir tonda, "Bunu sorun haline getirmek zorundayız," dedi. "Tüm yaşamımız buna bağlı."

"Marsha bir komünist olmakla suçlanmıştı," diye açıkladı Hamilton. "Suç dosyasını McFeyffe hazırladı, ipe sapa gelmez şeylerdi, tabii ki."

Laws konuyu kafasında tarttı. "Bu ciddi olabilir. O tür bir fantezinin içine düşmek istemem doğrusu."

"Düşmeyeceksin," diye temin etti Hamilton.

Laws'un karanlık yüzünde soğuk ve acı bir gülümsemenin gölgesi dolaştı. "Beni bir kez yarı yolda bırakmıştın, Jack."

"Üzgünüm."

"Hayır," diye itiraz etti Laws, "büyük olasılıkla sen haklıydın. Kokulu sabunlara pek uzun bir süre dayanamazdım zaten. Ama-" Omuzlarını silkti. "Gördüğüm kadarıyla tamamen yanılıyorsun. Kendimizi bu hengameden kurtarıncaya kadar-" Konuşmasını kesti. "Haydi geçmişi unutalım ve bugün, burada olanlara bakalım. Halen yeterince derdimiz var."

"Bir şey daha," dedi Hamilton. "Sonra unutabiliriz."

"Neymiş o?"

"Beni merdivenlerden kurtardığın için sağ ol."

Laws'un dudaklarında çabuk bir gülümseme belirdi.

"Sorun değil. Orada çömelmişken öyle küçük ve zavallı görünüyordun ki. Geri çıkamayacağımı bilsem bile yanına inerdim. O basamağın üzerinde çok savunmasızdın. Hele aşağıda gördüğüm o şeyi düşünürsek."

Marsha mutfağa yönelerek, "Kahveyi yine ısıtacağım," dedi. "Yiyecek bir şeyler isteyen var mı?"

"Ben bayağı açım," dedi açıkgöz Laws. "Sabun fabrikam ortadan kaybolduktan sonra dosdoğru buraya geldim."

Hamilton holden aşağı Marsha'nın peşi sıra giderlerken, "Yerine ne çıktı?" diye sordu.

"Ne işe yaradığını tam olarak anlayamadığım bir bina. Araç gereç üreten bir tür fabrika. Maşa ve kerpetenler, mengeneye benzeyen şeyler; cerrahi aletler gibi. Bir çiftini alıp iyice inceledim ama bir şeye benzetemedim."

"O tür eşyalar yok mu?"

"Gerçek dünyada yok. Miss Reiss'ın uzaktan gördüğü bir şeyler olsa gerek. Ne olduklarını tam olarak çıkaramadığı şeyler."

Hamilton, "İşkence aletleri," diye tahmin yürüttü.

"Büyük olasılıkla. Hemen oradan tabanları yağladım doğal olarak ve bu yöne gelen ilk otobüse atladım."

Küçük bir seyyar basamağın üzerine tırmanan Marsha mutfak lavabosunun üzerindeki dolabı açtı. "Biraz konserve şeftaliye ne dersiniz?" diye sordu.

"Uyar," dedi Laws. "Kolayda ne varsa."

Marsha dolabın içine doğru uzanırken konserve kutularından biri yerinden kurtulup öne yuvarlandı ve ayağının üzerine mide

bulandıran bir sesle düştü. Marsha acıyla geri sıçradı, ikinci

bir kutu daha öne yuvarlanıp bir an için dolabın kenarında dengede durduktan sonra doğrudan aşağı düştü. Marsha kutunun çarpmasından son anda yana bükülerek ucuz kurtuldu.

Hamilton, "Kapatın şu dolabı!" diye sertçe bağırarak ileri fırladı. Basamakları kullanmadan uzandı ve kapakları çarparak kapatmayı başardı. Kapağa içeriden vuran ağır konserve kutularının gümlemelerini duyabiliyordu. Sesler bir süre devam etti; sonra, gönülsüzce kesildi.

Mrs. Pritchet alçak sesle, "Kaza," dedi.

"Bunu mantıkla açıklamaya çalışalım," dedi Laws. "Böyle şeyler hep olur."

"Ama burası her zamanki dünyamız değil," diye dikkatlerini çekti Arthur Silvester. "Burası Miss Reiss'ın dünyası."

"Eğer bu Miss Reiss'ın başına gelseydi," dedi Hamilton, "o kaza olduğunu düşünmezdi."

"Olanlar maksatlıydı öyleyse," dedi Marsha; eğilerek yaralı ayağını ovuşturdu. "Şu şeftali konservesi-"

Hamilton konserveyi alarak duvara monte edilmiş duran açacağa götürdü. "Dikkatli olmamız gerekecek. Şu andan itibaren başımıza her tür kaza gelebilir. Birileri intikam alıyormuş gibi."

Laws konserve şeftaliden ilk lokmayı alır almaz yüzünü buruşturdu ve tabağını lavaboya boşalttı. "Ne demek istediğini çok iyi anladım."

Hamilton temkinle biraz tattı. Dili, konserve meyvenin her zamanki yumuşak lezzetinin yerine kusturucu ve keskin metalik bir çürük tadıyla kıvrıldı ve ağzındakileri hemen dışarı tükürdü.

"Asit," diyerek öğürdü.

"Zehir," dedi Laws sakin bir sesle. "Buna da dikkat etmemiz gerekecek."

Mrs. Pritchet huzursuzlanarak, "Belki de bir envanter çıkarmalıyız," dedi. "Her maddenin nasıl bir etki yaratacağım bilmemiz gerek."

"İyi fikir," diye ürpererek katıldı Marsha. "Böylece tatsız sürprizlerden kurtuluruz." Ayakkabısını acılar içinde giyerek kocasına doğru topalladı. "Her şeyin kendine özgü, nefret dolu ve intikamcı bir yaşam gücü var, zarar vermeye çalışan..."

Geri dönmek üzere hole yürüdüklerinde oturma odasının ışığı kendiliğinden sönüverdi. Oturma odası karanlığa büründü.

Hamilton uslu uslu, "Bak sen şu işe," dedi, "işte bir kaza daha. Ampul patladı. Kim gidip değiştirmek ister?"

Hiç kimse gönüllü olmadı.

"Böyle kalsın," diye kararlaştırdı Hamilton. "Risk almaya değmez. Yarın, gün ışığında, ben icabına bakarım."

"Ya bütün ampuller sönerse ne olacak?" diye sordu Marsha.

"İyi bir soru," diye itiraf etti Hamilton. "Bunu yanıtlayamam. Var gücümüzle mum aramaya başlarız herhalde. El feneri, çakmak gibi seyyar enerji kaynakları."

"Zavallı deli," diye mırıldandı Marsha. "Bir düşünsenize, elektriğin her kesilişinde karanlıkta oturup canavarların tepesine çökmelerini bekliyor. Her defasında olanların ince bir komplonun bir parçası olduğunu sanarak."

"Aynen bizim şimdi sanmakta olduğumuz gibi," dedi McFeyffe ekşi ekşi.

"Ama öyle," dedi Laws. "Bu onun dünyası. Burada, ışıklar söndüğünde-"

Oturma odasının karanlığı içinde telefon çalmaya başladı.

"Bir de bu," dedi Hamilton. "Telefon çaldığında ne düşünür dersiniz? Önceden anlasak iyi ederiz; çalan bir telefon bir paranoyağa ne ifade eder?"

"Paranoyağına bağlıdır sanırım," diye yanıtladı Marsha.

"Bu olayda amacın onu karanlık odaya çekmek olduğu apaçık ortada. Demek ki gitmeyeceğiz."

Beklediler. Biraz sonra telefonun sesi kesildi. Yedisi de daha rahat nefes almaya başladılar.

"Burada, mutfakta kalsak iyi olacak," dedi Laws geri mutfağa doğru giderken. "Bize bir zararı dokunmaz; sıcacık ve rahat."

Hamilton tatsız tatsız, "Bir çeşit kale gibi," dedi.

Marsha ikinci şeftali konservesini yerleştirmeye kalkıştığında buzdolabının kapısı açılmayı reddetti. Kocası gelip onu nazikçe uzaklaştırıncaya kadar kapının çalışmayan kulpunu çekiştirerek elinde kutuyla aptal aptal kalakaldı.

"Sinirliyim, hepsi bu," diye mırıldandı. "Aslında her şey yolunda. Hep sıkışırdı zaten."

"Bu ekmek kızartma makinesini çalıştıran oldu mu?" diye sordu Mrs. Pritchet. Ekmek kızartıcısı küçük mutfak masasının üzerinde mırıldanıp duruyordu. "Soba gibi ısınmış."

Hamilton yaklaşıp inceledi. Aracın ısı ayarıyla boş yere uğraştıktan sonra vazgeçerek kordonunu prizden çekti. Ekmek kızartma makinesinin kızgın telleri karardı.

"Neye güvenebiliriz?" diye korku içinde sordu Mrs. Pritchet.

"Hiçbir şeye," dedi Hamilton.

"Olanlar öylesine tuhaf ki," diye sızlandı Marsha.

Laws lavabonun yanındaki çekmeceyi düşünceli düşünceli çekti. "Korunmaya gereksinmemiz olacak." Gümüş takımları aradığı şeyi buluncaya dek altüst ettikten sonra kalın saplı, çelik bir et bıçağını çekip aldı. Laws'un parmakları bıçağın sapını kavrarken Hamilton ileri atılıp onu kolundan geri çekti.

"Dikkatli ol," diye uyardı. "Şeftali konservesini anımsa."

Laws öfkeyle, "Ama buna gereksinmemiz var," dedi. Hamilton'dan sıyrılarak bıçağı kaptı. "Bir şeyler bulmalıyım; senin tuğla gibi kabaran o lanet tabancan var ya."

Bıçak Laws'un avucunda bir an için hareketsiz yattı. Sonra, aniden kararlı bir taklayla geri döndü ve zencinin karnına doğru ustaca titreyerek fırladı. Çevik davranan Laws sakınmayı becerdi; bıçak hızla giderek lavabonun kenarındaki tahta çerçeveye gömüldü. Yıldırım hızıyla ayağını kaldıran Laws bütün gücüyle bıçağın sapma bastırdı. Sap madeni bir çatırtıyla bıçak kısmını tahtanın içinde gömülü bırakarak ayrıldı. Keskin çelik, tahtanın içinde boş yere kıvranarak kalmıştı.

Hamilton kupkuru bir sesle, "Gördün mü bak?" diye sordu.

Dizlerinin bağı çözülen Mrs. Pritchet masanın yanındaki bir iskemleye çöktü. "Aman Tanrım," diye inledi. "Biz ne yapacağız?" Sesi gittikçe belirsizleşiyordu. "Oh..."

Lavabonun yanından bir bardak alan Marsha hemen musluğa uzandı. "Size bir bardak soğuk su vereyim Mrs. Pritchet."

Ama musluktan akan sıvı su değildi. Ilık, koyu, kıpkırmızı kandı.

"Bu ev," dedi Marsha alçak sesle, musluğu kapatırken, "bu evin kendisi canlı." Lavabonun beyaz emayesi üzerinde koyu ve çirkin bir kan gölcüğü oluşmuş, tembel tembel delikten aşağı akıyordu.

"Kesinlikle," diye onayladı Hamilton. "Biz de içindeyiz."

"Sanıyorum ki," dedi Arthur Silvester, "burada bulunan herkes er ya da geç dışarı çıkmak zorunda kalacağımıza katılıyordun Sorun şu ki, çıkabilir miyiz?"

Hamilton arka kapıya giderek kilidi denedi. Sımsıkı kilitliydi; bütün gücüyle asılması bile yerinden oynatamadı. "En azından bu yolla değil," diye yanıtladı.

"Orası hep sıkışırdı," dedi Marsha. "Ön kapıyı deneyelim."

"Ama bu oturma odasından geçmemiz demektir," diye anımsattı Laws.

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Laws, "Hayır," diye teslim etti. "Ancak her ne yapacaksak bir an önce yapsak iyi olur."

Loş koridorun ucunda kapkara bir göl gibi görünen oturma odasına doğru yedisi birden tek sıra halinde ve temkinle ilerlediler. Grubun başını Hamilton çekiyordu; her şeye karşın buranın kendi evi olduğunu idrak etmesi ona az da olsa cesaret kazandırmıştı. Belki de -pek umudu olmasa daona kısmen bir ayrıcalık tanınırdı.

Holdeki kalorifer radyatörünün havalandırmasından ritmik bir hırıltı geliyordu. Hamilton durup dinledi. Dışarı verilen hava ılıktı ve

kokuyordu! Mekanik ev araçlarının ruhsuz, bayat havası değil, ama yaşayan bir organizma vücudu tarafından ısıtılmış, kişilik sahibi bir koku. Aşağıda, kalorifer dairesindeki fırın nefes alıp veriyordu. Yaratık soludukça hava bir gidip bir geliyordu.

"O erkek mi, dişi mi?" diye sordu Marsha.

"Erkek," dedi McFeyffe. "Miss Reiss erkeklerden nefret ediyor."

Kaba dalgalar halinde dışarı vuran havada puro dumanı, bayat bira ve erkek terinin kekremsi karışımı yüklüydü. Bunlar Miss Reiss'ın otobüslerde, asansörlerde, lokantalarda karşılaşmış olduğu belalı kokular topluluğuydu. Orta yaştaki erkeklerin sert, sarımsak aromalı nefesleri.

"Erkek arkadaşının nefesini ensesinde hissettiğinde," dedi Hamilton, "bu kokuyu alıyor olmalı."

Marsha irkildi. "Eve gelip bu kokuyu almak, her yanından..."

Büyük bir olasılıkla, evin elektrik donanımı ev-yaratığın sinir iletilerini taşıyan nörolojik bir sisteme dönüşmüştü artık. Niçin olmasın? Kan su borularıyla taşınıyordu; hava ise kalorifer borularından geçerek bodrumdaki ciğere gidiyordu. Hamilton Marsha'nın binbir zahmetle çatıya doğru büyümelerini sağladığı sarmaşıkların dallarını oturma odasının penceresinden görebiliyordu. Gece karanlığında sarmaşık yeşil değildi artık; donuk bir kahverengiydi.

Saç gibi. Orta yaşlı bir işadamının kepekli saçları gibi. Rüzgârla hafifçe dalgalanan sarmaşıktan avluya toz ve dal parçacıkları döküldü.

Döşeme Hamilton'ın ayağının altında kıpırdadı. İlk başta fark edememişti; ancak Mrs. Pritchet'in feryadım duyduğunda dalgalanmayı o da hissetti.

Eğilerek döşemenin mozaiğine avucuyla dokundu. Mozaik ılıktı insan teni gibi.

Duvarlar da ılıktı. Ve yumuşak Boya, kâğıt, sıva ve tahtanın katılıklarından çok, parmaklarının baskısı altında hafifçe içe çöken yumuşak bir yüzey.

"Haydi," dedi Laws gergince. "Kımıldayın biraz."

Yedisi birden tuzağa düşmüş hayvanlar gibi sakınarak oturma odasının karanlığına doğru daldılar. Halı ayaklarının altında huzursuzca kıpırdanıyordu. Rahatını kaçırdıkları canlının dört bir yanlarında kımıldanıp söylenişini, sinirli bir hareketliliğe bürünüşünü duyabiliyorlardı.

Karanlık oturma odasını geçebilmek uzun bir yolculuktu. Lambalar ve kitaplar her tarafta için için hareket halindeydiler. Bir defasında Mrs. Pritchet'ten anlamsız bir çığlık yükseliverdi; televizyonun kordonu ayak bileğine sıkıca dolanmıştı. Bill Laws kordonu elinin sert bir hareketiyle çekerek onu kurtardı. Koparılmış kordon arkalarında boş yere öfkeyle kıvrandı durdu.

Hamilton arkasındaki belirsiz gölgelere, "Vardık neredeyse," dedi. Dış kapıyı ve tokmağını seçebiliyordu; şimdiden oraya doğru uzanmaya başlamıştı bile, içinden dua ederek gittikçe yaklaştı: üç adım, iki adım, sadece tek bir adım...

Sanki dik bir yokuşu tırmanırmış gibi oldu.

Elini şaşkınlık içinde geri çekti. Gerisin geriye kaymaya başladığı eğik bir düzlemdeydi sanki. Ansızın kendini yuvarlanırken buldu; kollarını çırparak doğrulmaya çalıştı. Yedisi birden oturma odasının merkezine ve oradan da hole doğru tepetaklak yuvarlandılar.

Söylediklerine kendisi de inanmadan alçak sesle, "Hah," diyordu Bill Laws. "Bizi gerisin geriye yalayıverdi."

Halı altlarında hareket halindeydi. Sıcak, süngerimsi yüzeyi çoktan nemlenmişti bile. Sendeleyerek ayağa kalkan Hamilton bir duvara çarptı — ve geri zıpladı. Duvardan koyu bir sıvı, ihtiras ve açgözlülükle bekleyen bir salya seli akıyordu.

Ev-yaratık beslenmeye hazırlanıyordu.

Hamilton elinden geldiğince duvarın dibine büzülerek halının kenarından geçmeye çalıştı. O sokak kapısına doğru terleyip titreyerek ilerledikçe halının ucu sağa sola kurnazca kıvrılarak onu arıyordu. Bir adım. iki. Üç. Dört. Diğerlerinin siluetleri arkasındaydı ama hepsininki değil.

"Edith Pritchet nerede?" diye sordu Hamilton.

"Gitti," dedi Marsha. "Koridora geri yuvarlandı."

"Boğazdan aşağı yani," dedi Laws'un sesi.

"Biz yaratığın ağzındayız," dedi David alçak sesle.

Yaratığın ağzının ılık, ıslak eti Hamilton'ı itip kakıyordu. Dokunuşu vücuduna tiksinti dalgalarının yayılmasına yol açıyordu; bütün dikkatini metal kapı tokmağının soluk ışıltısında yoğunlaştırarak ileri doğru gitmeye çabaladı. Bu kez yakalamayı başarmıştı; bütün gücüyle asılarak kapıyı bir defada sonuna dek açmayı becerdi. Yıldızlar, sokak, karşıdaki karanlık evler, rüzgârda sallanan ağaçlar... ve taze, soğuk hava.

Hepsi buydu. Kapının dört köşe kenarları uyarmaksızın içe kıvrılmaya başladılar. Duvarlar kapanmak üzere sıkışırken çıkış deliği gittikçe ufaldı. Sonuçta küçücük bir yarık kalmıştı; duvarlar dudak gibi büzüşerek geçidi kapatmışlardı.

Yaratığın sarımsak kokulu, ekşi nefesi arkalarındaki koridordan bu yana dalga dalga geliyordu. Dili açgözlülükle kıvranıyordu. Duvarlardan salya akmaktaydı. Hamilton'ı çepeçevre saran karanlık,

insanların dehşet çığlıklarıyla doluydu; onlara aldırmaksızın ellerini ve kollarını dış kapının gittikçe ufalan yarığına sokmaya çalıştı. Altında odanın zemini yükselmeye başladı. Ve tavan yavaş yavaş ama amansızca aşağı iniyordu. İkisi de ritmik bir kesinlikle birbirlerine yaklaşıyorlardı; birkaç saniyeye dek birleşmiş olacaklardı.

Karanlığın içinde," Bizi çiğniyor!" diye haykırdı Marsha.

Hamilton tüm gücüyle tekmeledi. Omzunu kapı yönüne yaslayıp bütün gücüyle itti, hırpaladı, tırmaladı ve yırttı. Parça parça organik madde ellerine kopup geldi; göz oyarcasına büyük parçalar halinde koparmaya çalıştı.

Çevresinde çırpınan şekillere, "Bana yardım edin!" diye bağırdı. Salyanın içinden doğrulan Bill Laws ve Charley McFeyffe da çılgın gibi kapıya saldırdılar. Ortaya önce bir açıklık çıktı; Marsha ve David Pritchet'in de yardımlarıyla etin içinde yuvarlak bir gedik açmayı başardılar.

Hamilton eşini iterken dişlerinin arasından, "Dışarı," dedi. Marsha evin önündeki sundurmaya doğru yuvarlanarak uzaklaştı. "Sıra sende," dedi Hamilton, Silvester'a. Yaşlı adam da delikten dışarı kabaca itildi; onu Laws ve McFeyffe izlediler. Çevresine bakınan Hamilton kendinden ve David Pritchet'ten başka kimseyi göremedi. Tavan ve zemin neredeyse birleşmişti; başkasını düşünecek vakti kalmamıştı.

"Geç şuradan," diye homurdanarak çocuğu genleşip duran yarıktan dışarı itti. Sonra, titreyip kıvrılarak kendisi geçti.

Ardında, yaratığın ağzında, tavanla zemin birleşti. Sert yüzeylerin çarpışmalarının çıkardığı bir ses duydu. Ses tekrar ve tekrar geldi.

Dışarı çıkmayı başaramayan Mrs. Pritchet çiğneniyordu.

Grubun canını kurtarabilen üyeleri evden yeterince uzakta, ön bahçede toplandılar. Yaratığın düzenli olarak büzülüp genişlemesini

hiç konuşmadan izlediler. Sindirme süreci başlamıştı. Sonunda ev yavaş yavaş dinginleşti. Son bir spazmodik hareketin ardından yaratık sessizliğe büründü.

Pencere panjurları boğuk bir vırıltıyla indiler ve mat gölgeler halinde öylece kaldılar.

Marsha soğuk bir sesle, "Uyuyor," dedi.

Hamilton'ın aklına çöpü almaya gelen çöpçülerin ne diyecekleri geldi. Arka sundurmanın üzerinde ustaca sıyrılmış, iliği sömürülmüş ve sonra dışarı tükürülmüş, ıslak ıslak ışıldayan bir yığın kemik bulacaklardı. Ve belki birkaç tane de düğme ve kopça.

"Eh," dedi Laws, "bu iş de bu kadar."

Hamilton otomobile doğru yürümeye başladı. "O kadını öldürmek çok zevkli olacak," dedi.

"Araba olmaz," diye uyardı Laws. "Ona güvenemeyiz."

Hamilton bir an durup düşündü. "Miss Reiss'ın apartmanına yürüyerek gideceğiz. Ben onu dışarı çekmeye çalışacağım; eğer onu içeri kaçmadan dışarıda yakalayamazsanız—"

"Belki halen dışarıdadır," dedi Marsha. "Bu dünya onun da aleyhine çalışıyor olmalı. Belki de çoktan ölmüştür; belki içeri girer girmez apartman dairesi onu yuttu."

Laws istihzayla, "O ölmedi," dedi. "Yoksa hâlâ burada olmazdık."

Garajın karanlık gölgelerinin içinden ince bir siluet belirdi. "Doğru," dedi sakin, yavan bir ses. Tanıdık bir ses. "Hâlâ yaşıyorum."

Hamilton ceketinin cebinden .45'liği çıkardı. Parmakları emniyet mandalını ararken bir şeyi aniden idrak etti. Bu silahı hayatında o güne dek hiç kullanmamıştı hatta görmemişti bile. Gerçek dünyada

.45'lik bir tabancası yoktu. Tabanca Miss Reiss'ın dünyasında ortaya çıkmıştı; bu yırtıcı ve patolojik dünyadaki kişiliğinin bir parçasıydı.

"Demek kurtuldun," dedi Bill Laws, Miss Reiss’a.

"Üst kata çıkmayacak kadar akıllıydım," diye geldi kadının yanıtı. "Neler planlamış olduğunuzu apartman girişindeki halıya adımımı atar atmaz anladım." Miss Reiss'ın sesinde öfkeli bir zafer okunuyordu. "Sandığınız kadar zeki değilsiniz."

"Aman Tanrım!" dedi Marsha. "Ama biz hiç-"

"Beni öldürmeye kalkışacaksınız, değil mi?” diye sordu Miss Reiss. "Hepiniz, bütün grup. Bir süredir plan yapıyordunuz; yapmadınız mı?"

Laws, "Doğru söylüyorsun," diye ters ters kabullendi. "Gerçekten de yaptık."

Miss Reiss'ın kahkahası madeni ve sertti. "Biliyordum. Ve karşıma çıkıp açıkça itiraf etmekten de çekinmiyorsunuz demek!"

"Miss Reiss," dedi Hamilton, "tabii ki sizi öldürmek için komplo kuruyoruz. Ama yapamayız. Bu çılgın dünyada size elini sürebilecek bir tek insan yok. Bunları yapan hep sizin düşlediğiniz dehşetler-"

"Ama," diye araya girdi Miss Reiss, "siz insan değilsiniz ki!"

"Ne?" diyebildi Arthur Silvester.

"Değilsiniz tabii. Bunu Bevatron'da sizi gördüğüm ilk gün anlamıştım. Hepinizin de kazadan kurtulabilmiş olmanız bu nedenden; beni oraya çıkarıp aşağı itmek için hazırlanmış, düzmece bir kazaydı. Ama ölmedim." Miss Reiss sırıttı. "Benim de bazı yeteneklerim var.”

Hamilton çok yavaş sordu: "Eğer insan değilsek neyiz?"

Tam o anda Bill Laws hareketlendi. Vızıldayarak nemli çimenlerin üzerinden yükseldi ve doğruca Miss Reiss'ın küçük, ince siluetine süzüldü. Tozlu ve kupkuru kanatlarını açmış, gecenin karanlığında çırpıyor, hışırdıyordu. Hedefini tam olarak nişanlamıştı; kadın haykıramadan ve kaçamadan tepesine çöktü.

Daha önce insanmış gibi görünen Laws, kendini Miss Reiss'ın umutsuzca direnen bedenine sararken uğuldayıp çırpınan böceksi bir varlık haline gelmişti. Yaratığın uzun arka kısmı kıvrıldı;

keskin bir vuruşla zehirli kuyruğunu kadının vücuduna sokarak ta derinliklerinde tuttu ve sonra, doymuş durumda geri çekti. Miss Reiss yalpalayarak elleri ve dizleri üzerine çöktü ve ıslak çimenlerin üzerine sersemlemiş bir halde soluyarak yüzüstü yıkıldı.

Aceleyle, "Sürünüp kaçacak," dedi Arthur Silvester. Hızla koşarak iyice küçülmüş vücudun üzerine sıçradı ve sırtüstü çevirdi. Kadının kemikli kalçalarının çevresine hızla ve ustalıkla çabuk kuruyan bir sıvı püskürttü, işini bitirdiğinde, bir zamanlar Bill Laws olan uzun böcek, kadını kollarıyla kaldırıp dermansızca titreyen kozayı Silvester'ın uzun bir halat gibi ördüğü ağla en yakın ağacın dalma asmasına yardım etti. Birkaç saniye sonra Joan Reiss yapışkan ağdan örülmüş torba-sının içinde gözleri donuklaşmış, vücudu yarı felç, yarı aralık, rüzgârda hafif hafif sallanarak baş aşağı sarkıyordu.

Tatmin olan Hamilton, "Bu onu tutar," dedi.

"Onu canlı yakalamanıza memnun oldum," dedi Marsha arzuyla. "Onunla canımızın istediği gibi oynayabiliriz... Yapabileceği hiçbir şey yok."

"Sonunda öldürmemiz gerekecek ama," diye anımsattı McFeyffe. "Tatmin olduktan sonra."

David Pritchet cılız, titrek bir sesle, "O benim annemi öldürdü," dedi. Engellemelerine fırsat bırakmadan öne atıldı, gerildi ve sallanan kozanın üzerine sıçradı. Ağzından uzanan beslenme

borusuyla kozanın liflerini araladı, kadının giysilerini parçaladı ve boruyu kansız etine açgözlülükle daldırdı. Vücudun derinliklerindeki özsulara kısa zamanda erişmişti. Bir süre sonra, ardında bütün suyu emilmiş, kuru bir kabuk bırakarak iyice şişmiş bir halde toprağa geri düştü.

Kabuk hâlâ canlıydı, ama hızla ölüyordu. Acıyla bulanan gözleri onlara görmeksizin bakıyordu. Joan Reiss algılamaktan çok uzaktı artık; kişiliğinden geriye sadece silik bir kıvılcım kalmıştı. Grubun üyeleri, yaptıklarından memnun, kadının azap çekişinin son anlarını da zevkle izlediler.

Hamilton tereddütle, "Bunu hak etmişti," dedi. Iş bir kez tamamlandıktan sonra artık o kadar emin olamıyordu.

Yanında, Bill Laws olan böceğin uzun boylu ve çok köşeli bedeni başını sallayarak onu onayladı. "Hak etmişti tabii." Sesi ince bir vızıltıydı. "Edith Pritchet'a yaptığına bir baksanıza."

"Bu dünyadan kurtulmak iyi olacak," dedi Marsha. "Yine kendi dünyamıza."

Arthur Silvester'a huzursuz bir göz atarken, "Ve kendi bedenlerimize," diye ekledi Hamilton.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Laws.

Silvester sesinde buz gibi bir zevkle, "O hâlâ anlamıyor," dedi. "Bunlar bizim bedenlerimiz, Hamilton. Ama daha önce ortaya çıkmamışlardı." Ardından ekledi: "En azından, görebileceğimiz şekilde değil."

Laws gevrek gevrek güldü. "Şunu bir dinleyin hele. Dinleyin bakın, ne sanıyormuş. Hamilton, çok ilginçsin."

"Başka şeyler de düşünüyordur belki; öğrensek iyi olacak," diye önerdi Arthur Silvester.

"Haydi onu gözleme alalım," diye katıldı Laws. "Haydi iyice yaklaşıp diyebileceği neler varmış bir bakalım. Haydi ne yapabileceğini anlayalım."

Dehşetten donakalan Hamilton, "Kadıncağızı öldürün ve bitsin bu iş," dedi. "Siz de onun çılgınlığının birer parçasısımz; ama bunu bilmiyorsunuz."

"Ne kadar hızlı koşabileceğini merak ediyorum," diye tahmin yürüttü Silvester ve Hamilton'a doğru yavaş yavaş yaklaştı.

"Benden uzak dur," dedi Hamilton ve tabancasına uzandı.

"Ve eşi," dedi Silvester. "Haydi ona da aynısını yapalım."

"Onu ben istiyorum," dedi David Pritchet açgözlülükle. "Bırakın onu ben alayım, isterseniz onu benim için tutabilirsiniz. Kurtulmasına-"

Kozasının içinde sarkan Joan Reiss sessizce öldü. Ve çevrelerindeki dünyası da, aynı sessizlikle, rasgele tanecikler halinde dağıldı.

Ferahlayan Hamilton eşinin donuk siluetini kendine çekti ve ona dermansızca sarıldı. "Tanrıya şükür," dedi. "Kurtulduk oradan."

Marsha ona iyice sokuldu. "Ucu ucuna, değil mi?" Çevrelerinde gölgeler çevriniyordu; Hamilton sabırla bekledi. Bevatron'un moloz kaplı zemininde uyandıklarında çok acı çekeceklerdi. Hepsi de yaralıydılar; bir süre ıstıraplı olacak ve şifa yavaş yavaş gelecekti. Onları uzun, boş hastane günleri bekliyordu. Ama değerdi bütün bunlara. Hem de nasıl!

Gölgeler dağıldı. Bevatron'da değillerdi.

Charley McFeyffe şiddetle, "İşte yine başlıyoruz," dedi. Nemli topraktan doğruldu ve sundurmanın tırabzanına tutunarak durdu.

"Ama olamaz," dedi Hamilton aptal aptal. "Artık kalmamıştı ki. Tümünden geçmiştik."

"Yanılıyorsun," dedi McFeyffe. "Üzgünüm, Jack. Ama sana söylemiştim. Eşin hakkında seni uyarmıştım, ama sen dinlemedin."

Hamilton'ın evinin önündeki kaldırımın kenarına meşum görünüşlü siyah bir otomobil park etmişti. Kapıları açıktı; arka koltuktan irikıyım biri sallanarak kalktı ve karanlık avluyu hızla geçerek sezdirmeden Hamilton'a yaklaştı. Ardından uzun pardösülü ve şapkalı iriyarı adamlar, elleri tehditkâr pozlarda ceplerine sokulmuş, asık suratlarıyla onu izlediler.

"İşte buradasın," diye homurdandı irikıyım adam. "Pekâlâ, Hamilton. Bizimle geliyorsun."

Hamilton onu önce tanıyamadı. Adamın yüzü hamurumsu bir et kütlesiydi, belli belirsiz bir çenesi ve yağa gömülmüş, çirkin, küçük gözleri vardı. Hamilton'ın kolunu kavrayan parmakları tombul pençeler gibiydi; üzerinden pahalı ama bayat bir kolonyayla karışık kan kokusu geliyordu.

"Bugün niçin işte değildin?" diye sordu irikıyım adam. "Senin için üzgünüm, Jack. Babanı tanırdım."

Yanındaki şirket kabadayılarından biri ekledi: "Pikniğinizi duyduk."

Afallayan Hamilton, "Tillingford," dedi. "Bu gerçekten sen misin?"

Doktor Guy Tillingford, şişman, kana bulanmış kapitalist, pis pis baktıktan sonra döndü ve park ettiği Cadillac'ına doğru sallanarak yürüdü. "Getirin onu," diye emretti yanındakilere. "Onu Salgın Geliştirme Ajansı Laboratuvarları'na götürmem gerek. Denememizi bekleyen yeni bakteriyel zehirlerimiz var. iyi bir denek olacak."

15

Gecenin karanlık ayazında ölümün ağırlığı vardı, ilerlerindeki loşluğun içinde paslı, büyük bir yaratık can çekişmekteydi. Çatlamış, kırılmış ve dökülen cisimden kaldırımın üzerine ağrılar içinde vücut sıvıları sızıyordu; çevresinde gittikçe yayılan ve kabarcıklar köpüren ıslak, parlak bir gölcük oluşmuştu.

Hamilton ne gördüğünü tanımlamakta bir an için güçlük çekti. Cisim hafifçe titredikten sonra bir yana kaykıldı. Pencerelerinin kırık camlarından yıldızların ışığı yansıyordu. Otomobilin bombeli gövdesi çürümüş bir ağaç gibi bel verdi ve çöktü. Gözlerinin önünde, karoser bir yumurta gibi ikiye çatladı; paslı parçalar dışarı dökülerek yağ, su ve benzinden oluşan gölcüğün içine yarı batmış durumda saçıldılar.

Arabanın ağır iskeleti bir an için sağlamca ayakta durdu. Sonra, isyankâr bir iniltiyle, motorun kalan kısmı da çürüyen desteklerinden kurtuldu ve asfaltın üzerine çöktü. Motor bloku ortadan ikiye yarıldı ve bir körelmiş parçalar yığını halinde karmakarışık dağıldı.

Tillingford'un şoförü bezgin bir sesle, "Eh, ne yapalım," dedi, "bunun ömrü de bu kadarmış."

Tillingford Cadillac'ından geri kalan hurda yığınına somurtarak baktı, içinden yavaş yavaş kudurtucu bir öfke dalgası yükseldi. "Her şey çürüyor," dedi. Arabanın kalıntısına kinle bir tekme salladı; Cadillac daha da şekilsiz bir yığın halinde çökerek gecenin gölgelerine karıştı.

Adamlardan biri, "Bunun yararı olmaz," diye vurguladı. "En iyisi işi oluruna bırakmak.”

Tillingford bir yandan pantolon paçasındaki kirli yağ damlacıklarını silkelerken öte yandan, "Fabrikaya dönmekte zorluk çekeceğiz," diye söylendi. "Yolumuzun üzerinde bir emekçi semti var."

Şoförü, "Otoyola barikat kurmuş olabilirler," diye ekledi. Yarı-karanlıkta şirket kabadayılarını birbirlerinden ayırt etmek olanaksızdı; her biri kaba saba ve duygusuz suratlı, irikıyım Alman devleri gibi görünüyordu Hamilton'a.

"Burada kaç adamınız var?" diye sordu Tillingford.

"Otuz," diye yanıt geldi.

Bir başka kabadayı pek de inandırıcı olmaksızın, "En iyisi bir aydınlatma fişeği atmalı," diye önerdi. "Ortalık harekete geçtiklerinde onları göremeyeceğimiz kadar karanlık."

Omzuyla kendine yol açan Hamilton, Tillingford'a yanaştı. "Siz ciddi misiniz? Siz gerçekten de-"

Sözleri Cadillac'ın kalıntısına gürültüyle çarpan bir tuğlayla kesildi. Gölgelerin arasında sağa sola koşuşan ve eğilen siluetler seçilebiliyordu.

Hamilton içi korkulu bir idrakle dolarken, "Anlıyorum," dedi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Marsha. "Buradan nasıl sağ çıkacağız?"

"Belki de çıkamayacağız," diye yanıtladı Hamilton.

ikinci bir tuğla karanlığın içinde ıslık çalarak geldi. Korkuyla irkilen Marsha iki büklüm eğilerek Hamilton'a doğru koştu. "Neredeyse bana çarpacaktı. Tam ortalarında kaldık; birbirlerini tam burada öldürecekler."

Alçak sesle, "Sana çarpmamış olması ne kötü," dedi Edith Pritchet. "Belki o zaman buradan kurtulabilirdik."

Ağzı açık kalan Marsha, küçük, ümitsiz bir çığlık attı. Çevresinde arkadaşlarının katı, anlayışsız yüzleri, şirket adamlarının işaret fişeğinin tavizsiz ışığında bembeyazdı. "Hepiniz inanıyorsunuz buna. Benim, benim komünist olduğumu düşünüyorsunuz."

Tillingford hemen onlara döndü. Kaba, dejenere suratında histerik bir dehşet vardı. "Bu doğru; unutmuştum. Siz hepiniz bir Parti pikniğindeydiniz."

Hamilton inkâr etmeye hazırlandı. Sonra üzerine bir yılgınlık çöktü. Ne fark ederdi ki? Belki de bu dünyada halk oyunları, Cumhuriyetçi Ispanya'nın şarkıları, sloganlar, söylevler ve bildirgeleriyle dört dörtlük bir ilerlemeci toplantısına, bir komünist pikniğine katılmışlardı. "Eh," dedi eşine, "çok uzun bir yol geldik. Buraya dek üç dünyadan geçtik."

"Ne demek istiyorsun?" diye kekeledi Marsha.

"Keşke bana söylemiş olsaydın."

Marsha'nın gözleri çakmaklandı. "Sen de mi bana inanmıyorsun?" Zarif, solgun eli karanlıkta yukarı kalktı; yakıcı bir acı Hamilton'ın yüzünde patlayıp uçuşan benekler halinde dağıldı. Marsha'nın kini hemencecik uçup gitmişti. "Bu doğru değil," diyebildi umutsuzluk içinde.

Hamilton alev alev yanan yanağını ovuştururken, "Yine de çok ilginç," dedi. İnsanların beyinlerine girmedikçe tam olarak bilmemizin olanaksız olduğunu söylerdik. Eh, giriyoruz işte. Silvester'ın beynindeydik; Edith Pritchet'in beynindeydik; Miss Reiss'm hastalıklı beynindeydik-"

Konuşmanın mantığına uygun olarak Silvester, "Eğer onu öldürürsek," dedi, "buradan kurtuluruz."

"Dosdoğru kendi dünyamıza," dedi McFeyffe.

"Ondan uzak durun," diye uyardı Hamilton. "Çekin ellerinizi eşimden."

Grup ikisinin çevresinde daralan tehditkâr bir çember oluşturmuştu. Bir süre hiç kimse kıpırdamadı; altısı da kolları iki yanlarına kaskatı sarkmış, gergin bekliyorlardı. Sonra Laws gevşedi ve omuzlarını silkti. Sırtını dönerek yavaş yavaş uzaklaştı. Başını arkaya çevirerek, "Unutun gitsin," dedi. "Bırakın onunla Jack ilgilensin. Bu onun sorunu."

Marsha'nın soluması kısılmış ve yüzeyselleşmişti. "Bu çok korkunç, lanet olsun! Anlayamıyorum." Başım iki yana salladı. "Hiçbir mantığı yok."

Taş parçaları çevrelerine düşmeye devam ediyordu. Çevrinen gölgelerin arasından duyulabilen cılız ve ritmik sesler gittikçe yükselerek şarkılara dönüşüyordu. Yüz hatları amansız ve acı, Tillingford durup dinledi.

"Onları duyuyor musun?" dedi Hamilton'a. "Oradalar, karanlığın içinde saklanıyorlar." Kaba suratı tiksintiyle seyirdi. "Hayvanlar!"

"Doktor," diye itiraz etti Hamilton, "buna inanmanız olanaksız. Kendinizde olmadığınızı anlamanız gerek."

Tillingford ona dönüp bakmaksızın, "Git oradaki kızıl dostlarına katıl," dedi.

"Durum bu mu?"

Tillingford tekdüze bir sesle, "Sen bir komünistsin," dedi. "Eşin de bir komünist. Siz insanlığın pisliğisiniz. Benim fabrikamda, namuslu insanların arasında size yer yok. Defolun ve defolduğunuz yerde kalın!" Bir an sustuktan sonra, "Komünist pisliğinize geri dönün," dedi.

"Sonuna dek dövüşecek misin?" diye sordu Hamilton. "Tabii."

"Gerçekten de ateş etmeye başlayacak mısınız? O insanları öldürecek misiniz?"

"Eğer biz onları öldürmezsek," diye açıkladı Tillingford, "onlar bizi öldürecekler. İşin raconu böyle; suç bende değil."

Laws, Hamilton'a tiksintiyle, "Bu saçmalık devam edemez," dedi. "Onlar ucuz bir komünist piyesin kukla oyuncuları. Çok adi bir parodi bu: Amerika'da Yaşam. Gerçek dünyanın yüzü neredeyse aradan görünecek."

Aniden çılgın bir silah takırtısı başladı. İşçiler çaktırmadan çevredeki çatılardan birine bir makineli tüfek kurmuşlardı. Düşen mermiler gittikçe yaklaşan toz fıskiyeleri kaldırıyorlardı. Cadillac'ından kalan döküntülerin ardında Tillingford beceriksizce kendini elleri ve dizleri üzerine attı. İki büklüm koşuşan fedaileri de ateşe karşılık vermeye başlamışlardı. Karanlığın içinden bir el bombası süzüldü; patlamanın darbesiyle sarsılan Hamilton, gözleri ve yüzü bir alev dalgasıyla kavrulurken sendeledi. Kendini toparladığında içi yarı yarıya moloz dolu, derin bir çukurun açılmış olduğunu gördü. Tillingford'un adamlarından birkaçının çarpık uzanan bedenlerini molozların arasından seçebiliyordu.

Hamilton onların umutsuz çırpınışlarını içi sıkılarak seyrederken Laws kulağına eğildi: "Sana tanıdık göründüler mi? Daha yakından bir bak."

Dalgalanan karanlığın içinde Hamilton, görüntüleri net olarak anlayamıyordu. Ama örselenmiş, devinmeden yatan şekillerden birinin oldukça tanıdık bir hali vardı. Afallamış halde ona dikkatlice baktı. Parçalanmış kaldırım bloklarına ve hâlâ tüten kül yığınlarına yarı yarıya gömülü halde bu yıkıntının içinde yatan da kimdi?

"O sensin," dedi Laws hafifçe.

Öyleydi. Gerçek dünyanın ana hatları bu çarpık sahnenin görüntüsü ardında titreşiyordu. Sanki çevrelerindeki bu manzaranın yaratıcısında da bazı temel kuşkular varmış gibi. Moloz kaplı alan cadde değildi; Bevatron'un zeminiydi. Tanıdık diğer bedenler şuraya buraya serpiliydi. Hafif hafif kıpırdanarak canlanıyorlardı.

Hâlâ tüten yıkıntıların arasında adım adım dikkatle ilerlemeye çalışan birkaç teknisyen ve sağlık görevlisi görülüyordu. Yollarını ıstırap verici bir ağırlık ve dikkatle santim santim buluyorlar, kendilerini olabildiğince sakınıyorlardı. Çevredeki evlerin çatılarından yere, delik deşik caddeye sinsice indiler... Yoksa orası cadde değil miydi? Şimdi daha çok Bevatron'un duvarlarını ve ip merdivenleri andırıyordu. Ve işçilerin kollarındaki kızıl kolluklar da daha çok Kızılhaç işaretleri gibiydi. Kafası iyice allak bullak olan Hamilton yerlerin ve şekillerin kurgulanmasındaki düzensizliği çözmeye çalışmaktan vazgeçti.

Miss Reiss alçak sesle, "Pek uzun sürmez," dedi. Dünyasının dağılmasıyla birlikte aynen eskiden olduğu gibi uzun pamuklu kadifeden mantosu, her zamanki boynuz çerçeveli gözlüğünü takmış ve kıymetli cüzdanını sımsıkı kavramış durumda yine ortaya çıkmıştı. "Özellikle bu komplonun pek başarılı düzenlendiği söylenemez. Bir önceki kadar incelikli planlanmamış!"

Hamilton, "Bir öncekini tatminkâr bulmuş muydun?" diye iğneledi.

"Oh, evet. Başlangıçta kanıyordum neredeyse. Düşünmüştüm ki-" Miss Reiss'ın dudaklarında fanatik bir gülümseme dolaştı. "Gerçekten de öylesine kurnazcaydı ki. Az daha benim dünyam olduğuna inanacaktım. Ama, tabii ki, apartmanın lobisine girer girmez gerçeği kavradım. Holdeki masanın üzerinde her zaman olduğu gibi duran tehdit mektuplarını gördüğümde."

Titreyerek kocasının yanma çöken Marsha, "Buranın sorunu nedir?" dedi. "Her şey öyle bulanık ki."

Uzaktan uzağa Miss Reiss'ın sesi geldi: "Bitmek üzere."

Umutlanan Marsha eşinin koluna yapıştı. "Öyle mi? Uyanacak mıyız?"

"Belki," diye yamdadı Hamilton. "Kimileri öyle diyor."

" Bu harikulade!"

"Öyle mi?"

Marsha'nın yüzünde panik okunuyordu. "Tabii ki öyle. Buradan nefret ediyorum dayanamıyorum. Öylesine garip ki! Öylesine korkunç ve alçakça."

"Bu konuyu daha sonra konuşuruz." Hamilton'ın dikkati Tillingford'da yoğunlaşmıştı; o lanet kapitalist patron, çetesini başına toplamış, onlarla alçak ve ölçülü bir sesle konuşuyordu.

Laws fısıltıyla, "Bu haydutlar," dedi, "işlerini henüz bitirmediler. Buradan kurtulmadan önce sıkı bir kavga görecek gibiyiz."

Tillingford'un konuşması bitmişti. Başparmağıyla Laws'u işaretederek, "Bağlayın şunu," dedi. "Bir tanesi eksilmiş olur."

Laws göstere göstere sırıttı. "Linç edilmek üzere olan bir zenci daha. Kapitalistler bunu hep yaparlar."

Kulaklarına inanamayan Hamilton kahkahayla güldü. Ama Tillingford söylediklerinde samimiydi; ölümden içtenlikle bahsediyordu. "Doktor," dedi Hamilton boğuk boğuk, "tüm bunlar sadece Marsha bu şekilde olduğuna inandığı için var. Siz, bütün bu kavga dövüş, bu çılgın düş baksanıza Marsha daha şimdiden dağılıp gitmesine izin veriyor. Bunlar gerçek değil onun yanılsamaları. Beni dinleyin!"

Tillingford bıkkınlıkla, "Şu kızıl," dedi. Kan ve toza bulanmış alnını ipek bir mendille sildi. "Ve onun kızıl fahişesi. Debelenmeyi kestiklerinde ikisini de gaza bulayın. Keşke fabrikada kalmış

olsaydık. Orada en azından bir süre daha güvenlikte olurduk. Kendimiz için daha iyi bir savunma plam geliştirebilirdik."

Gölgeli hayaletlere benzeyen işçiler yıkıntılara doğru sürünüyorlardı. Birkaç el bombası daha atıldı; hava sessizce aşağı dökülen kül ve toz parçacıklarıyla doldu.

David huşu içinde, "Şuraya bakın," dedi.

Gecenin karanlık gökyüzünde dev harfler oluşmaktaydı. Yavaş yavaş anlamlı sözcüklere dönüşmekte olan puslu, belirsiz, parlak lekeler. Karanlık boşluğa onların içlerini rahatlatmak amacıyla titrek harflerle yazılmış, daha şimdiden kısmen silinmekte olan sloganlar:

Direnin!

Geliyoruz!

Barış savaşçıları!

Doğrulun!

Hamilton öfkeyle, "Çok rahatladım," dedi.

Marşların uğultusu karanlığın içinde perde perde yükseliyordu. Soğuk rüzgâr bağırdan şarkıları yarı gizlenmiş olan gruba parça parça taşıyordu. Mrs. Pritchet tereddüde, "Belki de," dedi, "bizi kurtarabilirler. Ama şu tepemizdeki berbat sözler... Kendimi öyle tuhaf hissetmeme yol açıyor ki."

Tillingford'un adamları oraya buraya koşuşup molozları, kırık dökük şeyleri toparlayarak güçlendirilmiş siperler oluşturmaya çalışıyorlardı. Savrulan sis ve dumanın içinde neredeyse kaybolmuş, zorlukla seçilebiliyorlardı. Sert, kemikli bir surat bazen aydınlanıyor, geçici olarak görünme alanına giriyor ve sonra bulutsu bulanıklığın içinde yine gözden yitiyordu. Ona neyi anımsatıyorlardı? Hamilton düşünmeye çabaladı. Aşağı çekilmiş şapkalar, kanca burunlar...

Laws, "Gangsterler," diye anımsattı ona. "Otuzlu yılların Chicago gangsterleri."

Hamilton başını salladı: "Evet, tamam."

"Her şey kitabına uygun. Marsha ödevini çok iyi ezberlemiş olmalı."

Hamilton pek de inandırıcı olamadan, "Onu rahat bırak," dedi.

Hamilton'a iyice sokulmuş olan Marsha'yla, "Sırada ne var?" diye alay etti Laws. "Gözü dönmüş kapitalist haydutlar mı, ha?"

Silvester o kendine özgü endişeli havasıyla, "Şimdiden yeteri kadar gözü dönmüş bir halleri var," diye belirtti.

Tam o sırada, gökyüzündeki ateşli sloganlardan biri patladı. Alevler içindeki parçacıklar tepelerinden aşağı yağarak molozların tutuşmalarına yol açtı. Tillingford isteksizce gerilerken lanetler okuyarak tutuşan giysilerine vuruyordu. Sağında, şirket fedaileri Bulganin'in gökyüzünden kopup gelmiş ve tam üzerlerine çökmüş olan dev ve akkor halindeki portresinin altında yarı yarıya gömülmüş durumdaydılar.

Laws kendinden hoşnut, "Canlı canlı gömüldüler," dedi.

Aşağı sözcükler yağmaya devam ediyordu. Hamilton'ın küçük ve şirin evinin üzerine cızırdayan bir *Barış* çökmüştü; çatı da garaj ve çamaşır ipleri gibi alevler içindeydi. Evinin pa-rıldayarak tutuşmasını ve gecenin içine alev dilleri uzatmasını perişan halde izledi. Karanlık kentin caddelerinden kurtarıcıların siren sesleri gelmiyordu; evler ve sokaklar, felakete karşı kapalı ve soğuk, sessizlik içinde uzanıyorlardı.

Marsha korku içinde, "Tanrım!" dedi. "Sanırım *Barış İçinde Bir arada Yaşama* tepemize iniyor."

Adamlarının yanına çömelmiş olan Tillingford durumun denetimini elinden tamamen kaçırmıştı. Alçak ve tekdüze bir sesle sürekli olarak "Bombalar ve kurşunlar," diye yineliyordu. Şirket kabadayılarından sadece birkaçı kurtulabilmişti. "Bombalar ve kurşunlar onları durduramaz. Yürüyüşe geçtiler."

Yanıp sönen karanlığın içinde bir dizi şeklin ilerlediği seçilebiliyordu. Şarkılar coşkulu bir curcuna derecesinde şiddetlenmişti; sanki tutuşmuş yıkıntıların arasında ilerleyen sert yüzlü insanların öncülüğünü yapıyorlardı.

"Kımıldayın," dedi Hamilton. Karısının gevşek elini yakalayarak çevrelerine çökmekte olan kargaşanın içine daldı.

Hamilton belleğinden içgüdüsel olarak yolunu bularak eşini yanan evin kenarından dolaştırdı, arka avluya ve beton kaldırıma doğru götürdü. Tahta çit kısmen yanmış ve çökmüştü; Marsha'yı da sürükleyerek tüten delikten evin arkasındaki karanlık sokağa çıktı. Evler tehditkâr yükselen bulanık şekillerdi. Arada sırada, ilerilerinde koşan bir adamı geçici olarak görebiliyorlardı: kavga meydanına sessizce yetişmeye çalışan kimliksiz işçiler. Çatışmanın ses ve hareketleri yavaş yavaş azaldı. Alevlerin cızırtısı duyulmaz oldu. Savaş alanından çıkmışlardı.

"Bekleyin." Arkalarında soluk soluğa Laws ve McFeyffe belirdi. "Tillingford keçileri tamamen kaçırdı," diye soludu Laws. "Vay be, ne kargaşa!"

Etli suratı pırıl pırıl ve çarpılmış halde olan McFeyffe. "Olanlara inanamıyorum," diye mırıldandı. "Hepsi de yerlerde emekliyorlar. Pisliğe ve kana bulanmışlar. Hayvan gibi boğuşuyorlar." İlerilerinde yanıp sönen ışıklar olduğunu gördüler.

"Nedir bu?" diye kuşkuyla sordu Laws. "Ana caddelerden uzak durmamızda yarar var." Önlerinde uzanan Belmont'un iş merkeziydi. Ama onların anımsadıkları gibi değil.

"N'aparsın," dedi Hamilton acı acı, "bunu beklemeliydik."

Gecenin karanlığında parıldayarak onlara göz kırpan, olabildiğince uzanan dev bir varoştu. Köhne, hırpani kılıklı dükkânlar zehirli mantarlar gibi çirkin ve pervasız yükseliyordu. Barlar, bilardo ve bowling salonları, randevuevleri, silah mağazaları... ve hepsinin de üzerinde kulakları tırmalayan madeni bir zırıltı. Zevksiz pasajlara kurulmuş güçlü hoparlörlerden boşalan Amerikan cazının gümbürtüsü. Ve bu ahlak çöküntüsünün ortasında diledikleri kokuşmuşluğu seçerek rasgele dolaşan silahlı askerler.

Hamilton dükkânlardan birinin vitrininde garip bir manzarayla karşılaştı. Pelüş kutulara yerleştirilmiş bıçak ve tabancalar.

"Neden olmasın?" dedi Laws. "Komünist gözüyle Amerika — gangster kentleri, boğazına dek günaha ve suça batmış.

Marsha yavan bir tat alır gibi, "Ve kırsal alanlar," dedi. "Kızılderililer, soykırım ve linçler. Haydutlar, kan gölleri."

"Epey bilgilendirilmişe benziyorsun," diye gözlemledi Laws.

Tüm neşesi kaçan ve karamsarlığa gömülen Marsha kaldırımın kenarına oturdu. "Daha fazla devam edemeyeceğim," diye haber verdi onlara.

Üç adam da ne yapacaklarına karar veremeden sıkıntıyla beklediler. "Haydi ama," dedi Hamilton sertçe. "Donacaksın burada."

Marsha hiçbir şey söylemedi. Kollarım ürpererek kavuşturdu, yüzünü yere eğip iki büklüm kıvrıldı, vücudu soğuğa karşı öylesine küçük ve çelimsizdi.

"Onu içeri alsak iyi olur," dedi Laws. "Belki şu lokantalardan birine."

"Devam etmeye çalışmanın anlamı kalmadı," dedi Marsha kocasına. "Kaldı mı?"

"Kalmadı sanırım," diye basitçe yanıtladı Hamilton.

"Geri dönüp dönmeyeceğimiz umurunda bile değil."

"Hayır."

"Söyleyebileceğim bir şey var mı?"

Eşinin arkasında duran Hamilton çevrelerindeki dünyayı gösterdi. "Yeterince görebiliyorum; olan aşağı yukarı bu işte."

"Üzgünüm," dedi McFeyffe beceriksizce.

"Bu senin suçun değil," diye yanıtladı Hamilton.

"Ama kendimi sorumlu hissediyorum."

"Unut gitsin." Hamilton eğilerek elini eşinin titreyen omzuna koydu. "Haydi tatlım, gidelim. Burada kalamazsın."

"Gidebileceğimiz bir yer olmasa da mı?"

"Doğru. Gidebileceğimiz hiçbir yer kalmamış bile olsa. Dünyanın sonuna ulaşmış bile olsak."

"Ki ulaştık da," dedi Laws acımasızca.

Hamilton'ın verecek yanıtı yoktu. Çömelerek eşine sarıldı ve ayağa kaldırdı. Marsha zorlanmasına neşesizce katlandı. Soğuk ve karanlıkta eşinin ardı sıra uysal uysal yürürken hiç de heybetli görünmüyordu. Elini tutan Hamilton, "Öylesine uzun bir süre önceymiş gibi geliyor ki," derken gözleri daldı. "Salonda seninle buluşmam ve Albay T.E. Edwards'in beni çağırdığını söylemem." Marsha başıyla onayladı.

"Bevatron'a gezmeye gittiğimiz gün."

"Bir düşünsenize," dedi McFeyffe sertçe, "eğer ziyaret etmemiş olsaydınız, hiç bilemeyecektiniz."

Lokantalar pek cafcaflı, pek lükstüler. Aşırı süslü masaların arasında fare gibi koşuşturan üniformalı görevliler sürekli eğilip yağ çekiyorlardı. Hamilton ve yanındakiler belirli bir hedefleri olmaksızın rasgele dolandılar. Kaldırımlar neredeyse tamamen boştu; ara sıra yanlarından rüzgâra karşı iyice büzüşmüş pejmürde şekiller geçiyordu.

Laws'in, "Yatlar," diyen ruhsuz sesi duyuldu.

"Ne?"

"Yatlar." Laws neredeyse bir blok uzunluğundaki aydınlatılmış vitrini başıyla işaret etti. "Hem de sürüyle. Bir adet almaz mıydınız?"

Diğer vitrinlerde pahalı kürk ve mücevherler sergileniyordu. Parfümler, ithal yiyecekler... Sürekli eğilen garsonları, lüks donanımlarıyla bitmek bilmeyen rokoko lokantalar. Sık sık paraları olmadığı için camdan içeriyi seyreden kadınlı erkekli partal topluluklarla karşılaşıyorlardı. Bir keresinde, cadde boyunca kasvetle geçen bir at arabası gördüler. Arabada birkaç parça eşyalarını sıkı sıkı tutan, donuk bakışlarıyla birbirlerine sokulmuş bir aile oturuyordu.

"Göçmenler," diye tahmin yürüttü Laws. "Kuraklığın vurduğu Kansas'tan. Toz Çanağı'ndan. Anımsadınız mı?"

Önlerinde geniş genelev mahallesi uzanıyordu.

"Pekâlâ," dedi Hamilton. "Ne diyorsunuz?"

"Kaybedecek neyimiz var ki!" diye boyun eğdi Laws. "Gidebileceğimiz kadar gittik zaten; geriye bir şey kalmadı."

"Bari keyfimize bakalım," diye homurdandı McFeyffe. "Hâlâ bakabiliyorken. Bu uğursuz viraneler tamamen çökmeden."

Dördü birden hiç konuşmaksızın parıldayan neon ışıklarına, bira reklamlarına, korna seslerine ve rüzgârda çırpınan lime lime tentelere doğru ilerlediler. Eski, tanıdık Güvenli Liman'a doğru.

Bezgin ve müteşekkir, Marsha köşedeki masanın yanına çöktü. "Öyle hoş ki," diye yorumladı. "Cazip ve sıcacık."

Hamilton üst üste yığılmış kül tablalarının, kullanılmış bira kutusu yığınlarının, müzik dolabından yükselen cızırtılı melodinin uzak aşinalığını ve dostluğunu içine çekerek bir süre durdu. Güvenli Liman değişmemişti. Barda her zamanki işçi kalabalığı ifadesiz yüzlerini dalgın dalgın bira bardaklarının üzerine eğmişlerdi. Ahşap yer döşemesinin üzeri sigara izmaritleriyle kaplıydı. Üç erkek Marsha'nın yanına çökerken içki tezgâhının üzerini kirli paçavrasıyla gevşek gevşek silen barmen, McFeyffe'a başıyla selam verdi.

"Ayaklarımın yerden kesilmesi çok iyi geldi," diye içini çekti McFeyffe.

"Herkese bira mı?" diye sordu Laws. Onayladıklarını belli ettiler ve o da bar yönünde uzaklaştı.

Mantosunu çıkaran Marsha, "Uzun bir yol kat ettik," dedi. "Daha önce buraya gelmiş olduğumu sanmıyorum."

"Gelmemişsindir," diye katıldı Hamilton.

"Sık sık uğradığın bir yer mi burası?"

"Hepimizin de birkaç bira için uğradığımız bir yerdi. Ben Albay Edwards için çalışırken."

"Ah," dedi Marsha. "Şimdi anımsıyorum. Arada bir bahsederdin."

Laws dört şişe Altın Pırıltı taşıyarak çıkageldi ve dikkatle oturdu. "Keyfinize bakın," dedi onlara.

Birasını yudumlamaya başlayan Hamilton, "Bir şey dikkatinizi çekti mi?" diye sordu. "Şu çocuklara bir bakın."

Barın loş köşelerine serpiştirilmiş on üç-on dört yaşlarında gençler vardı. On dört yaşından daha fazla göstermeyen genç bir kızın içki tezgâhına doğru gitmesini şaşkınlık içinde izledi. Bu yeniydi; böyle şeyler anımsamıyordu. Gerçek dünyada... O çok uzaklarda kalmıştı artık. Ve yine de bu komünist fantezisinin içinde düşsel ve belirsiz titreşiyordu. İçki tezgâhı, şişe ve bardak dizileri, masalar, kullanılmış bira kutuları bulutlu bir karanlığa doğru silindiler; salonun arka kısımları seçilmiyordu. *Kadınlar ve Erkekler* diyen kırmızı ışıklı yazılar görünürlerde yoktu.

Gözlerini kısarak daha dikkatle baktı. Çok uzaklarda, masaların ve müşterilerin ötesinde, tam olarak belirleyemediği kırmızı bir ışık vardı. Acaba işaretler orada mıydı?

Laws dudaklarını kıpırdatarak, "Acil Çıkışa, benziyor," dedi. Ardından, "Bu yazı Bevatron'un duvarında asılıydı," diye ekledi. "Yangın olasılığına karşı."

"Bana daha çok *Kadınlar* ve *Erkeklermiş* gibi geliyor," dedi McFeyffe. "Daha önce hep böyle yazardı."

"Alışkanlık," dedi ona Hamilton.

"Bu çocuklar içki mi içiyorlar?" diye sordu Laws. "Üstelik uyuşturucu da alıyorlar. Şunlara bakın bahse girerim ellerinde ot var."

"Koka-kola, uyuşturucu, alkol, seks," dedi Hamilton. "Düzenin ahlak çöküntüsü. Eminim uranyum madenlerinde çalışıyorlardır." Sesindeki acılığı silememişti. "Ve büyüdüklerinde gangster olup namlusu kesik pompalı tüfekler taşıyacaklar."

"Chicago gangsterleri," diye ekledi Laws.

"Sonra da köylüleri katledip kulübelerini yakmak için doğru orduya. Sistemimiz böyle bizim; ülkemiz böyle. Katiller ve sömürücüler çiftliği." Eşine dönerek, "Doğru söyledim mi, tatlım?" diye sordu. "Uyuşturucu çeken çocuklar, eli kanlı kapitalistler, çöp tenekelerini karıştıran aç serseriler—"

Marsha alçak sesle, "Bak işte bir dostun geliyor," dedi.

"Dostum mu?" Şaşıran Hamilton inanmaksızın iskemlesinde geri döndü. Dudakları nefessiz aralanmış, saçları omuzlarında dağdan, ince, uzun boylu bir sarışın, gölgelerin arasından acele acele onlara doğru yaklaşıyordu. Kısa kesilmiş ve buruşuk bir bluz giymişti. Yüzü kat kat makyajla parlıyordu. Dar eteği neredeyse kalçalarına dek yırtmaçlıydı. Çorap giymemişti ve çıplak ayaklarında düşük ökçeli mokasenleri vardı. Göğüsleri inanılmaz irilikteydi. Masaya yaklaştığında çevresine parfüm kokulu bir sıcaklık yayıldı... Aynı derecede karmaşık bir dizi anıyı çağrıştıran karmaşık kokular.

Alçak ve kısık bir sesle, "Merhaba," dedi İpeksi. Hamilton'a eğilerek dudaklarını hafifçe alnına dokundurdu. "Seni bekliyordum."

Hamilton ayağa kalktı ve ona yer gösterdi. "Otursana."

"Teşekkürler." İpeksi oturarak çevresindekilere bir göz attı. "Merhaba, Mrs. Hamilton," dedi Marsha'ya. "Merhaba, Charley. Merhaba, Mr. Laws."

Marsha ters ters, "Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi.

"Tabii."

"Kaç numara sutyen kullanıyorsun?"

İpeksi hiçbir sıkılganlık göstermeksizin o muhteşem göğüsleri tamamen ortaya çıkıncaya dek bluzunu yukarı sıyırdı. "Bu soruna

yanıt veriyor mu?" diye sordu. Sutyen takmamıştı.

Marsha kızararak geriledi. "Evet, teşekkür ederim."

Kızın kabarmış, neredeyse mistik olarak dikleşmiş göğüslerine arsız bir huşu içinde gözlerini diken Hamilton, "Sanırım sutyen kitleleri kandırmaya yarayan bir kapitalist hilesi olsa gerek," dedi.

Marsha yarım ağızla, "Hazır söz kitlelerden açılmışken," dedi, ama manzara onun bütün şevkini kırmıştı. "Düşürdüğün şeyleri bulmakta güçlük çekiyor olmalısın," dedi İpeksi'ye.

"Komünist bir toplumda," diye lafa karıştı Laws, "proletarya yere hiçbir zaman bir şey düşürmez."

İpeksi anlamadan gülümsedi. Uzun, ince parmaklarıyla göğüslerine dokunarak bir süre derin düşüncelere dalarak oturdu. Sonra, bir omuz silkmeyle, bluzunu çekip kollarını düzeltti ve ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Eee, ne var ne yok?"

"Yolda büyük savaşla karşılaştık," dedi Hamilton. "Dudaklarında türküleriyle gözleri ışıl ışıl kahraman işçiler Wall Street'in kan emici vampirlerine karşı."

İpeksi ona tereddütlü bir bakış fırlattı. "Kim kazanıyor gibiydi?"

"Eh," diye itiraf etti Hamilton, "üçkâğıtçı faşist çakal sürüsü alev alev sloganların altına gömülmüş haldeydiler."

Ansızın, "Bakın," dedi Laws parmağıyla göstererek, "şuradakini görüyor musunuz?"

Salonun bir köşesinde sigara makinesi duruyordu.

Laws, Hamilton'a dönerek, "Onu anımsıyor musun?" diye sordu.

"Hem de nasıl."

"Diğeri de işte şurada." Laws barın uzak bir köşesinde neredeyse gölgede kaybolmuş durumda bekleyen çikolata dağıtıcısını gösterdi. "Onunla neler yapmıştık, anımsadın mı?"

"Anımsadım. Onunla en kalitelisinden Fransız brendisi elde etmiştik."

"Toplumu değiştirecektik," dedi Laws. "Dünyayı altüst edecektik. Neler yapabilirdik bir düşün, Jack."

"Düşünüyorum."

"Kim ne isterse üretebilirdik. Yiyecek, ilaç, viski, çizgi romanlar, sabanlar, prezervatifler. Ne güçlü bir ilke olacaktı ama!

"Kutsal Geviş İlkesi. Mucizevi Füzyon Yasası." Hamilton başıyla onayladı. "Özellikle de bu dünyada çok işe yarardı."

"Partiyi bile sollardık," diye destekledi Laws. "Onlar barajlar ve ağır sanayi kurmak zorundalar. Bize ise bütün gereken bir paket gofret."

"Ve birkaç metre de neon tüpü," diye anımsattı Hamilton. "Evet, gerçekten de çok eğlenceli olurdu."

"Pek üzgün bir haliniz var," dedi İpeksi. "Sorun ne?"

"Hiç," diye kısa kesti Hamilton. "Hiçbir şey."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır." Biraz sırıttı. "Yine de sağ ol."

"Üst kata birlikte çıkıp yatabiliriz." Hevesle eteğini biraz yukarı sıyırdı. "Hep bana sahip olmanı istedim."

Hamilton, tpeksi'nin bileğini okşadı. "Sen iyi bir kızsın. Ama bunun yararı olmaz."

"Emin misin?" Kışkırtıcı bir tavırla, ona hafifçe nemli ve ışıltılı kalçalarını gösterdi, "ikimiz de kendimizi daha iyi hissedeceğiz... Hoşlanacaksın."

"Belki bir zamanlar, ama şimdi değil."

Marsha yüzü gergin ve sıkıntılı mırıldandı: "Ne hoş, küçük bir sohbet bu böyle!"

Hamilton, "Sadece şakalaşıyorduk," dedi ona nazikçe. "Kötü bir niyetimiz yoktu."

Laws ciddiyetle geğirirken, "Tekelci kapitalizme ölüm," diye seslendi.

"Bütün iktidar emekçilere," diye karşılık verdi Hamilton.

"Birleşik Devletler Halk Cumhuriyeti için," diye belirtti Laws.

"Amerikan Sovyet Sosyalist Birliği için."

Loş bardaki birkaç işçi kafalarım biralarından kaldırıp onlara baktılar. McFeyffe huzursuzlanarak, "Alçak sesle konuşun," diye uyardı.

Laws cep çakısını masaya vururken, "Duyduk duymadık demeyin," diye haykırdı. Çakıyı açtı ve tehditkâr bir tavırla ileri uzattı. "Wall Street'in leş yiyicilerinden birinin derisini yüzeceğim."

Hamilton onu kuşkuyla inceledi. "Zenciler çakı taşımaz. Bu bir burjuva âdetidir."

"Ben taşırım," diye kestirip attı Laws.

"Öyleyse," diye karar verdi Hamilton, "sen zenci değilsin. Sen kendi din kardeşlerine ihanet etmiş bir kripto-zencisin."

"Din kardeşlerime mi?" diye büyülenmiş gibi yineledi Laws.

"Irk kavramı faşist bir kavramdır," diye açıkladı Hamilton. "Zencilik aslında dinsel ve kültürel bir alt gruptan başka bir şey değildir."

Etkilenen Laws, "Şeytan canımı alsın," dedi, "baksana, bu dediğin hiç de fena bir fikir değil aslında."

İpeksi ani bir istekle Hamilton'a, "Dans etmek ister miydin?" diye sordu. "Keşke senin için bir şeyler yapabilseydim... Öylesine umutsuz görünüyorsun ki."

"Kendime gelirim," dedi Hamilton kısaca.

"Devrim için ne yapabiliriz?" diye hevesle sordu Laws. "Kimi öldürmek istersiniz?"

"Fark etmez," dedi Hamilton. "Kimi görürsen. Okuma yazma bilsin yeter."

Kulak kabartan bazı işçiler İpeksi'yle bakıştılar. "Jack," dedi İpeksi endişeli bir sesle, "bu şakaya alınacak konu değil. " "Kesinlikle," diye kabul etti Hamilton. "Tekelci sermayenin kuduz köpeği Tillingford bizi az kaldı linç ettirecekti. "Haydi Tillingford'u itlaf edelim," diye haykırdı Laws. "Ben yaparım," dedi Hamilton. "Onu eritip lağımdan aşağı göndereceğim."

Kuşkulu bakışlarını ondan ayırmaksızın, "Senin böyle konuşuyor olmanı duymak çok tuhaf," dedi İpeksi. "Lütfen Jack. Bu şekilde konuşma. Beni korkutuyorsun." "Korkutuyor muyum? Ama niçin?"

"Çünkü-" Emin olamadığını gösteren bir hareket yaptı. "Dalga geçiyorsun sanırım."

Marsha ince, histerik bir ses çıkardı. "Oh, Tanrım, o da mı?"

İşçilerden bazıları taburelerinden aşağı süzülmüşlerdi: masaların arasından sessizce onlara doğru kayıyorlardı. Bar sessizliğe

gömülmüştü. Müzik dolabında ölüm sessizliği vardı. Arka plandaki gençler gölgeliklerde kaybolmuşlardı.

İpeksi endişeyle, "Jack," dedi, "dikkatli ol. Hatırım için."

"Artık hiçbir şeye şaşmam," dedi Hamilton. "Sen, aktif bir militansın, ha? Sen! Dürüst, evine bağlı bir kız, öyle mi? Düzenin kurbanı mı oldun?"

Kara alnını ovuşturup boş bira şişesini ters çevirirken, "Kapitalist altını," dedi Laws. "Şişko bir girişimci tarafından baştan çıkarılmış. Bir bakandı, herhalde. Kızlık zarını kütüphanesine, şöminenin üzerine asmış olmalı."

Marsha çevresine göz gezdirerek, "Burası gerçek bir bar olamaz, değil mi?" diye sordu. "Sadece öyle görünüyor."

"Cepheden bacınca bara benziyor," diye çıkıştı Hamilton. "Daha ne istiyorsun?"

"Ama içeriden bakıldığında," diye kekeledi Marsha, "bir komünist hücresi. Ve şu kız-"

"Guy Tillingford için çalışıyorsun sen, değil mi?" diye sordu İpeksi, Hamilton'a. "Seni o gün oradan almıştım."

"Bu doğru. Ama Tillingford beni işten attı. Albay T.E. Edwards da beni kovdu... Tillingford beni kovdu... Bu işin sonuna gelmiş de değilim halen sanıyorum." Hamilton dalgınlığının arasında onları çevreleyen işçilerin silahlı olduklarını fark etti. Bu dünyada herkes silahlıydı. Herkes ya bir ya diğer taraftaydı. İpeksi bile. "İpeksi," dedi yüksek sesle. "Bu karşımda duran her zaman bildiğim kişi mi?"

Kız bir an için şaşaladı. "Tabii. Ama-" Emin olamayarak başını salladı; sarı saçları dalga dalga omuzlarına yayıldı. "Her şey öylesine karışık ki. ipin ucunu zar zor tutabiliyorum."

"Ya," diye destekledi Hamilton. "Tam bir arapsaçı."

İpeksi mutsuzluk içinde, "Dost olduğumuzu sanıyordum," dedi. "Aynı tarafta olduğumuzu sanıyordun."

"Öyleyiz," dedi Hamilton. "Ya da bir zamanlar öyleydik. Başka bir zamanda, başka bir yerde. Buradan çok uzaklarda."

"Ama sen benden yararlanmak istememiş miydin?"

"Bak canım," dedi Hamilton üzüntüyle, "ben ezelden beridir senden yararlanmak istedim. Zamanın başlangıcından beri. Bütün ülkelerde, bütün dünyalarda. Her yerde.

Öleceğim güne kadar da senden yararlanmak isteyeceğim. Sana sarılacağım ve o koca göğüslerin rüzgârdaki kavaklar gibi titreyinceye dek seni kullanmak isteyeceğim."

Kırılan İpeksi, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. Bir süre kravatının hizasında yanağım göğsüne yasladı. Hamilton gözüne denk gelen bir tutam sarı saçı okşadı. "Her şey," dedi İpeksi dalgınlaşarak, "çok daha iyi sonlansın isterdim."

"Ben de," dedi Hamilton. "Belki arada bir uğrayıp seninle bir içki içerim."

"Renkli su," diye düzeltti İpeksi. "Hepsi bu. Barmen de bana bir fış veriyor."

Çevrelerin«deki işçiler tüfeklerini doğrultmuşlardı, içlerinden biri, "Şimdi mi?" diye sordu.

İpeksi ayrılarak ayağa kalktı. Neredeyse duyulamaz bir sesle, "Sanırım," diye mırıldandı. "Haydi. Bitirin şu işi."

"Faşist köpeklere ölüm!" dedi Laws.

"Alçaklara ölüm!" diye ekledi Hamilton. "Ayağa kalkabilir miyiz?"

"Tabii," dedi İpeksi. "Nasıl isterseniz. Dilerim çok üzgünüm, Jack. Gerçekten. Ama siz bizden değilsiniz, öyle değil mi?"

Hamilton neredeyse neşelenerek, "Değiliz korkarım," diye kabul etti.

"Bize karşı mısınız?"

"Öyle olsak gerek," diye itiraf etti. "Başka türlüsü olanaksız. Öyle değil mi?"

"Bizi katletmelerine izin mi vereceğiz?" diye itiraz etti Marsha.

"Onlar senin dostların," dedi McFeyffe yenilmiş, hastalıklı bir sesle. "Bir şeyler yap, bir şeyler söyle. Onlarla anlaşamaz mısın?"

"Yararı olmaz," dedi Hamilton. "Mantık arama." Eşl-.î dönerek onu nazikçe ayağa kaldırdı. "Gözlerini kapat," dedi "Ve gevşe. Çok acıtmayacak."

"Ne yapacaksın?" diye fısıldadı Marsha.

"Bizi buradan çıkaracağım. Bildiğim tek yöntemle.

Çevrelerindeki tüfek çemberi şakırdayarak doğrulurken Hamilton yumruğunu gerdi, dikkatle nişan aldı ve eşinin çenesinin üzerine yerleştirdi.

Marsha hafifçe titredikten sonra Bili Laws'un kollarına yıkıldı. Hamilton onun gevşek vücudunu kavradı ve taşıyarak aptal aptal bekledi. Aptallaşmıştı, çünkü çevrelerindeki işçiler duygusuzca tüfeklerini doldurup nişan alırlarken hâlâ elle tutulacak kadar gerçektiler.

"Tanrım!" dedi Laws merakla. "Hâlâ buradalar. Bevatron'a geri dönmedik." Afallamış halde, eşinin hareketsiz ve baygın vücudunu

taşımaya çabalayan Hamilton'a yardım etti. "Marsha'nın dünyası değilmiş meğer."

16

Alıklaşan Hamilton eşinin devinimsiz ve gevşek vücudunun ılıklığına sımsıkı sarılmış dururken, "Ama bu çok anlamsız," dedi. "Burası Marsha'nın dünyası olmak zorunda. Eğer değilse, kimin dünyası peki?"

Ve sonra, üzerinden dağ gibi bir yük kalkarken, her şeyi anladı.

Charley McFeyffe değişmeye başlamıştı. Onun denetimi dışında, istemsiz bir değişimdi bu. İnançlarının en derin, en temel katlarından geliyordu. Genel dünya görüşünün bir parçası ve en can alıcı noktasıydı.

McFeyffe gözle görülür bir hızla büyüyordu. Gözlerinin önünde yassı burunlu ve şiş göbekli, güdük bir adam olmaktan çıktı. Artık uzun boyluydu. Artık muhteşemdi. Üzerine tanrısal bir soyluluk çökmüştü. Kolları dev kas sütunları gibiydi. Çok geniş bir göğsü vardı. Gözlerinde doğruluğun ateşi yanıyordu. Delici bakışlarını salonda gezdirirken köşeli çene hatları sert ve dürüsttü.

(Tetragrammaton)'a olan benzerliği şaşırtıcıydı. McFeyffe'ın henüz dinsel inançlarından kurtulamadığı aşikârdı.

"Neler oluyor?" diye büyülenmiş gibi sordu Laws. "Neye dönüşüyor bu?"

Çın çın öten Tanrısal bir sesle, "Kendimi pekiyi hissetmiyorum," diye gürledi McFeyffe. "Sanırım gidip bir müsekkin alacağım."

İrikıyım işçiler silahlarını indirmişlerdi. Huşu içinde titreyerek McFeyffe'ı seyrediyorlardı.

"Yoldaş Komiser," diye kekeledi bir tanesi. "Sizi tanıyamadık."

McFeyffe yüzünü ekşiterek Hamilton'a doğru döndü. "Lanet olası aptallar!" dedi gümbür gümbür otoriter sesiyle.

"Bir yaşıma daha bastım," diye mırıldandı Hamilton. "Kutsal Baha'nın ta kendisi."

McFeyffe'ın soylu ağzı açılıp kapandı, ama bir ses çıkmadı.

"İşte bu her şeyi açıklar," dedi Hamilton. "Demek şemsiyeyle yükselip (Tetragrammaton)'la burun buruna geldiğimizde bunun için öyle afallamıştım Demek bunun için O seni öyle çarpmıştı."

Bir an duraklayan McFeyffe, "Benim için sürpriz olmuştu," diye itiraf etti. "O'nun gerçekten orada olabileceğine hiç inanmıyordum. Şarlatanlık olduğunu sanıyordum."

"McFeyffe," dedi Hamilton, "sen bir komünistsin."

"Evet," diye gümbürdedi McFeyffe. "Hem de nasıl!"

"Ne zamandan beri?"

"Yıllardır. Depresyondan buyana."

"Herbert Hoover küçük kardeşini mi vurdurdu?"

"Hayır. Sadece açtım, işsizdim ve itilip kakılmaktan bezmiştim."

"Aslında bir bakıma çok kötü birisi de sayılmazsın," dedi, Hamilton. "Ama için gerçekten karmakarışık. Miss Reiss tabile çılgınsın. Mrs. Pritchet'ten bile kuralcı bir muhafazakirsın. Silvester'dan bile daha ataerkilsin. Tümünün de en kötü yönlerini

kendinde toplamışsın. Ve daha da fazlasını. Ama bütün bunları bir yana koyarsak, pek o kadar işe yaramaz bir adam da değilsin."

"Seni dinlemek zorunda değilim," diye ilan etti muhteşem altın ilah.

"Üstüne üstlük, alçağın tekisin. Kıyıcı, vicdansız bir yalancı, güç peşinde koşan bir sahtekâr ve bir alçaksın. Marsha'ya bunları nasıl yapabildin? Bütün o palavraları nasıl uydurabildin?"

Geçen bir saniyenin ardından ışıltılı yaratık onu yanıtladı: "Derler ki, sonuç yöntemi haklı çıkarırmış."

"Parti taktikleri mi?"

"Senin eşin gibiler tehlikelidir."

"Niçin?" diye sordu Hamilton.

"Hiçbir gruba ait değildirler. Her şeye burunlarını sokarlar. Başımızı çevirir çevirmez-"

"Sen de onları mahvediyorsun. Kuduz milliyetçilerin ellerine bırakıyorsun."

"Kuduz milliyetçileri," dedi McFeyffe, "anlayabiliriz. Ama senin eşini, hayır. Parti barış bildirgelerini imzalıyor ve gidip Chicago Tribüne'ü okuyor. Onun gibi insanlar parti disiplini açısından bütün diğer gruplardan daha sakıncalıdır. Bireycilik tarikatı. Kendi yasaları, kendi ahlakları olan idealistler. Otoriteyi reddederler. Bu, toplumun temelini sarsar. Tüm yapılanmayı çökertir. Bunun üzerine kalıcı hiçbir şey inşa edilemez. Kısacası, senin eşin gibiler emir almaya gelmez."

"McFeyffe," dedi Hamilton, "beni affetmek zorundasın."

"Niçin?"

"Çünkü sonuçsuz ve abes bir iş yapacağım. Çünkü her ne kadar boşuna olduğunu bilsem de, seni eşek sudan gelinceye dek döveceğim."

Hamilton, McFeyffe'ın üzerine atılırken iri, demir sertliğindeki kasların gerildiğini gördü. Güçler çok dengesizdi; karşısındaki o koca çehreye dokunmayı bile beceremedi. McFeyffe geriledi, toparlandı ve karşı saldırıya geçti.

Gözlerini kapatan Hamilton, McFeyffe'a inatla sımsıkı sarıldı. Yüzü gözü bere içinde, dişleri kırılmış, kaşının üzerindeki bir yaradan kanlar sızarak ve giysileri paramparça, taş kesilmiş bir fare gibi düşmanına asıldı. Üzerine bir çeşit dinsel coşku çökmüştü sanki; o soylu kafayı nefretle dolu bir ve cd içinde yakalayarak sistemli biçimde duvara çarpmaya başladı. Onu tutmaya ve ayırmaya çabalayan eller vardı, ama koparılması olanaksızdı.

Neredeyse sonuna gelmişti artık; küçük saldırısı bir kriz gibi kendini tüketmişti. Laws, Marsha Hamilton'ın çökmüş, terk edilmiş bedeninden pek de uzakta olmaksızın, yarılmış bir kafa ile uzanıyordu. Marsha onu bıraktığı yerdeydi. Hâlâ ayakta durabilen Hamilton ise çevresindeki tüfek dipçiklerini belli belirsiz seçebildi; sonu gelmişti.

"Gelin bakalım," diye soluyarak meydan okudu. "Hiç fark etmez. Bizi parça parça etseniz bile. Bizi öğütüp barikatlarınıza sıvasanız bile. Bizden çimento dökseniz bile. Bu Marsha'nın dünyası değil ve ötekini de alıp uygun-"

Tepesine bir dipçik indi; gözlerini yumarak acıyla büzüldü. Partili işçilerden biri kasığına tekmeyi yapıştırdı; bir diğeri ise kaburgalarını sırayla kırmakla meşguldü. Hamilton McFeyffe'ın iri gövdesinin ondan ayrıldığını hayal meyal fark etti. Karanlığın içinde işçi şekilleri gidiyor ve geliyordu. Kendini dört ayak üzerinde inleyerek ve sürünerek yine kendi kanının sisi içinde McFeyffe'ı ararken buldu. Bir de saldırganların ellerinden kurtulmaya çabalarken.

Haykırışlar. Kafasına yağan dipçik darbeleri. Sarsılarak titredi. Çevresindeki kargaşayı pençelemeye çalıştı, yerde sere serpe yatan hareketsiz bir şekil gördü ve kendini ona doğru sürükledi.

"Bırakın şunu," diyorlardı. Onlara aldırmadan McFeyffe'a doğru hamle yapmaya devam etti. Ama hareketsiz uzanan şekil McFeyffe değildi; Joan Reiss'tı.

Kısa bir aradan sonra McFeyffe'ı gördü. Zayıf, güçsüz bir halde döküntülerin arasında onu öldürebileceği bir şeyler aradı. Eli bir beton parçasını kavrarken yediği bir tekmeyle yıkıldı. McFeyffe'ın hareketsiz bedeni gittikçe uzaklaşıyordu; yıkıntı ve kargaşanın içinde tek başına bocaladı, her yere çökmekte olan kül parçacıklarının arasında kaybolup gitti.

Çevresinde uzanan yıkıntılar Bevatron'dan saçılmış parçalardı. Dikkate ilerlemeye çalışan şekiller ise Kızılhaç görevlileriyle teknisyenlerdi.

Rasgele uçuşan dipçiklerden payını alan McFeyffe da kendini kaybetmişti. Genel kıyım sırasında ona ayrıcalık tanınmamıştı. İnce nüanslar göz önüne alınmamıştı.

Hamilton'ın sağında, eşinin hareketsiz bedeni, kavrulmuş giysileri tüter durumda sere serpe yatıyordu. Bir kolu altına bükülmüştü; dizlerini çekmiş, betonun üzerinde küçücük, acınası bir paçavraya benzemişti. Pek de uzakta olmayan bir yerde, McFeyffe uzanmıştı. Hamilton ona doğru refleks olarak emeklemeye çalıştı. Yarı yolda sağlık görevlileri onu geri çekip altına bir sedye yerleştirmeye kalkıştılar. Hamilton şaşırmış, aptallaşmıştı; ama yavuz bir içgüdüyle adamları itip kendini oturur konuma getirebildi.

Kendi partili fedaileri tarafından bayıltılan McFeyffe'ın suratında çılgın bir öfke okunuyordu. Yamru yumru dövülmüş yüzü kızgınlık ve umutsuzlukla çarpılmıştı. Bu ifadesi acıyla kendine gelirken bile silinmemişti. Düzensiz ve güç bela nefes alıyordu. Homurdanarak

çırpınıyor, mücadele ediyor, kalın parmaklarıyla boşluğu yakalamaya uğraşıyordu.

Yarı beline kadar yıkıntıya gömülü olan Miss Reiss şimdiden kıpırdamaya başlamıştı. Dengesiz dizlerinin üzerinde doğrularak kırık gözlüğünün parçalarını dermansızca toparlamaya çalışıyordu. Yarı körleşmiş, güçsüz gözlerini kırpıştırarak, korku dolu yaşlar dökerek, "Oh!" diye inledi. Kömürleşmiş mantosuna kendini korumak istercesine sarılıyor, vücudunu örtmeye çabalıyordu.

Bir grup teknisyen Mrs. Pritchet'e ulaşmışlardı; dumanlar çıkararak yükselip alçalan gövdesinin üzerindeki molozları temizlediler. Acıyla ayağa kalkan Hamilton, eşinin yanına ulaşarak yırtık, kömürleşmiş giysisinde ilerleyen yanık hattına vurmaya başladı. Marsha refleksle titredi ve çırpındı.

"Kımıldama," diye uyardı. "Bir yerin kırılmış olabilir."

Marsha uysallıkla gözleri kapalı, vücudu kaskatı hareketsiz yattı. Uzaktan, ateşten kararmış çimento tozu bulutlarının arasından, David Pritchet'in korku dolu feryadı geliyordu. Hepsi de kıpırdamaya başlamışlardı; hepsi de yaşama geri dönüyorlardı. Beyaz suratlı görevlilerin toparladıkları Bill Laws çevresini amaçsızca yakalamaya çalışıyordu. Çığlıklar, haykırışlar, alarm sesleri...

Gerçek dünyanın acımasız şamatası. Yanmış, harap olmuş elektronik donanımların geniz yakan dumanları. Sinirli sağlık görevlilerinin ilk yardım amacıyla sakarca çırpınışları.

"Döndük artık," dedi Hamilton eşine. "Beni duyabiliyor musun?"

"Evet," dedi Marsha. "Seni duyuyorum."

"Mutlu musun?"

Alçak sesle yine, "Evet," dedi Marsha. "Bağırıp durma, sevgilim. Çok mutluyum."

Hamilton ifadesini verirken Albay T.E. Edwards yorum yapmaksızın, sabırla dinledi. Hamilton'ın suçlamalarına başlamasının ardından, uzun konferans salonuna sessizlik çökmüştü. Duyulan yegâne sesler purolardan düzenli olarak çekilen nefeslerle tutulan steno notlarıydı.

"Güvenlik subayımızı bir Komünist Parti üyesi olmakla suçluyorsun," dedi Edwards. Bir süre somurtarak düşünmüştü.

"Tam değil," dedi Hamilton. Hâlâ biraz halsizdi; Bevatron'daki kazanın üzerinden henüz bir haftadan biraz fazla geçmişti. "McFeyffe'ın mevkiini Komünist Parti'nin hedefleri doğrultusunda kullanan disiplinli bir komünist olduğunu söylüyorum. Ama bu disiplinin içe mi dışa mı dönük oldu?

McFeyffe'a doğru sertçe dönen Edwards, "Buna ne diyorsun, Charley?" diye sordu.

McFeyffe bakışlarını kaldırmadan, "Açıkça çamur atılıyor diyorum," diye yanıtladı.

"Hamilton'ın senin hareketlerin hakkında kuşku yaratmaya çalıştığını mı söylüyorsun?"

"Bu doğru." Cümleler McFeyffe'ın ağzından mekanik olarak döküldü. "Amaçlarımın geçerlilikleri üzerine kuşku gölgesi düşürmek istiyor. Karısını savunacağı yerde bana saldırıyor."

Albay Edwards yüzünü Hamilton'a geri çevirdi. "Korkarım bu sözlere katılıyorum. Suçlanan Charley değil, senin eşin. Savunmalarını uygun kanalda yapmaya çalış."

"Takdir edersiniz ki," dedi Hamilton, "ne şimdi, ne de hangi koşullar altında olursa olsun Marsha'nın bir komünist olmadığını kesin olarak kanıtlayamam. Ama McFeyffe'ın 011a karşı bu suçlamaları niçin yaptığını size gösterebilirim. McFeyffe'ın konumuna bir bakın; ondan kim kuşkulanabilir ki? Güvenlik dosyalarına

serbestçe girebiliyor; canı kimi isterse hakkında suçlamalarda bulunabiliyor. Bir parti militanı için ideal bir konum. Partinin hoşlanmadığı kim olursa, yoluna kim çıkarsa seçebilir. Parti, hasımlarını sistemli olarak ayıklıyor."

"Ama bütün bu söylediklerin çok dolambaçlı," diye belirtti Edwards. "Bir kucak dolusu mantık peki kanıtlar nerede? Charley'nin bir kızıl olduğunu kanıtlayabilir misin? Senin de dediğin gibi: o bir Komünist Parti üyesi değil."

"Ben detektiflik bürosu işletmiyorum," dedi Hamilton. "Polis de değilim. Onun ABD-KP ile ya da partinin cephe örgütleriyle bir çeşit ilişkisinin var olduğunu sanıyorum... bir yerlerden emir alıyor olmalı. Eğer FBI onu gözetim altına alırsa-"

"Yani, kanıtın yok," diye araya girdi Edwards, purosunun ucunu çiğnerken. "Doğru mu?"

"Kanıtım yok," diye itiraf etti Hamilton. "Charley McFeyffe'ın kafasından neler geçtiğinin kanıtı yok. Eşimin kafasından neler geçtiğinin kanıtının olmadığı gibi."

"Ama eşin hakkında bütün bu suçlayıcı belgeler var. imzaladığı bütün o bildirgeler, katıldığı sol mitingler. Bana Charley'nin imzaladığı tek bir bildirge, katıldığı tek bir miting göster."

"Hiçbir gerçek komünist kendini ele vermez," dedi Hamilton daha sözler ağzından dökülürken ne denli saçmaladığının farkına vararak.

"Charley'yi bu tür bir dayanakla işten atamayız. Bütün bunların ne kadar tutarsız olduğunu sen de biliyorsun. Sol mitinglere katılmadığı için mi atacağız?" Albay Edwards'in yüzünde bir gülümsemenin izi dolaştı. "Üzgünüm, Jack. Elinde kanıtlanabilir bir savın yok."

"Biliyorum," diye boynunu eğdi Hamilton.

"Biliyor musun?" Edwards şaşkınlık içindeydi. "Kabul ediyor musun?"

"Tabii ki kabul ediyorum. Olduğunu hiç düşünmemiştim." Hamilton duygularını belli etmeksizin açıkladı: "Sadece dikkatinizi çekmek istedim. Sırf kayda geçsin diye."

McFeyffe koltuğuna asık suratlı ve bodur gömülürken hiçbir şey söylemedi. Güdük parmaklarını sımsıkı kavuşturmuştu; tüm dikkatini onların üzerinde toplayarak Hamilton'a doğrudan bakmaktan kaçındı.

Edwards huzursuzlanarak, "Sana yardım etmek isterdim," dedi. "Ama, lanet olsun, Jack! Senin mantığınla hareket edersek ülkedeki herkesi kuşkulular listesine almamız gerekecek."

"Alacaksınız nasıl olsa. Sadece McFeyffe da bu kapsama girsin istemiştim. Onun dışarıda kalması utanç verici!"

"Charley McFeyffe'ın," dedi Edwards sertçe, "dürüstlüğünün ve vatanseverliğinin tartışma konusu bile edilemeyeceğini düşünüyorum. Bu kişinin İkinci Dünya Savaşı'nda Hava Kuvvetleri'nde çarpıştığını biliyorsun, değil mi? İnanmış bir Katolik olduğunu da? Savaş Gazileri Derneği'ne üye olduğunu da?"

"Büyük olasılıkla da Yavrukurt’tur," diye ekledi Hamilton. "Ve eminim her yılbaşında çam

ağacını süslüyordur."

"Katoliklerin ve savaş gazilerinin güvenilmez olduklarını mı söylüyorsun?" diye sordu Edwards.

"Hayır. Benim söylemek istediğim, bir insanın bütün bu özellikleri içerip yine de yıkıcı davranabileceğidir. Ve bir kadın barış bildirgelerini imzalayıp *Gerçek* dergisine abone olduğu halde bu ülkenin tozunu bile sevebilir."

Edwards soğuk soğuk, "Zamanımızı," dedi, "boşa harcadığımızı düşünüyorum. Bütün bunlar saçmalık!"

Hamilton sandalyesini geri iterek ayağa kalktı. "‘Beni dinlediğiniz için teşekkürler, Albay."

"Sorun değil," dedi Edwards. "Keşke senin için daha fazlasını yapabilseydim," diye beceriksizce teselli etmeye başladı. "Ama durumumu görüyorsun."

"Bu sizin suçunuz değil," diye kabul etti Hamilton. "Aslında, işin sapıkça bir yönü de şu ki, dediklerime dikkat bile etmemenize memnun oldum. Her şeye rağmen, aksi kanıtlanıncaya dek McFeyffe suçsuzdur."

Toplantı dağılmıştı. California Maintenance'ın yöneticileri günlük işlerine dönüyor olmaktan memnun bir halde koridora boşalıyorlardı. Şık sekreter steno aygıtını, sigaralarını ve el çantasını toparladı. McFeyffe kin dolu bir bakışla, Hamilton'ın yanından geçti ve kayboldu.

Albay Edwards kapıda Hamilton'ı durdurdu. "Ne yapacaksın?" diye sordu. "Yarımadanın yukarısına mı koşacaksın? Tillingford ve EGA'yı mı deneyeceksin? Seni alacaktır, biliyorsun. O ve baban yakın dosttular."

Hamilton, Guy Tillingford'a burada, gerçek dünyada, henüz yanaşmamıştı. "Beni kısmen bu nedenden dolayı," dedi düşünceli düşünceli, "kısmen de elektronik uzmanlarının kaymak tabakasından sayıldığım için alacaktır."

Utanan Edwards toparlamaya çalıştı. "Üzgünüm, evladım. Seni aşağılamak istememiştim; demek istediğim şuydu ki-"

"Ne demek istediğinizi anlıyorum." Hamilton sıkıca bandaja alınmış çatlak kaburgasını da aklından çıkarmaksızın omuzlarını silkti. Ağzındaki iki yeni ön diş de, sağ kulağının üzerinde kafa

derisine iki dikişin atıldığı yerdeki kel bölge gibi, gevşek ve tuhaf geliyordu. Geçirdikleri o kaza, o sınav, onu birçok açıdan yaşlı bir adam haline getirmişti. "Tillingford'u denemeyeceğim," diye açıkladı. "Şansımı deneyeceğim."

Edwards tereddütle, "Bize kızgın değilsindir umarım?" diye sordu.

"Hayır. Bu işi kaybettim, ama fark etmez. Bir bakıma ferahladım bile denebilir. Eğer bunlar olmasaydı sonsuza dek burada böyle devam edecektim. Güvenlik örgütüyle hiç rahatsız edilmeden, varlığından bile haberdar olmadan. Ama artık burnum sürtüldü; gerçeklerle yüz yüze gelmeye zorlandım. Beğensem de, beğenmesem de uyanmak zorunda kaldım."

"Bak, Jack-"

"Yaşam benim açımdan hep kolay olmuştu. Ailemin bol parası vardı ve babam kendi alanında çok iyi tanınırdı. Normal olarak, McFeyffe gibileri benim gibi insanlara dokunmazlar. Ama zaman değişiyor. McFeyffe'lar peşimizdeler; onlarla burun buruna gelmeye başlıyoruz. Öyleyse artık onların varlıklarını fark etmenin vakti geldi demektir."

"Bütün bunlar çok güzel," dedi Edwards.. "Çok soylu ve etkileyici. Ama hayatını da kazanmak zorundasın; bir iş tutmak ve ailene bakman gerekecek. Güvenlik soruşturmasından geçmeden ne burada ne de başka yerde roket çizimleri yapabilirsin. Hükümet kontratı olan hiç kimse sana iş vermez."

"Belki de böylesi daha iyi. Bomba üretip durmaktan bezmiştim."

"Tekdüzeliği mi sıktı?"

"Vicdanım uyandı demeyi tercih ederim. Başıma gelen bazı şeyler düşünme biçimimi değiştirdi. Hani derler ya, üzerimdeki ölü toprağını silktiler.

"Ah, evet," diye mırıldandı Edwards. "Şu kaza."

"Gerçekliğin var olduğunu dahi bilmediğim birçok yönünü gördüm. Bütün bu hengamenin içinden altüst olmuş bir bakış açısıyla çıktım. Belki de küçük dünyalarımızı çevreleyen duvarlarınızı yıkabilmek için böyle bir şey gerekiyordu. Öyleyse eğer, yaşadıklarıma değermiş."

Ardından koridor boyunca yaklaşan hızlı ve sert ökçe sesleri geldi. Marsha, soluk soluğa ve neşe içinde hızla gelip koluna girdi. "Gitmeye hazırız," dedi ona hevesle.

"En önemli sorun da," dedi Hamilton, Albay T.E. Edwards'a, "çözümlendi. Marsha gerçeği söylüyordu; umurumda olan tek şey de bu. Her zaman başka bir iş bulabilirim, ama iyi eş bulmak oldukça zor."

Hamilton ve eşi koridordan aşağı doğru gitmeye başladıklarında, "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye ısrarla sordu Edwards.

"Sana kart atarım," dedi Hamilton omzunun üzerinden. "Şirket antetli."

California Maintenance binasının ön merdivenlerini inip beton kaldırıma çıktıklarında Marsha heyecanla, "Sevgilim," dedi, "kamyonlar şimdiden gelmeye başladı bile. Yüklerini boşaltıyorlar."

Memnun olan Hamilton, "Güzel," dedi. "Yaşlı yarasayla iş konuşmak için oturduğumuzda havamız olur."

Marsha kolunu yapmacık bir kızgınlıkla sıkarken, "Böyle konuşma," dedi. "Senden utanıyorum."

Hamilton sırıtarak eşinin arabaya binmesine yardım eni. "Şu andan İtibaren herkese karşı tamamen dürüst olacak, tam düşündüğümü söyleyecek, tam hissettiğim gibi davranacağım. Başka türlüsü için yaşam çok kısa."

Sabrı tükenen Marsha, "Sen ve Bili," diye yakındı. "Bütün bunların nasıl sonuçlanacağını merak ediyorum doğrusu."

Ona, "Zengin olacağız," dedi Hamilton neşeyle, arabayı otoyola doğru sürerken, "işte şuraya yazıyorum, canımın içi. Sen ve Uyuşukoğlan kaymakla beslenip ipek yastıklarda uyuyacaksınız."

Yarım saat sonra ikisi birlikte, Hamilton ve Laws'un daha önce kiraladıkları oluklu sacdan yapılmış barakaya eleştirel gözlerle bakarak, henüz ıslah edilmemiş bir arazi parçasının kenarında dikiliyorlardı. Malzeme dev kontrplak kutular halinde yığılmıştı; bir dizi ağır kamyon yük boşaltma platformuna doğru geriliyordu.

Düşüncelere dalan Hamilton, "Bir gün," dedi, "o platformdan üzerinde düğmeleri ve göstergeleri olan küçük, pırıl pırıl, dört köşe kutular yükleniyor olacak. Kamyonlar mal getirmek için değil, mal götürmek için çalışacaklar."

Bill Laws ısırıcı sonbahar rüzgârına karşı cılız omuzlarını kaldırmış, dudaklarında kırık ve yakılmamış bir sigara, elleri pantolon ceplerine sokulu, onlara doğru uzun adımlarla geliyordu. "Eh," dedi ağzının kenarından, "henüz pek gösterişli değil, ama çok eğlenceli olacak. Belki batacağız, ama müthiş bir vakit geçirerek."

"Jack daha şimdi çok zengin olacağımızı iddia ediyordu," dedi Marsha çocuksu bir hayal kırıklığı içinde dudaklarını büzerek.

"O daha sonra," diye açıkladı Laws. "O artık eğlenemeyecek kadar yaşlı ve hasta olduğumuzda."

"Edith Pritchet ortaya çıktı mı?" diye sordu Hamilton.

"Bir yerlerde takılıyor olmalı." Laws eliyle belirsiz bir yönü işaret etti. "Park etmiş Cadillac'ını yolda gördüm."

"Çalışıyor muydu bari?”

"Oh, evet," diye onayladı Laws. "Çok iyi çalışıyor. Artık o dünyada değiliz, kesinlikle."

On bir yaşından fazla göstermeyen bir oğlan çocuğu heyecanla koşuşturarak yaklaştı. "Ne yapacaksınız?" diye öğrenmek istedi. "Roket mi?”

"Hayır," diye yanıtladı Hamilton. "Müzik setleri, insanlar müzik dinleyebilsinler diye. Geleceğin modası bu."

Çocuk etkilenerek, "Vay be!" dedi. "Hey, geçen yıl ben de tek lambalı, bataryayla çalışan, kulaklıklı bir alıcı yapmıştım."

"Bu iyi bir başlangıç."

"Şimdi de bir TRF radyo alıcısı yapıyorum.”

"Çok güzel,” dedi ona Hamilton. "Belki sana da bir görev verebiliriz. Tabii, kendi paramızı kendimiz basmak zorunda kalmazsak."

Henüz ıslah edilmemiş arazide yolunu temkinle seçen Mrs. Pritchet göründü. Kalın bir kürk mantoya bürünmüş ve kınaladığı buklelerinin üzerine şatafatlı bir şapka yerleştirmişti. "Bak, Mrs. Laws ve Mr. Hamilton'ı rahatsız etme sakın," diye tembihledi oğlunu. "Düşünmeleri gereken bir ton iş var."

David Pritchet somurtarak geri çekildi. "Elektronikten bahsediyorduk."

Mrs. Pritchet iki adama dönerek kuşkuyla, "Oldukça yüklü miktarda malzeme aldığınızı görüyorum," dedi. "Çok fazla para tutmuş olsalar gerek."

"Bunlara gereksinmemiz olacak," dedi Hamilton. "Amplifikatörleri standart malzeme kullanarak üretmeyeceğiz; kondansatörden transformatörlere kadar kendi parçalarımızı kendimiz

çizip üreteceğiz. Yeni tür sürtünmesiz bir kaset için Bili'in çizimleri var. Hi-fi pazarında kesinlikle sükse yapacaktır kayıtta hiç eskime olmayacağı garantisiyle!"

"Sizi gidi yoz herifler," dedi Marsha neşelenerek. "Tuzu kuru takımının heveslerine hizmet ediyorsunuz."

"Düşünüyorum da," dedi Hamilton, "müzik kalıcıdır. Buradaki sorun şu: onu nasıl kullanacağız? Bir hi-fi donanımını kullanabilmek başlı başına bir sanat haline dönüşüyor. Yapacağımız setleri kullanabilmek de en az üretmek kadar yetenek isteyecek."

"Şimdiden görebiliyorum," dedi Laws sırıtarak. "North Beach'deki apartman dairelerinin döşemesine oturmuş incecik genç adamlar, yük trenlerinin, kar fırtınalarının, hurda demir boşaltan kamyonların ve kaydedilmiş diğer garabetlerin gerçekçi uğultusu odalarını doldururken ihtirasla düğmeleri çeviriyorlar.

Mrs. Pritchet kuşkuyla, "Ben bu konuda o kadar emin değilim," dedi. "Siz ikiniz çok çizgi dışı görünüyorsunuz."

"Bu da çizgi dışı bir iş alanı," diye bilgi verdi Hamilton. "Moda işinden bile beter. Çılgın partiler düzenlemekten bile beter. Ama bir o kadar da ödüllendirici."

"Ama bu girişimimizin," diye ısrar etti Mrs. Pritchet, "ekonomik bir başarıyla sonuçlanacağından emin misiniz? Tatminkâr bir kâr sağlayamayacaksam yatırım yapmak iste-mem."

"Mrs. Pritchet," dedi Hamilton ciddiyetle, "bir ara güzel sanatların hamisi olmak istediğinizi söylemiştiniz diye anımsıyorum."

"Tabii ki," diye temin etti onu Mrs. Pritchet, "toplum için kültürel çalışmaların inançlı bir şekilde himaye edilmesinden daha yaşamsal hiçbir şey olamaz. Nesiller süresince dehalarımızın yaptıkları birikimlerden devraldığımız büyük sanat mirası olmaksızın yaşayabilmek-"

"O zaman doğru işi yapıyorsunuz demektir," diye kesti Hamilton. "Ganimeti doğru yere getirdiniz."

"Neyi neyi?"

"Klarneti demek istedi," diye atıldı Bill Laws. "Müzik aletinizi doğru yere getiriyorsunuz. Bildiğiniz üzere müzik işindeyiz; bizim donanımlarımız sayesinde yığınlar müziği daha önce hiç dinlemedikleri şekilde dinleyebilecekler. Yüzlerce watt gücüyle. Yüksek frekansla. Bu bir kültür devrimidir."

Kolunu eşinin omzuna dolayan Hamilton onu istekle kendine çekti. "Tüm bunlar sana nasıl görünüyor, sevgilim?"

"Çok güzel," diye irkildi Marsha. "Ama lütfen dikkatli ol- Unuttun mu, yanıklarını!"

"Başaracağımızı düşünüyor musun?"

"Kesinlikle."

Hamilton eşini serbest bırakırken Mrs. Pritchet'e, "Böylece herkes tatmin olmuş oluyor," dedi, "öyle değil mi?"

Hâlâ kuşkuları olan Edith Pritchet kocaman çantasını karıştırarak çek defterini aradı. "Eh, oldukça doğru bir amaca benziyor."

Hamilton, "Kuşkusuz doğru bir amaç," diye destekledi. "Çünkü bizim için para yoksa iş de yok demektir."

Mrs. Pritchet çantasını sert bir çatırtıyla kapattı. "Belki bu işe hiç bulaşmasam daha iyi olacak."

"Siz ona aldırmayın," diye aceleyle üsteledi Marsha. "Neden bahsettiklerini ikisi de bilmiyorlar."

Sonunda tatmin olan Mrs. Pritchet, "Pekâlâ," diye kabul etti. Büyük bir özen ve doğrulukla, başlangıç gereksinimlerini

karşılayabilecek bir çek yazdı. "Bunu geri almayı umuyorum," dedi ciddiyetle çeki uzatırken. "Anlaşma koşullarımıza uygun olarak."

"Alacaksınız," dedi Laws. Ve aniden şiddetli bir acıyla sıçradı. Öfkeyle eğilerek ayak bileğini kavradı ve kıvranan küçük bir yaratığı başparmağıyla ezdi.

"O da neydi?" diye sord.u Hamilton.

"Bir böcek. Çorabımdan tırmanıp beni ısırdı." Laws mahcup gülümseyerek ekledi: "Bir tesadüf sadece."

Hamilton kendilerini garantiye almak için, "Paranızı geri alacağınızı umuyoruz," diye açıkladı Mrs. Pritchet'e. "Söz veremiyoruz tabii ki. Ama elimizden gelenin en iyisini mutlaka yapacağız."

Durup bekledi, ama ne sokan vardı ne de ısıran.

Marsha çeke bir göz atarken, "Sonunda," diye içini çekti.

Oluklu sacdan yapılmış barakalarına doğru hevesle yol alan Bill Laws'un sesi duyuldu: "Daha ne bekliyoruz? Haydi çalışmaya!'